

Kavabata Jaszunari

Szépség és szomorúság

ULPIUS-HÁZ KÖNYVKIADÓ

BUDAPEST, 2004

A fordítás alapjául szolgáló mű:
YASUNARI KAWABATA: BEAUTY AND SADNESS
Vintage Books

Fordította
TÓTISZ ANDRÁS

Felelős szerkesztő
GRESKOVITS ENDRE

Borító
TABÁK MIKLÓS

www.ulpiushaz.hu

Copyright © Yasunari Kawabata
Copyright © Alfred A. Knopf, Inc.
Hungarian translation © Tótság András, 2004
© *Ulpíus-ház* Könyvkiadó, 2004

ISBN 963 9602 78 7

TEPLOMI HARANGOK

Öt forgószék sorakozott egymás mellett a kiotói expressz panorámakocsijának másik oldalán. Oki Tosjónak feltűnt, hogy a szélső szép csöndesen együtt forog a vonat mozgásával. Nem tudta levenni a szemét a látványról. Az ő oldalán sorakozó alacsony karosszékek egyike sem forgott.

Oki egyedül ült a panorámakocsiban. Karosszékében terpeszkedve azt a forgó, legszélső széket nézte. Nem folyamatosan, állandó sebességgel forgott egy irányban: néha kicsit gyorsabban vagy lassabban, netán meg is állt, és a másik irányba pördült. Oki elnézte ezt a magában forgó széket az üres kocsiban, és elöntötte a magány érzése. Emlékek villogdtak az agyában.

December huszonkilencedike volt, és Oki Kiotóba ment, hogy ott hallgassa az újévi harangszót.

Szépség és szomorúság

Hány éve is hallgatta már ezt a harangzúgást a rádióban? Mióta közvetítik? Azóta tán minden évben meghallgatta az adást és a különböző bemondók kommentárját, akik az ország híres, régi templomi harangjainak játékát közvetítették. Az óév az adás során adja át helyét az újnak, ezért a kommentárok általában cikornyások és érzelgősek. Komótos tempóban zúgott fel a jókora buddhista templomi harangok mély moraja, és még hosszan visszhangzott, felidézve a régi Japánt és az idő múlását. Az északi templomok harangjai után a kjúsúi harangok következtek, de minden újévi közvetítés a kiotói harangokkal végződött. Kiotóban olyan sok templom van, hogy néha egy sor különböző harang zúgása összekeveredve hallatszott a rádióban.

Éjfélkor a felesége és a lánya még szorgoskodik. Ünnepi finomságokat készítenek a konyhában, rendet raknak, netán a kimonójukat készítik elő, vagy virágokat rendeznek. Oki ilyenkor a nappaliban ül, a rádiót hallgatja, és a harangzúgás közben visszatekint az elmúlt évre. Mindig megható élmény volt ez, egyes években fájdalmas, kínzó is. Igaz, undorral töltötte el a bemondók érzelgőssége, de a harangok zúgása a szívében visszhangzott. Régóta játszott már a gondolattal, hogy egyszer Kiotóban töltsen az év végét, és élőben hallgassa ezeknek a régi templomi harangoknak a hangját.

Idén év végén is felötlött benne a gondolat, és hirtelen úgy döntött, Kiotóba megy. Ott kavargott benne a dacos vágy is, hogy annyi év után újra találkozzon Ueno Otokóval, és vele együtt hallgassa a harangokat. Otoko azóta nem írt neki, hogy Kiotóba költözött, de azóta szép hírnévre tett szert mint festő, aki a klasszikus japán hagyományok szerint fest. Még hajadon.

Mivel az egész csak hirtelen ötlet volt, és Oki nem sze-

Templomi harangok

rette a helyfoglalást, egyszerűen kiment a jokohamai állomásra, és felszállt a kiotói expressz panorámakocsijába. Ünnepek táján zsúfoltak ugyan a vonatok, de Oki ismerte a kalauzt, és tudta, hogy az majd szerez neki helyet.

A kiotói expressz tökéletesen megfelelt neki. Kora délután indult Tokióból és Jokohamából, este érkezett Kiotóba, és onnan is kora délután indult vissza. Mindig ezen a vonaton utazott, ha Kiotóba ment. Az első osztályon felszolgáló lányok többsége látásból már ismerte.

A vonaton csodálkozva látta, hogy a kocsi üres. Talán nem is utaznak sokan december huszonkilencedikén, gondolta. De harmincegyedikén nyilván tömeg lesz.

Elnézte a forgó szélső széket, és a sors járt az eszében. Ekkor jelent meg a kalauz a teával.

- Egyedül vagyok a vonaton? – kérdezte Oki.
- Csak öt-hat utas van ma, uram.
- De újév napján nagy a tömeg?
- Nem, uram. Általában nem. Akkor utazik vissza?
- Sajnos igen.
- Nem leszek aznap szolgálatban, de intézkedem, hogy gondoskodjanak önről.
- Köszönöm.

Miután a kalauz elment és Oki körülnézett a kocsiban, két, fehér bőrből készült bőröndöt pillantott meg az utolsó karosszék mellett. Szögletes, karcsú bőröndök voltak, a legújabb divat szerint. Halványbarna foltok pöttyözték a fehér bőrt: Japánban nem kapható ilyesmi. És egy nagy, leopárdbőr táska hevert a széken. Nyilván amerikaiaké. Az étkezőkocsiban lehetnek.

Sűrű, meleg homályként suhant az erdő az ablak előtt, és a ködpára fölött fehér felhők fürdöztek a csillogó fényben,

Szépség és szomorúság

amely mintha a földről sugárzott volna föl. De amint a vonat távolabb ért, az egész égbolt kitisztult. Az ablakon ferdén betűző napfény a kocsiban mindenhová elért. Fenyves borította hegyet hagytak maguk mögött, ahol a talajt száraz fenyőtűk borították. Bambuszliget megsárgult levelekkel. Az óceán felőli oldalon habzó hullámok rohamozták meg a partot egy sötét szirt alatt.

Két középkorú amerikai pár jött vissza az étkezőkocsiból, amint Numazu után felbukkant a Fudzsi. Az ablakhoz állva, lelkesen fényképeztek. Mire a Fudzsi teljesen láthatóvá vált, még a mezőkig nyúló lába is, ráuntak a fényképezésre, és hátat fordítottak a látványnak.

A végéhez közeledett a téli nap. Oki pillantása a folyó ezüstszürke csíkját követte, majd a lenyugvó napot. Az utolsó fényes, hűvös sugarak a sötét felhők közti ív alakú résen ragyogtak át, majd eltűntek. A kocsiban felkapcsolták a vilányt, és hirtelen az összes forgószerk félfordulatot tett. De csak az az egy forgott tovább, a sor végén.

Miután megérkeztek Kiotóba, Oki egyenesen a Mijako hotelba ment. Csöndes szobát kért azzal a hátsó gondolattal, hogy Otoko meglátogatja. Úgy tűnt, hat-hét emeletet is halad a lift fölfelé, de mivel a hotel a Keleti-hegyek meredek lejtőjén épült, a hosszú folyosó visszavezetett a földszinti szárnyhoz. Olyan csend volt a folyosón, mintha nem is lenne más vendég. Valamivel tíz óra után hallatszott csak idegen hangok lárma. Oki megkérdezte az emeleti pincértől, mi ez?

Megtudta, hogy két család érkezett, összesen tizenkét gyerekkel. A gyerekek nemcsak a szobájukban kiabáltak egymással, hanem fel-alá rohangáltak a folyosón is. Miért kellett ilyen zajos vendégek közé zsúfolniuk, amikor a hotel

Templomi harangok

szinte üres? Oki visszafojtotta a bosszúságát, abban a reményben, hogy a gyerekek hamarosan lefekszenek. De a zaj csak nem hagyott alább, talán felpörgette őket az utazás. Oki fülét különösen a folyosón dobogó lábak zaja bántotta. Végül felkelt.

Az idegen nyelvű, hangos locsogás hallatán Oki még magányosabbnak érezte magát. A panorámakocsi magától forgó széke jelent meg előtte. Mintha tulajdon magányát látta volna, ahogy némán forog körbe-körbe a szívében.

Azért jött Kiotóba, hogy hallja az újévi templomi harangokat, és találkozzon Ueno Otokóval, de azért most ismét megfordult a fejében, hogy vajon mi volt az igazi ok. Hiszen abban sem biztos, hogy Otoko találkozik vele. Nemcsak ürügy-e a harangszó, hiszen nem régóta vágyik már arra, hogy láthassa a nőt? Abban a reményben jött Kiotóba, hogy együtt hallgathatja a harangokat Otokóval! Nem tűnt hiú ábrándnak, de mégis, sok év szakadéka választotta el kettejüket. Igaz, hogy Otoko nem ment férjhez, de könnyen lehet, hogy nem hajlandó találkozni régi szerelmével, elfogadni a meghívását.

– Nem, ő nem olyan – mormogta Oki magában. Persze ki tudja, mennyit változott az évek során.

Úgy tudta, hogy Otoko egy bizonyos templom vendégházában él egy lánnyal, akit a tanítványául fogadott. Oki egy művészeti magazinban pillantotta meg a fényképét. A vendégház nem kis kunyhó volt, hanem jókora épület, amelynek nappaliját használták műteremként. Még egy szép, régi kert is volt körötte. A fényképen Otoko ecsettel a kezében hajol egy festmény fölé, de a profilja így is összetéveszthetetlen volt. Alakja ugyanolyan karcsú, mint valaha. Okiba, még mielőtt feltámadhattak volna benne a régi emlékek, beléha-

Szépség és szomorúság

sított a büntudat, amiért megfosztotta a nőt a házasság és az anyaság lehetőségétől. Nyilván senki másban nem támadhat-
tak ilyesfajta érzések a fénykép láttán. Azok szemében, akik
a magazinban megpillantották, mindössze egy művésznő
portréja volt, aki Kiotóba költözött, és ott tipikus kiotói
szépség lett belőle.

Oki úgy tervezte, hogy másnap, de lehet, hogy még az-
nap este felhívja telefonon, vagy bejelentés nélkül meglátog-
gatja. Ám reggel, miután a szomszéd szobában levő gyerekek
felébresztették, habozni kezdett, és végül úgy döntött, hogy
inkább expresszlevelet küld. Leült az íróasztalhoz, és kétsé-
gekkel telve meredt a hotel fejléces, üres levélpapírjára. Az-
tán abban maradt magával, hogy jobb, ha nem találkozik
Otokóval. Elég, ha meghallgatja a harangokat, és hazamegy.

Okit korán ébresztették a gyerekek, de miután a két kül-
földi család eltávozott, ismét elaludt. Csaknem tizenegy volt,
mire ismét felébredt.

Amikor a nyakkendőjét csomózta, váratlanul ismét eszé-
be jutott Otoko. – Majd én megkötiöm neked. Várj csak...
– mondta. Tizenöt éves volt ekkor, és ezek voltak az első
szavai az után, hogy Oki elvette a szüzességét. Oki maga egy
szót sem szólt. Nem tudta, mit mondhatna. Gyengéden ma-
gához szorította a lányt, a haját cirógatta, de nem tudta rá-
szánni magát, hogy megszólaljon. Aztán Otoko kisiklott a
karja közül, és öltözni kezdett. Felkelt hát ő is, felvette in-
gét, és nekilátott megkötni a nyakkendőjét. A lány pedig fel-
nézett az arcába. Nedvesen ragyogott a szeme, de nem sírt.
Oki nem volt képes a szemébe nézni. Amikor korábban csó-
kolta, Otoko még akkor is tágra nyitotta a szemét, egészen
addig, amíg Oki az ajkával le nem csukta.

Valami édes, kislányos csengése volt a hangjának, amikor

Templomi harangok

megkérte, hadd csomózza meg ő a nyakkendőjét. Okit pedig előntötte a megkönnyebbülés hulláma. Teljesen váratlanul érte, amit a lány mondott. Talán a lány nem is azt kívánta jelezni így, hogy megbocsát, hanem csupán önmaga előtt próbált menekülni ezzel, de finom mozdulatokkal kötötte a nyakkendőjét, igaz, kicsit bizonytalanul.

– Tudod, hogy kell? – kérdezte Oki.

– Azt hiszem, igen. Sokat néztem, apám hogyan csinálja. Otoko tizenegy éves volt, amikor az apja meghalt.

Oki egy székre huppant, arccal maga felé az ölébe ültette a lányt, és felemelte állát, hogy megkönnyítse a dolgát. Otoko pedig fejét odahajtván többször is kioldotta a nyakkendőjét, majd előlről kezdte az egészet. Végül felemelkedett az öléből, ujjaival végigsimított a férfi jobb vállán, és a nyakkendőre szegezte pillantását. – Kész, szépfiú. Így megfelel? – Oki felállt, és a tükörhöz lépett. A csomó tökéletes volt. Iz-zadságtól enyhén nyirkos tenyerével durván megdörzsölte arcát. Nehezebbre esett a tükörbe néznie az után, hogy ilyesmit művelt egy ilyen fiatal lánnyal. Majd a tükörben felbukkant a lány arca is, és Okit valósággal megrémisztette ez a friss, szívbe markoló szépség. Felé fordult, a lány pedig megérintette a vállát, és arcát a mellkasába temette. – Szeretlek – mondta.

Az is furcsának tűnt, hogy egy tizenöt éves lány egy nála kétszer idősebb férfit szépfiúnak szólítson.

Mindez huszonnégy éve történt. Oki immár ötvennégy éves, Otoko harminckilenc lehet.

Oki fürdött, majd bekapcsolta a rádiót. Kiotóban enyhe fagy van, hallotta. Az előrejelzés szerint az ünnepek alatt feltehetően mindvégig mérsékelt tél lesz.

Oki a szobájában kávé és pirítóst reggelizett, majd au-

Szépség és szomorúság

tót bérelt. Miután nem tudta eldönteni, felhívja-e Otokót, az Arasi-hegyre vitette magát. A kocsi ablakán át elnézte az ismerős, alacsony, szelíd hegyeket észak és nyugat felé. Némelyiket gyenge napfény öntötte el, de rájuk borult a kiotói tél fagyos szürkesége. Mintha máris a végéhez közeledne a nap. A Togecu-híd előtt kiszállt a kocsiból, de nem sétált át a hídon, hanem a folyóparti úton indult el a Kamejama park felé.

Az év végén elhagyatott tájjá vált még az Arasi-hegy is, amely pedig tavasztól őszig teli van turistákkal. Az ősi hegy mozdulatlanul emelkedett Oki előtt, a lábánál a folyó mély medencéje áttetsző zöld volt. Idehallatszott, hogy valahol a távolban a part menti tutajokról szálfákat rakodnak teherautókra. A folyó felé ereszkedő hegyoldal híres látványosság, de most árnyékban volt. Mindössze egy napfénycsík húzódott az Arasi-hegy vállán, arra, ahol a folyó felső folyása felé lejt.

Oki úgy tervezte, egyedül ebédel egy csendes helyen, az Arasi-hegy közelében. Két étteremben is járt már itt korábban. Az egyik nem messze van a hídtól, de ezt zárva találta. Valószínűtlennek is tűnt, hogy bárki kijöjjön az év végén ehhez a magányos hegyhez. Oki kényelmesen sétált a folyóparton, s az járt a fejében, hogy nyilván a följebb levő, kis rusztikus vendéglő is zárva lesz. Legfeljebb visszamegy a városba. Fölbaktatott a vendéglőhöz vezető kopott kőlépcsőn, de egy lány elküldte, mondván, hogy mindenki Kiotóba ment. Hány éve is már, hogy a bambuszrügyek évadján azokat a friss rügyeket ette a makrélalevesben? Leérve az úthoz egy vénasszonyt pillantott meg, aki a szomszédos étteremhez vezető, lapos kőlépcsőt söprögette. Megkérdezte tőle, nyitva vannak-e, mire az asszony azt felelte, azt hiszi, igen. Oki

Templomi harangok

még nem indult tovább. Álldogált a vénasszony mellett, s megjegyezte, micsoda csend van itt, mire az így szólt: – Igen, azt is hallani, amit a folyó túloldalán beszélnek.

A hegyoldal fái közt megbúvó étteremnek nyirkosnak tűnő, régi zsúpfödele és sötét bejárata volt. Az ember nem is gondolta volna, hogy étterem. Elöl bambusztámasz feszült neki. Négy-öt pazar vörösfenyő törzse magasodott a szalma-tető fölé. Okit a különterembe vezették, bár rajta kívül nem volt vendég. Az üveg tolóajtón túl vörös *aokibogyók* látszóttak. Egy szál azálea virágzott, bár nem volt itt az ideje. *Aokibokrok* meg bambuszok és vörösfenyők takarták el a kilátást, de a leveleken át is megcsillant a folyó mély, tiszta, jade-zöld vize. Az egész Arasi-hegy olyan nyugodt volt, akár ez a víztükör.

Oki a *kotacuhoz* ült, a meleg parázstartó fölötti kis, párnázott tetejű asztalra könyökölt. Valahol madár énekelt. A völgyben teherautókra dobált fárönkök döngése visszhangzott. Valahonnan a Nyugati-hegyekből alagútba futó vagy onnan kiérő vonat panaszos, elnyújtott füttye szólt. Okit egy újszülött erőtlenségre emlékeztette... Otoko tizenhat évesen, hét hónapnyi terhesség után szülte meg gyermekét. Egy kislányt.

Nem lehetett megmenteni, és Otoko nem is láthatta a babát. Amikor a kicsi meghalt, az orvosok azt tanácsolták, ne mondják meg rögtön Otokónak.

– Oki úr, szeretném, ha maga mondaná meg neki – kérte Otoko anyja. – Én biztos elsírnám magam. Szegénykém, ilyesmin kell keresztülmennie, amikor még maga is gyerek!

Otoko anyja ez idő tájt elfojtotta a vele szemben érzett haragját és ellenszenvét. A lánya volt a mindene, és miután a lány teherbe esett, még ha egy olyan férfitől is, akinek fele-

Szépség és szomorúság

sége, gyereke van, nem merte támadni Okit. Elszállt belőle az erő, pedig korábban úgy tűnt, még az Otokóénál is erősebb az akarata. Okira kellett hagyatkoznia, hogy a férfi elintézzé, a gyerek titokban szülessen, és utána a gondját viselje. Otoko pedig ideges, ingerlékeny volt a terhesség alatt, és azazal fenyegetőzött, hogy megöli magát, ha anyja szidni merészeli Okit.

Oki visszament Otoko ágyához. A lány gyengéden nézett föl rá, egy frissen szült anya kiapadt érzéseivel. De hamarosan könnycseppek gyűltek a szeme sarkába. Nyilván látja rajtam, gondolta Oki. Elapaszthatatlanul áradtak a könnycseppek. Az egyik kis folyam Otoko füle felé haladt, és a férfi sietve letörölte. Otoko megragadta a kezét, és most tört csak ki belőle hallhatóan is a sírás. Úgy zokogott, mintha gát szakadt volna át benne.

– Meghalt, ugye? Meghalt a baba, meghalt!

Vergődött gyötrelmében, Oki pedig erősen fogta, leszorította a testét. Karján érezte az egyik kicsi, de tejtől duzzadó, fiatal mellet.

Otoko anyja lépett be, és szólongatni kezdte a lányt. Eddig nyilván odakint várt.

Oki még mindig magához szorította Otokót.

– Nem kapok levegőt – mondta a lány. – Engedj el.

– Nyugodtan fekszel? Nem mozdulsz meg?

– Nyugodtan fekszem.

Oki elengedte, mire Otoko összegörnyedt. Lehunyt szeméből ismét megindultak a könnyek.

– Elhamvasztatod, anya?

Nem kapott választ.

– Egy ilyen pici babát?

Anyja most sem felelt.

Templomi harangok

– Ugye, azt mondtad, hogy koromfekete hajam volt, amikor születtem?

– Igen, koromfekete.

– Az én kisbabám haja is ilyen volt? Anya, nem tudnál egy kicsit levágni belőle?

– Nem tudom, Otoko. – Anyja habozott, majd kifakadt:

– Lehet még másik gyereked! – Aztán a homlokát ráncolva elfordult, mintha szeretne volna visszaszívni a szavait.

De hát Otoko anyja, sőt maga Oki is nem abban reménykedett-e titokban, hogy ez a gyerek soha nem látja meg a napvilágot? Otoko egy kopott kis kórházban szülte meg gyermekét Tokió külvárosában. Okiba belehasított a fájdalom a gondolatra, hogy a gyermeket egy jó kórházban talán sikerült volna megmenteni. Egyedül vitte Otokót a kórházba, az anyja nem tudta rávenni magát. Az orvos középkorú férfi volt, arca vöröses, mint az alkoholistáké. A fiatal nővér vádló pillantást vetett Okira. Otoko kimonót viselt – még gyerekes szabásút –, és hozzáillő olcsó, sötétkék selyemköpenyt.

Koromfekete hajú, koraszülött baba képe jelent meg most Oki előtt itt, az Arasi-hegyen huszonegy év múltán. Ott remegett a fagyos fák között és a zöldellő víztükörben. Oki összecsapta a kezét, hogy jelezzen a pincérnek. Nyilván nem vártak vendéget, és eltart egy ideig, mire elkészítik az ételt. A pincérnő teát hozott, aztán ott maradt mellette, és vég nélkül locsogott, mintha az volna a dolga, hogy szóra-koztassa.

Az egyik története egy emberről szólt, akit megbabonáztott egy borz. Hajnalban bukkantak rá a folyóban. Kapálódzva kiabált segítségért. A Togecu-híd alatti sekély vízben fuldoklott, ahonnan könnyen kimászhatott volna a partra.

Szépség és szomorúság

Miután megmentették és észhez tért, elmesélte, hogy este tíz óra óta járkált a hegyekben alvajáróként, és aztán egyszer csak a folyóban találta magát.

A konyha végre elkészült az első fogással: friss ezüst-pontyszeretek. Oki egy kis szakét kortyolgatott mellé.

Miután távozott, ismét felnézett a vaskos szalmatetőre. Érzett belőle valami mohos, romlandó vonzerőt, de a vendéglő főnöknője elmagyarázta, hogy a fáktól a tető soha nem tud kiszáradni. Nem is régi, alig tíz éve rakták. Félhold ragyogott az égen a zsúptetőn túl. Még csak fél négy volt. Oki lesétált a folyóparti útra, és elnézte a víz fölött alacsonyan portyázó jégmadarakat. Még a szárnyuk színét is látta.

A Togecu-híd közelében ismét beült a kocsiába. Úgy tervezte, hogy kimegy az Adasino temetőbe. A sírkövek és Dzsizó-alakok erdejében a sűrűsödő téli félhomály majd lecsillapítja érzéseit. Ám amikor látta, milyen sötét már a bambuszliget a Gion-templom bejáratánál, utasította a sofőrt, hogy forduljon vissza. Úgy döntött, inkább megáll a Mohatemplomnál, aztán visszamegy a hotelba. A templomkert üres volt, csak egy párt látott, amely úgy festett, nászúton van. Száraz tülevek heverték mindenfelé a mohán, amelyről a templom a nevét kapta, és séta közben egyre változott a fák tükörképe a tó vizén. Amikor visszaindult a hotelba, a Keleti-hegyek narancsszínben ragyogtak a lenyugvó nap fényében.

Felmelegedett a fürdőben, aztán kikereste Ueno Otoko számát a telefonkönyvből. Fiatal nő vette föl a telefont, nyilván a tanítványa, és azonnal át is adta a kagylót Otokónak.

– Halló?

– Oki vagyok. – Várt egy picit. – Én vagyok Oki. Oki Tosjó.

Templomi harangok

– Igen. Régen beszéltünk. – Otoko lány, kiotói akcentussal beszélt.

Oki nem tudta, hogyan is fogjon hozzá, hogy ne hozza zavarba a nőt. Gyorsan magyarázkodni kezdett, hogy úgy tűnjék, mintha hirtelen ötletből hívná csak.

– Kiotóba jöttem, hogy itt hallgassam az újévi harangokat.

– A harangokat?

– Nincs kedved velem hallgatni őket?

Otoko nem válaszolt, még akkor sem, amikor Oki megismételte a kérdést. Talán túlságosan meglepődött, és nem tudta, mit is mondhatna.

– Egyedül jöttél? – kérdezte hosszú hallgatás után.

– Igen. Igen, egyedül vagyok itt.

Otoko ismét hallgatott.

– Újév reggelén megyek vissza... gondoltam, veled hallgathatnám, amikor a harangok elbúcsúztatják az óévet. Tudod, nem vagyok már fiatal. Hány éve nem találkoztunk? Olyan rég, hogy azt hiszem, nem is meretelek volna felhívni, ha nincs ilyen alkalom.

Ismét nem kapott választ.

– Hívjalak fel holnap?

– Inkább ne – mondta Otoko sietve. – Én megyek *érted*. Nyolckor... vagy talán az túl korai, legyen inkább kilenc. Foglaltatok helyet valahol.

Oki azt remélte, együtt vacsoráznak, de kilenc óra ahhoz már késő lesz. Így is örült azonban, hogy Otoko beleegyezett a találkozóba. Ismét életre kelt régi emlékei Otokója.

A rá következő napot egyedül töltötte hotelszobájában. Attól, hogy ez volt az év utolsó napja, még lassabban telt az idő. Nem volt semmi dolga. Akadtak barátai Kiotóban, de ezen a napon nem akarta felkeresni őket. Azt is el akarta ke-

Szépség és szomorúság

rülni, hogy bárki megtudja, a városban van. Bár sok éttermet ismert, ahol ízletes kiotói különlegességeket szolgáltak fel, úgy döntött, hogy a hotelban eszik valami egyszerűt. Az év utolsó napját Otoko emléke töltötte meg. Ugyanazok az emlékek bukkantak fel egyre-másra az agyában, és lettek egyre elevenebbek. Végül a húsz évvel azelőtt történtek már étellel telibbek voltak, mint a tegnapiak.

Távol ült az ablaktól, hogy lelásson az utcára. A háztetők fölött a Nyugati-hegyekre nézett. Tokióhoz képest Kiotó olyan apró, barátságos város, hogy még a Nyugati-hegyek is szinte karnyújtásnyira vannak. A hegyek fölött az áttetsző, halvány, arany felhő a szeme előtt váltott hűvös hamuszínűre, és azzal beesteledett.

Mik ezek az emlékek? Mi ez a múlt, amelyre most oly tisztán emlékezett? Miután Otoko anyjával együtt Kiotóba költözött, Oki biztos volt benne, hogy mindennek vége köztük. De csakugyan vége? Nem tudott szabadulni a fájdalomtól, hogy tönkretette Otoko életét, hogy talán a boldogság esélyétől is megfosztotta. De vajon a lány hogyan gondolt rá annyi magányos év során? Az Oki emlékeiben élő Otoko a legszenvedélyesebb nő volt, akivel csak találkozott. És tán ezek az emlékek nem azért élnek-e még mindig így benne, mert igazából soha nem váltak el egymástól? Igaz, soha nem élt itt, de az esti Kiotó fényei nosztalgiát ébresztettek benne. Talán minden japán így érez. Ám Otoko itt él. Oki türelmetlen volt. Megfürdött, tiszta ruhába öltözött, aztán fel-alá járkált a szobában, időről időre megtorpanva a tükör előtt.

Már húsz perccel múlt kilenc, amikor a portáról telefonáltak, hogy Ueno kisasszony megérkezett.

– Mondják meg neki, hogy azonnal lenn vagyok – felelte Oki. – Vagy fel kellene hívnom? – tűnődött magában.

Templomi harangok

Sehol nem látta Otokót a tágas előcsarnokban. Fiatal lány lépett hozzá, és udvariasan érdeklődött, hogy Oki úrhoz van-e szerencséje. Azt mondta, Ueno kisasszony kérte meg, hogy jöjjön érte.

– Értem. – Oki közönyt színlelt. – Nagyon kedves magától.

Otokót várta, és most úgy érezte, a lány kitért előle. Az egész napját betöltő élénk emlékek kezdtek szertefoszlan.

Oki hallgatott egy ideig, miután beszálltak a rájuk várakozó kocsiba. Végül megkérdezte: – Maga Ueno kisasszony tanítványa?

– Igen.

– És vele lakik?

– Igen. Van még egy cselédlány is.

– Gondolom, maga kiotói.

– Nem. Tokiói vagyok. De beleszerettem Ueno kisasszony munkáiba, és addig jártam a nyakára, amíg be nem fogadott. – Oki a lányra pillantott. Amikor a hotelban beszéltek, rögtön megfogta a szépsége, és most rácsodálkozott, milyen bájos is a profilja. Hosszú, karcsú a nyaka, elbűvölően formás a füle. De csöndesen, sőt tartózkodóan beszélt. Oki eltűnődött, vajon tudja-e, mi volt közte és Otoko között valamikor régen, még mielőtt ő megszületett volna.

– Mindig kimonót visel? – kérdezte váratlanul.

– Nem, nem adok ennyire az illemre – felelte a lány most már kevésbé mereven. – Otthon általában nadrágban járok. De Ueno kisasszony azt mondta, ki kell öltöznöm az ünnep alkalmából, mert akkor köszönt be az újév, amikor nem leszünk otthon. – Ezek szerint a lány is velük jön harangokat hallgatni. Oki felfogta, hogy Otoko nem akar kettesben maradni vele.

Szépség és szomorúság

Áthajtottak a Marujama parkon, a Csionin-templom felé. Egy elegáns, régi teaház különszobájában két gésanővendék várta őket, mellettük maga Otoko. Oki ismét meglepődött. Otoko egyedül ült a *kotacumál*, térdére húzva a takarót; a két gésa egymással szemben, egy nyitott parázstartó mellett. A lány, aki idevezette, letérdelt az ajtóban és meghajolt.

Otoko felemelkedett a *kotacu* mellől. – Rég láttalak – mondta. – Gondoltam, szívesen lennél valahol a Csionin hangja közelében. De sajnos semmi finomabb helyet nem találtam, mind bezárt az ünnepek idejére.

Okitól nem tellett más, csak megköszönje, hogy Otoko ennyit fáradt miatta. De hát két gésa és a tanítványa is! Még csak nem is célozhat a múltjukra, még csak nem is nézhet úgy rá, hogy elárulja magát. Otokót nyilván felzaklatta a tegnapi telefon. Annyira aggódott, hogy idehívott két gésát. Hogy így vonakodik kettesben maradni vele, az nem azt jelenti tán, hogy még mindig érez valamit iránta? Oki így gondolta abban a pillanatban, amikor egymással szemben álltak. Az első pillantás azt súgta, hogy ő még mindig ott él a lányban. A többieknek ez valószínűleg nem tűnt fel. Vagy talán igen, hiszen a tanítványa mindennap Otokóval van, a gésák pedig hiába fiatalok, mégiscsak az örömnegyed lakói. Természetesen egyikük sem adta jelét.

Otoko a két gésa közé helyezkedett, Okit a *kotacuhoz* ültette. A vele szemben levő helyre pedig a tanítványát. Úgy tűnt, ismét kitér előle.

– Szakami kisasszony bemutatkozott Oki úrnak? – kérdezte könnyedén, aztán folytatta, és kimért udvariassággal mutatta be a lányt. – Ő Szakami Keiko, aki velem lakik. Talán nem látszik rajta, de kicsit örült.

– Jaj, Ueno kisasszony!

Templomi harangok

– Absztrakt képeket fest a saját stílusában. Olyan szenvedélyes képek, hogy gyakran kicsit örültnek tűnnek. Engem teljesen megragadnak; irigylem miattuk. Valósággal remeg, amikor fest.

A pincérnő szakét és apró harapnivalókat hozott. A két gésa töltött nekik.

– Meg sem fordult a fejemben, hogy ilyen társaságban hallgatom majd a harangokat – szólalt meg Oki.

– Úgy gondoltam, kellemesebb lesz fiatalok között. Olyan magányos érzés, amikor a harangok megszólalnak, és az ember egy évvel idősebb lesz. – Otoko lesütötte a szemét. – Gyakran eltűnődöm, miért is élek még.

Okinak eszébe jutott, hogy két hónappal a baba halála után Otoko túl sok altatót vett be. Vajon neki is ez jutott eszébe? Oki, amint megtudta, rohant hozzá. Otoko anyja mindent elkövetett, hogy a lány elhagyja őt, míg végül Otoko öngyilkosságot kísérelt meg. Az anyja ezután mégiscsak őt hívta. Oki pedig náluk maradt, és segített gondozni Otokót. Órákon át masszírozta a combját, amely duzzadt és kemény lett az injekcióktól. Anyja ki-be járt a konyhába, forró, nedves törülközőket hozott. Otoko mezítelen feküdt a könnyű kimonó alatt. Még csak tizenhat éves volt, a combja karcsú, de az injekcióktól groteszk módon feldagadt. Néha, amikor Oki erősebben rászorította a tenyerét, keze lecsúszott a lány belső combjára. Amikor Otoko anyja nem volt a szobában, letörölte a két combja közt csorgó ocsmány váladékot. A szánalom és a keserű szégyen könnyeivel öntözte Otoko combját, és megesküdtött, hogy megmenti a lányt. Soha nem válik el tőle, történjék bármi is. Otoko ajka bíborszínűre váltott. A konyhából behallatszott az anyja zokogása. Oki a tűzhely előtt kucorogva találta.

Szépség és szomorúság

- Meghal!
- Mindent megtett érte, amit csak tehetett – mondta Oki.
- Ahogyan maga is – ragadta meg a nő a kezét.

Három nap és éjjel maradt Otoko mellett, míg végül a lány kinyitotta a szemét. Nyöszörgött, vonaglott fájdalomban, kétségbeesetten kaparta magát. Aztán lázas tekintete Okira szegeződött. – Ne, nem! Menj innen!

Két orvos is megtett érte minden tőle telhetőt, de Oki érezte, hogy az ő eltökélt ápolása mentette meg Otoko életét.

Talán az anyja nem mesélte el Otokónak, mi mindent tett ő érte. De a férfinak ez felejthetetlen volt. Emlékeiben élénkebben élt az, ahogyan a mezítelen combot masszírozva visszahozta a lányt az életbe, mint az, ahogyan ölelte. Most is látta maga előtt, amikor egymás mellett ülve várták, hogy megszólaljanak a templomok harangjai.

Amint valaki töltött szakét a poharába, Otoko már ki is ürítette. Láthatóan megtanult inni. Az egyik gésa azt mondta, egy órába is beletelik, mire a harang elüti mind a száznyolcat. Mindkét gésa egyszerű kimonót viselt, nem úgy, mintha mulatságra öltöztek volna. Nem pillangószerű seelyemövet viseltek, és a díszes, virágos hajtűk helyett csinos fésű volt a hajukban. Úgy tűnt, mindketten Otoko barátai, de Oki így sem értette, hogyan öltözhetek ilyen köznapian. Iszogatott, és hallgatta semmitmondó fecsegésüket a lágy, kiotói kiejtéssel, és könnyebb lett a szíve. Otoko előrelátó volt. Elkerülte, hogy kettesben maradjanak, de tán éppen azért, hogy csillapítsa háborgó érzelmeit. Pusztán az, hogy így egymás közelében ültek, érzelmek sorát kavarta föl, melyek szinte tapinthatón áramlottak kettejük közt.

A Csionin nagy harangja megkondult.

Csönd telepedett a szobára. A kopott, öreg harang szin-

Templomi harangok

te repedtnek hallatszott, de hangja még sokáig ott zengett köröttük. Kis idő múltán megkondult ismét. Mintha nagyon közletről jött volna a hang.

– Túl közel vagyunk – jegyezte meg Otoko. – Azt mondták, innen jól hallani a Csionin harangját, de azt hiszem, jobb lett volna egy kicsit távolabbról hallgatni. Talán a folyó mellől.

Oki elhúzta az ablak papírárnýékolóját. A harangtorony közvetlen a teaház kis kertje mögött állt. – Ott van – mutatta. – Látni, ahogy kongatják.

– Tényleg túl közel vagyunk – ismételte Otoko.

– Nem, nagyon jó itt – mondta Oki. – Örülök, hogy most az egyszer ilyen közel lehetek azok után, hogy minden évben rádióon hallgattam. – De csakugyan hiányzott valami. Árnyékba burkolózó, sötét alakok gyülekeztek a harangtorony előtt. Oki elhúzta a papírfalat, és visszament a *kotacu*-hoz. A harang csak kongott, és amikor Oki végül nem figyelte feszülten, akkor hallotta meg a hangot, amelyet csakis egy nagyszerű, öreg harang képes kiadni. Azt a hangot, amelyből egy távoli világ lappangó ereje morajlott elő.

A teaházból a Gion-szentélybe sétáltak a hagyományos újévi szertartásra. Sokan már visszafelé jöttek, és az égő zsinórt lóbálták, amelyet a szentélyben gyújtottak meg. A régi szokás szerint ezzel a tűzzel gyújtják be a tűzhelyet az ünnepei étkekhez.

KORA TAVASZ

Oki egy magaslatról gyönyörködött a bíbor naplementében. Délután fél kettő óta az íróasztalánál ült, és egy folytatásos regény következő részét fejezte be az egyik újság számára, mire végre sétálni indulhatott. Kamakura dombos északi külvárosában élt, és háza a völgy túlsó oldalán állt. A ragyogás nyugat felé már betöltötte az égboltot, és a bíbor gazdag árnyalata azt sejtette, hogy vékony felhőtakarón szűrődik át a fény. Szokatlan volt ez a bíbor napnyugta. A szín finom fokozatokon át váltott sötétebből világosba, mintha széles ecsettel húzták volna nedves rizspapírra. A bíbor lágyága a közelgő tavaszt idézte. Egy helyütt ködös rózsaszín volt, úgy tűnt, ez az a hely, ahol a nap nyugovóra tér.

Okinak eszébe jutott, hogy amikor Kiotóból hazajött újév napján, a lenyugvó nap sugaraiban a sínek karmazsin szín-

Szépség és szomorúság

ben csillogtak a távolban. Egyik oldalt a tenger látszott, és amikor a sínek a hegyek árnyékába kanyarodtak, a karmazsin eltűnt róluk. A vonat szurdokba fűtött, és hirtelen este lett. De a sínek meleg vöröse ismét Otokóra és a múltjára emlékeztette Oki. Bármennyire került Otoko, hogy kettesben maradjanak, Oki ettől még inkább úgy érezte, hogy továbbra is ott él a nőben. A Gion-szentélyből visszafelé menet a tömegben néhány részeg alak kötekedni kezdett, meg akarták érinteni a két fiatal gésa magasra tornyozott frizuráját. Elég ritka az ilyen viselkedés Kiotóban. Oki a gésák mellett ment, hogy testével óvja őket, Otoko és tanítványa néhány lépéssel lemaradt mögöttük.

Másnap, mielőtt felszállt volna a vonatra, éppen arról gyözködte magát, hogy Otokóra kár várnia, nem jön ki az állomásra, amikor a tanítványa, Szakami Keiko megjelent.

– Boldog új évet! Ueno kisasszony azt üzeni, szerette volna kikísérni, de egész délelőtt az újévi telefonokat intézte, délután pedig látogatói jönnek. Ezért jöttem én helyette.

– Nagyon kedves öntől – felelte Oki. A lány szépsége magára vonta a kevés utazó figyelmét is. – Immár másodszor okozok kényelmetlenséget önnek.

– Egyáltalán nem.

Keiko az előző esti kimonót viselte: kék mintás szaténkimonót, amelyen lilék repkedtek hópihéek között. A madár-mintától színes volt ugyan, mégis elég józan ünnepi viselet egy ilyen fiatal lánynak.

– Szép ez a kimonó. Ueno kisasszony festette a mintát?

– Nem. – A lány enyhén elpirult. – Magam csináltam, bár nem olyan, mint szerettem volna. – Ami azt illeti, ez a komor kimonó még jobban kiemelte Keiko szívszorító szépségét. És volt valami fiatalos a színek harmóniájában meg a

Kora tavasz

lilék különféle variációiban. A hópihék mintha táncoltak volna.

A lány néhány doboz kiotói finomságot adott neki az útra, mondván, hogy Otoko küldte.

A vonat néhány percet töltött az állomáson. Keiko odament az ablakhoz, Oki pedig az ablak keretében kirajzolódó alakot nézve arra gondolt, hogy ez a lány talán most, ebben a korában a legszebb egész életében. Otokót nem ismerte ifjúi szépségének teljes virágában. A lány tizenhat éves volt, amikor szétváltak útjaik.

Oki korán, már fél öt körül kinyitotta a vacsorás dobozt. Vegyes újévi ízelítő volt, benne néhány apró, tökéletesen formált rizsgolyó. Mintha csak egy nő érzelmeit fejezték volna ki. Nem kétséges, hogy Otoko maga készítette őket a férfinak, aki valamikor rég tönkretette a gyermekkorát. A falatnyi kis rizsgolyókat rágcsálva Oki a nyelvén, a fogain érezte, hogy Otoko megbocsát. Nem, nem is megbocsátás ez, hanem szerelem. Olyan szerelem, amely még mindig ott él benne mélyen. Oki mindössze annyit tudhatott Otoko kiotói éveiről, hogy egyedül érte el sikereit. Talán voltak szeretői, voltak viszonyai. Oki mégis biztosan tudta, hogy még mindig egy fiatal lány kétségbeesett szerelmét érzi iránta. Ő is volt azóta más nővel. De soha többé nem szeretett ilyen fájdalommal.

Felséges ez a rizs, gondolta Oki. Talán ott termett valahol Kiotó környékén. Egyik golyót a másik után ette meg. Tökéletesen fűszerezték őket, nem voltak sem túl sósak, sem túl ízetlenek.

Az öngyilkossági kísérlet után Otokót pszichiátrián, rácsos ablakok mögött kezelték két hónapig. Oki ezt a lányájától tudta, de nem engedték be hozzá.

– A folyosóról megnézheti, de jobb szeretném, ha nem

Szépség és szomorúság

tenné – mondta Otoko anyja. – Magam sem szívesen gondolok rá, hogy ilyen állapotban lássa szegény gyermeket. Nagyon felzaklatná őt, ha látná.

– Gondolja, hogy megismerne?

– Hát persze! Tán nem maga miatt van mindez?

Oki nem válaszolt.

– De azt mondják, nem bolondult meg. Az orvos szerint nem kell aggódnom, csak egy rövid ideig lesz itt. – A nő olyan mozdulatot tett, mintha babát ringatna a karjában. – Gyakran csinál így, a kicsinyét akarja. Igazán szívfájdító.

Otoko vagy három hónap múlva hagyta el a kórházat. Az anyja felkereste Okit, hogy beszéljen vele.

– Tudom, hogy felesége és gyereke van, és Otokónak is tudnia kellett rögtön az elején. Szóval, gondolom, most azt fogja hinni, hogy én örültem meg, az én koromban, hogy arra kérem... – Az asszony remegett, lesütött szemében könny csillogott. – Kérem, vegye el.

– Már gondoltam rá – felelte Oki zavartan. Odahaza is voltak már viharos jelenetek. A felesége akkoriban a húszas éve elején járt.

– Ügyet se vessen rám, mintha magam is kissé háborodott lennék. Soha többet nem kérem erre. Nem is azt mondom, hogy most rögtön. Otoko várhat néhány évet, akár ötöt-hatot is... olyan lány, aki várni fog, akár tetszik nekem, akár nem. És még csak tizenhat éves.

Oki arra gondolt, hogy Otoko az anyjától örökölhette a szenvedélyes természetét.

Otoko anyja egy éven belül eladta tokiói házukat, és a lányával együtt Kiotóba költözött. Otokót beíratta egy ottani lányiskolába, az egy évvel fiatalabbak közé, és a lány az érettségi után művészeti főiskolára ment.

Kora tavasz

Több mint húsz év múltán pedig együtt hallgatták a Csionin harangját, aztán Otoko vacsorát küldött neki, legyen mit ennie a vonaton Tokió felé. Mindegyik étele a régi kiotói hagyományok szerint készült, gondolta Oki, és még a morzsákat is felszedte evőpálcikájával. A hotelban kapott reggelihez is felszolgáltak egy tál hagyományos újévi levest és egy jelképes adag szakét, de az ünnep igazi ízeit ez a vacsora jelentette. Otthon, Kamakurában már nyugatias lesz minden, ahogyan a női magazinok színes fényképei hirdetik.

Az embernek Otoko pozíciójában rengeteg újévi hívást kell lebonyolítania, magyarázta Keiko, de azért szakíthatott volna rá tíz-tizenöt percet, hogy kijöjjön az állomásra. Még mindig távolságot akar tartani. Bár Oki az elmúlt este a többiek miatt semmi fontosat nem mondhatott neki, múltjuk az érzések áramát indította el közöttük. És ez érződött ebből a vacsorából is.

A vonat már indult, amikor Oki kopogtatott az ablakon, egy kicsit felemelte, hogy a lány hallja a hangját, ismét megköszönte Keiko szívességét, és meghívta, látogassa meg, ha Tokióban jár. – Könnyen megtalál minket, csak kérdezősködjön az észak-kamakurai állomás környékén. És küldje el néhány képét, jó? Egy olyan absztrakt képet, amit Ueno kisasszony kicsit örültnek nevez.

– Olyan kínos! Hogy Ueno kisasszony ilyet mondott rólam... – Egy pillanatra különös láng gyúlt a szemében.

– Nem irigyli a tehetségét?

A vonat csak rövid ideig állt az állomáson, és rövid volt a Keikóval folytatott beszélgetés is.

Oki maga soha nem írt „absztrakt” regényt. Néhány regényében voltak ugyan fantasztikus elemek, s a nyelvük is eltért a mindennapok valóságától olyannyira, hogy absztrakt-

Szépség és szomorúság

nak vagy szimbolikusan vélhessék, de Oki mindig is igyekezett elfojtani ezeket a hajlamokat írásaiban. Szerette a francia szimbolista költészetet, ahogyan a haikut és a középkori japán költészetet is, de amióta csak írni kezdett, megtanulta, hogy absztrakt, szimbolikus nyelvezetet alkalmazzon a konkrét, realisztikus kifejezés eszközeül. Mindig is úgy vélte, hogy ennek a kifejezésmódnak az elmélyítésével végül a szimbolikus minőséghez jut el.

Példának okáért milyen kapcsolatban áll a regénybeli Otoko és a valóságos Otoko egymással? Nehéz megmondani.

Összes regénye közül az a leghosszabb életű és a legolvasottabb, amelyben az Otokóval folytatott kapcsolatát mesélte el. A regény megjelenése további fájdalmakat okozott a lánynak azzal, hogy felé fordultak a kíváncsi tekintetek. De évtizedek múltán miért nyeri el még mindig annyi olvasó szeretetét vele?

Talán azt lehetne mondani, hogy a regénybeli Otoko nyerte el az olvasók szeretetét. Ő, és nem a modelljéül szolgáló valódi lány. Ez nem Otoko története volt, hanem olyasvalami, amit Oki róla írt. Hozzáadta a maga képzeletét, és idealizálta hősét. Ám ettől eltekintve ki tudná megmondani, melyik az igazi Otoko: az, akit Oki leírt, vagy akit a lány maga teremthetett volna, ha elmondja saját történetét?

De a regényben szereplő lány mégiscsak Otoko. Szerelmük nélkül nem született volna meg ez a könyv. És miatta olvasták még mindig ilyen sokan. Ha Oki nem találkozik vele, soha nem ismert volna meg ilyen szerelmet. Ha az ember ilyen szerelmet talál harmincéves korában, azt lehet jó szerencsének vagy akár balszerencsének is venni, de az nem kétséges, hogy íróként megadta neki a jó kezdés lehetőségét.

Kora tavasz

Oki azt a címet adta regényének, hogy *Egy tizenhat éves lány*. Szokványos, egyenes cím volt, de akkoriban mégis megdöbbentően hatott, hogy egy tizenéves diáklány szeretőt tartson, idő előtt szüljön, és ideiglenesen elveszítse a józan eszét. Okinak, aki a szeretője volt, ez nem tűnt megdöbbentőnek. Természetesen nem is ebben a szellemben írt róla, nem is tartotta furcsának Otokót. Ahogy a cím, a szerző hozzáállása is egyenes volt, s Otokót tiszta és szenvedélyes fiatal lányként festette le. Próbálta életre kelteni a benyomásait: az arcát, az alakját, a mozgását. Egyszerűen minden friss, ifjú szerelmét a könyvbe öntötte. Talán ezért is lett akkora sikere. Tragikus szerelmi történet volt, egy nagyon fiatal lány és egy férfi története, aki még maga is fiatal, de felesége és gyermeke van: csakhogy a kapcsolat szépsége olyan magaságba hágott, ahol már nem fértek hozzá erkölcsi aggályok.

Akkoriban, amikor titkos randevúik folytak, Otoko egyszer meghökkentette. – Olyan ember vagy, aki mindig azon aggódik, mások mit gondolnak. Legyél vakmerőbb – mondta.

– Azt hittem, nem vagyok túl szégyenlős. Most például nem mondhatod.

– Nem, nem kettőnkéről beszélek. – A lány néhány pillanatig hallgatott. – Minden másról. Nem vagy eléggé ön-magad.

Oki eltűnődött mindezen. Nem tudott mit mondani rá. Még sokáig az agyában visszhangoztak ezek a szavak. Úgy érezte, ez a lány azért képes átlátni jellemén és életén, mert annyira szereti őt. Csakugyan hajlamos volt rá, hogy így viselkedjen, de ettől fogva ahányszor csak mások véleménye miatt kezdett aggódni, eszébe jutottak Otoko szavai. Láta maga előtt a lányt, ahogy mondja.

Szépség és szomorúság

Egy pillanatra abbahagyta a cirógatást. Otoko, talán mert azt hitte, megbántotta, Oki karjába temette arcát. Aztán harapni kezdte. Egyre erősebben harapta. Oki nem húzta el a karját, állta a fájdalmat. Bőrén érezte közben a lány könnyeit.

– Bántasz – szólalt meg végül, és a hajánál fogva elhúzta a lányt. Vér csorgott a karján maradt fognyomokból. Otoko lenyalta a sebet.

– Bántásál te is – mondta. Oki pedig a lány karjára nézett, egy fiatal lány karjára, és végigsimított rajta az ujjak hegyétől a válláig. Megcsókolta a vállát, Otoko pedig összerándult a gyönyörtől.

Oki nem azért írta meg az *Egy tizenhat éves lányt*, mert Otoko azt mondta, merjen önmaga lenni, de írás közben mindvégig eszében voltak ezek a szavak. A regény két évvel az után jelent meg, hogy elhagyta a lányt. Otoko akkor már Kiotóban élt. Anyjának nem volt maradása Tokióban; talán nem bírta elviselni tovább a lányával közösen átélt fájdalmát. Vajon mi volt a véleményük a regényről, arról, hogy neki sikert hozott ez a mű, amely olyan mélyen érintette életüket? A biztonság kedvéért senki nem tette föl a kérdést, vajon ki lehetett a fiatal író hősének modellje. Amikor Oki már az ötvenes éveiben járt, és kezdték kutatni a pályáját, csak akkor derült ki, hogy a hősnőt Otokóról mintázta. Addigra a lány anyja már meghalt, Otoko pedig nevet szerzett magának festőként. Fényképe egyre több magazinban jelent meg azzal az aláírással, hogy „az *Egy tizenhat éves lány* modellje”. Oki úgy vélte, Otoko engedélyét nem kérték ezekhez a képekhez. Interjút természetesen nem adott erről a témáról. Okit akkor sem kereste meg sem ő, sem a lány anyja, amikor a regény megjelent.

A bajok otthon kezdődtek. Persze ez várható volt. Mi-

Kora tavasz

előtt elvette, Fumiko gépíró volt egy hírügynökségnél, így aztán Oki ifjú feleségével gépeltette le az összes munkáját. Amolyan szerelmi játék volt ez is, az ifjú házások édes együttése. De több is volt benne. Amikor először jelent meg írása egy magazinban, Oki megdöbben, micsoda különbség van a tollal írt kézirat és a nyomtatott írásjegyek között. Ahogy azonban egyre tapasztaltabb lett, kezdte előre látni, milyen hatást keltenek szavai nyomtatásban. Nem mintha ezzel a hátsó gondolattal írt volna, soha nem figyelt erre, de a kézirat és a nyomtatott mű közti szakadék eltűnt. Oki megtanult a nyomtatásnak írni. Olyan bekezdésekről, amelyek kéziratban unalmasnak vagy hosszúnak tűntek, kiderült, hogy feszesek, izgalmasak. Talán ez jelenti azt, hogy megtanulta a szakmát. Gyakran mondogatta kezdő regényíróknak: – Jelenjen meg valami írása nyomtatásban. Egy kis magazinban vagy bárhol másutt. Nagyon különbözik a kézirattól... meg fog lepődni, mennyi tanulhat belőle.

Manapság a könyvek szövegét szedik. De Okit érte ezzel ellentétes meglepetés is. A *Gendzsi regényét* például mindig a kis alakú, modern kiadásban olvasta, de amikor egyszer rábukkant egy szép, régi, kövér betűs kiadásra, egészen más hatással volt rá. Milyen lehetett a *Heian-kori* udvarban olvasni azokat a gyönyörű, kézírásos szövegeket? Ezer évvel ezelőtt a *Gendzsi regénye* modern írás volt. Ám soha többé nem fogják ekként olvasni, bármennyire előrehaladt is a *Gendzsi* tanulmányozása. A régi kiadás mégis sokkal lenyűgözőbb élményt nyújtott, mint a modern. Nem kétséges, hogy ugyanaz a helyzet a Heian-költészettel is. Ami a későbbi irodalmat illeti, Oki megpróbálta Szaikakut a tizenhetedik századi kiadások fakszimiléiben olvasni. Nem hóbortból, hanem hogy olyan közel kerüljön az eredeti műhöz, amennyi-

Szépség és szomorúság

re csak lehet. Ám egy mai regényt kézirat-fakszimilében olvasni egyszerű dilettantizmus; ezeket nyomtatott karakterekkel kell olvasni, és nem unalmas kézírással.

Akkoriban, amikor elvette Fumikót, már nem volt komoly szakadék a kéziratai meg a nyomtatott változat között, és mivel a felesége gépíró volt, vele gépeltette le őket. A gépelt kézirat japán nyelven sokkal közelebb áll a nyomtatott könyvhöz, mint a kézzel írott. Oki azt is tudta, hogy Nyugaton szinte minden kézirat írógéppel készül, vagy legalábbis letisztázzák, mielőtt a kiadóhoz kerülne. Oki szemében géppel leírt regényei sokkal hidegebbeknek és laposabbnak tunktek akár a tollal írt kéziratnál, akár a végső, nyomtatott változatnál is, talán mert nem szokott hozzájuk. Így könnyebben észrevette a hiányosságokat, javíthatott bennük, átírhatott részeket. Így aztán Fumiko megszokta, hogy le kell gépelnie Oki minden munkáját.

Ebből eredt a probléma, hogy Oki mit tegyen az *Egy tizenhat éves lány* kéziratával. Fumikónak fájdalmat okoz, ha vele gépelteti, megalázónak fogja érezni. Kegyetlenség lenne. Amikor Oki megismerkedett Otokóval, a felesége huszonkét éves volt, és nemrég adott életet a fiuknak. Természetesen sejtette, hogy a férjének viszonya van. Esténként a babával a hátán kóborolt a sínek mentén. Egyszer, amikor már órák óta nem jött haza, Oki a kertben talált rá. Az öreg szilvafához bújt, és nem volt hajlandó bemenni a házba. Oki elment megkeresni, és amikor bejött a kertkapun, meghalotta a zokogását.

– Mi a fenét csinálsz? Meg fog fázni a gyerek!

Március közepe volt, hűvös idő. A baba csakugyan megfázott. Enyhe tüdőgyulladással került kórházba. Fumiko a kórházban maradt vele.

Kora tavasz

– Milyen jól jönne neked, ha meghalna – mondta a férjének. – Gond nélkül elhagyhatnál. – Oki így is kihasználta felesége távollétét, hogy találkozzék Otokóval. A gyerek meggyógyult.

A rá következő évben, amikor Otoko megszülte gyermekét, Fumiko Otoko anyjának egy leveléből értesült a dologról. Önmagában nem meglepő, hogy egy ilyen fiatal lánynak gyereke legyen, de Fumiko addig nem is álmodott ilyesmiről. A férjének esett, és olyan rohamba lovalta bele magát, hogy a nyelvébe harapott. Oki látván, hogy vér csurog felesége ajka közül, sietve szétfeszítette Fumiko száját, és beeröltette kezét, míg az asszony fulladozni, öklendezni nem kezdett, majd végül elernyed. Oki ujjai véreztek, mire kihúzta őket. Fumiko megnyugodott a látványtól, és nekilátott bekötözni a kezét.

Mire a regény elkészült, Fumiko már azt is tudta, hogy Otoko elhagyta a férjét, és Kiotóba költözött. Ha most Oki vele gépelteti le a kéziratát, azzal feltépi a sebeket, újraéled a féltékenység meg a fájdalom. Ha nem, úgy tűnik, mintha titkolózna. Oki zavarban volt, s végül úgy döntött, odaadja a kéziratot. Ezzel végre meggyón mindent. Az asszony azonnal elolvasta elejétől a végéig.

– El kellett volna engedjelek – mondta sápadtan. – Nem is értem, miért nem tettem. Mindenki, aki ezt olvassa, Otokóval fog együtt érezni.

– Nem akartam rólad írni.

– Tudom, hogy engem nem lehet az ideális nődhöz hasonlítani.

– Nem így értettem.

– Kibírhatalanul féltékeny voltam.

– Otoko elment, és te meg én hosszú-hosszú ideje élünk

Szépség és szomorúság

már együtt. De sok minden, amit Otokóról írtam a regényben, pusztá fikció. Például sejtelmem sincs, milyen volt neki a kórházban.

– Az ilyen fikció a szerelemből születik.

– Nem írhattam volna meg anélkül – mondta Oki nyersen. – Szóval legépeled vagy nem? Nem akarok könyörögni.

– Persze hogy legépelem. Elvégre az írógép csak gép. Én pedig egy alkatrésze leszek.

Persze Fumiko nem volt képes gépiesen dolgozni. Sűrűn hibázott, Oki gyakran hallotta, hogy kitépi a gépből a papírt. Néha megállt, és kihallatszott halk sírása. Mivel a ház kicsi volt, és az írógép a zsúfolt nappali sarkában állt Oki kis dolgozószobája mellett, Oki mindvégig érezte felesége jelenlétét. Nehezen tudott nyugodtan ülni az íróasztalánál.

Mindazonáltal Fumiko egy szót sem ejtett az *Egy tizenhat éves lányról*. Nyilván úgy gondolta, hogy egy „gép” ne beszélgessen. A kézirat végül háromszázötven oldal lett, és Fumiko bármilyen gyakorlott gépírónő volt is, csak sokára végzett vele. Hamarosan sápadt, beesett volt az arca. Ült maga elé meredve, és úgy kapaszkodott az írógépbe, mint egy megszállott, homlokán komor ráncok feszültek. Aztán egy nap vacsora előtt sárgás váladékot öklendezett, és az asztalra bukott. Oki odalépett mellé, és a hátát simogatta.

Fumiko lihegve kért egy kis vizet. Karikás szeme könnyes volt.

– Sajnálom. Nem lett volna szabad veled gépeltetnem – mondta a férfi. – Bár, hogy miként tudtalak volna távol tartani ettől a könyvtől... – Igaz, nem tette tönkre a házasságukat, de a seb csak lassan gyógyult.

– Örülök, hogy így döntöttél. – Fumiko mosolyogni

Kora tavasz

próbált. – Nagyon kimerült vagyok. Most először gépelek ilyen hosszú anyagot egyhuzamban.

– Minél hosszabb, annál jobban kínoz. Talán ez a regényíró feleségének végzete.

– Hála a regényednek, most már megértem Otokót. Bármennyire szenvedtem is miatta, már látom, milyen jót tett neked, hogy találkoztatok.

– Nem mondtam neked, hogy idealizáltam a könyvben?

– Tudom. Nincsenek ilyen bájos lányok. Csak azt sajnálom, hogy rólam nem írtál többet! Azt sem bántam volna, ha iszonyú, féltékeny nőszemélyként ábrázolsz.

Okinak nehezeére esett a válasz. – Sosem voltál ilyen.

– Nem tudhatod, mi volt a szívemben.

– Nem akartam kitergetni összes családi titkunkat.

– Nem, annyira belegabalyodtál a kis Otokódba, hogy csak róla akartál írni. Biztos úgy érezted, hogy én csak beszennyezném a szépségét, és bepizkolnám a regényedet. De hát muszáj egy regénynek olyan szépnek lennie?

Még az is újabb féltékenységi rohamot eredményezett, hogy nem akarta leírni a felesége dühös féltékenységét. Igaz, nem is hagyta ki teljesen. Sőt sikerült olyan tömören leírnia, hogy attól még hatásosabb lett. De Fumikót láthatóan mégis bántotta, hogy nem ment bele a részletekbe. Őki értetlenül állt az asszony logikája előtt. Hogy érezheti azt, hogy semmibe veszik? Elvégre a regény az ő meg Otoko tragikus szerelmi története. Minden változtatás nélkül sok olyan ténnyt is belevett, amelyet addig titokban tartott a felesége előtt. Pontosan emiatt aggódott, erre Fumikót az bántja, hogy olyan keveset írt ő róla.

– Nem akartam így visszaélni a féltékenységeddel – mondta.

Szépség és szomorúság

– Mert nem tudsz olyasvalakiről írni, akit nem szeretsz, valakiről, akit még csak nem is gyűlölsz? Gépelés közben mindvégig az jár az eszemben, miért is nem hagytalak elmenni.

– Már megint ostobaságokat beszélsz.

– Komolyan mondom. Bűn volt, hogy így ragaszkodtam hozzád. Valószínűleg életem végéig bánni fogom.

– Hagyd ezt abba! – Oki a vállánál fogva megrázta az asszonyt. Fumiko görcsösen rángatózott, és ismét valami sárgát öklendezett fel. Oki elengedte.

– Minden rendben – nyögte Fumiko. – Azt hiszem... terhességi rosszullét.

– Micsoda?!

Fumiko arcát kezébe temetve, hangosan zokogott.

– Akkor inkább kíméld magad. Abbahagyod a gépelést.

– Nem, folytatni akarom. Már nincs sok hátra, és csak az ujjaimat mozgatom.

Fumiko nem hallgatott rá. Egy héttel azután, hogy végzett a gépeléssel, elvetélt. Az oka nyilván nem a gépelés maga volt, hanem a kézirat okozta érzelmi megrázkódtatás. Napokig feküdt, és sűrű, puha haja, amelyet copfba font, egy kicsit megritkult. De arca hiába volt színtelen, púder nélkül is sima, ránctalan maradt. Fumiko még fiatal volt ahhoz, hogy a vetélés komoly nyomokat hagyjon rajta.

Oki pedig elrakta a kéziratot. Nem akarta sem tönkretenni, sem ismét kézbe venni. Két élet volt a regény sötétjébe temetve. Vajon nem baljós előjel-e Otoko koraszülése és Fumiko vetélése? Egyikük sem hozta szóba a regényt jó ideig. Végül Fumiko rákérdezett.

– Miért nem adatod ki? Amiatt aggódsz, hogy megbántasz vele? Az ilyesmit vállalni kell, ha az ember egy regény-

íróhoz megy feleségül. Ha már valaki miatt aggódni akarsz, Otokóra gondoldj. – Addigra Fumiko összeszedte magát, bőre csillogó volt, feszes. Talán az ifjúság csodája? Még a férje iránti vágya is megnőtt.

Mire az *Egy tizenhat éves lány* megjelent, Fumiko ismét terhes volt.

Az *Egy tizenhat éves lányt* jól fogadta a kritika, és az olvasók is szerették. Fumiko nyilván nem felejtette el féltékenységet, de úgy tűnt, őszintén örül férje sikerének. És ez a regény, amelyet korai írásai legjobbjának tartanak, jobban fogyott minden más művénel. Fumikónak ez új ruhákat, sőt ékszereket jelentett, nem is szólva arról, hogy segített fia és lánya taníttatásában. Talán mostanra már szinte el is felejtette, mindez annak köszönhető, hogy férjének viszonya volt egy fiatal lánnyal? A férje szokásos jövedelmeként fogadta el ezt a pénzt? A régmúlt tragikus szerelmi története neki immár nem volna tragikus?

Oki ugyan egyáltalán nem bánta a dolgot, néha mégis eltűnődött rajta. Otoko, a regény hősnőjének modellje nem kapott semmiféle kárpótlást. Ugyanakkor egyetlen panaszszó nem hallatszott sem tőle, sem az anyjától. A realista portrét alkotó festővel vagy szobrásszal ellentétben Oki, mint író, képes volt behatolni modellje gondolataiba és érzéseibe, tetszése szerint megváltoztatni megjelenését, a saját képzelete szerint alkotni és idealizálni hősét. De azért az a lány kétségkívül Otoko maradt. Okiból szabadon áradt az ifjú szenvedély, nem vette számításba Otoko helyzetét, azt, hogy milyen kellemetlenségeket okozhat mindez egy hajadonnak. Nem kétséges, hogy pont ez a szenvedély vonzotta az olvasókat, de az is lehet, ez tette lehetetlenné, hogy Otoko férjéhez menjen. A regény, amely pénzt és hírnevet hozott író-

Szépség és szomorúság

jának. Úgy tűnt, Fumiko féltékenységet sikerült elterelni, és talán be is gyógyult a seb. Még a babák elvesztésében is megvolt a különbség. Fumiko a felesége volt; annak rendje-módja szerint felépült a vetélés után, és később kislánynak adott életet. Teltek az évek, és az egyetlen személy, aki soha nem változott, a regény oldalain élő lány volt. Közönséges, családi nézőpontból talán szerencsés dolog volt, hogy Oki nem hangsúlyozta könyvében Fumiko vad féltékenységet, bár ez talán a regény egyik gyengesége lett. Viszont ez tette olyan olvashatóvá, hősnőjét pedig olyan vonzóvá.

Később, ha valaki Oki legjobb műveit akarta felsorolni, mindig az *Egy tizenhat éves lány* cíművel kezdte. Regényíróként Oki ezt elég lehangolónak találta, és morgott is magában miatta. Mégis, ebben a regényben megvolt a fiatalság frissessége. És a közönség meg a komoly kritikusok egybehangzó ítéletét még magának a szerzőnek a tiltakozása sem változtathatja meg. A mű immár a maga életét élte. De mi történt Otokóval az után, hogy az anyja Kiotóba költözött vele? A kérdés mindvégig ott motoszkált Oki agyában, talán azért is, mert könyve folyamatosan emlékeztette rá.

Otoko csak az utóbbi években szerzett nevet magának festőként. Egészen addig Oki nem hallott róla. Feltételezte, hogy férjhez ment, és normális életet él. Remélte, hogy így van. De nehéz volt elképzelnie egy ilyen temperamentumos lányról. És néha feltette magában a kérdést, talán azért érez így, mert még mindig él benne a vonzalom?

Komoly megdöbbenést jelentett tehát, amikor megtudta, hogy Otoko festő lett.

Oki nem tudhatta, mennyit szenvedett a lány, milyen nehézségeken kellett úrrá lennie, de örömmel töltötte el a sikere. Amikor egy galériában rábukkant Otoko egyik képé-

Kora tavasz

re, a szíve hevesebben vert. Nem Otoko saját kiállítása volt; mindössze egyetlen képpel szerepelt – egy bazsarózsáról készített tanulmánnyal – számos más művész között. A selyem legfelső részére festett egyetlen vörös bazsarózsát. A virágot szemből ábrázolta, életnagyságnál nagyobb méretben; lenn, a száron mindössze néhány levél és egy fehér bimbó látszott. Oki ebben a természetellenesen nagy virágban Otoko büszkeségét, nemes lelkét látta. Azonnal megvette a képet, de mivel rajta volt a lány aláírása, az írók klubjának adományozta, ahelyett hogy hazavitte volna. A kép a klub falán egészen más hatást keltett, mint a zsúfolt galériában. A nagy, vörös bazsarózsa itt szinte jelenésnek tűnt, sugárzott belőle a magány. Oki nagyjából ekkoriban látta meg Otoko fotóját egy képeslapban. A lányt a műtermében fényképezték le.

Oki évek óta szeretett volna Kiotóban lenni, amikor megszólalnak az újévi harangok. Ez a festmény elültette benne a gondolatot, hogy Otokóval együtt hallgassa őket.

Észak-Kamakurát Jamanoucsinak is nevezik, ami azt jelenti: „a hegyekben”. A városrész és egy út virágzó fák közt húzódik észak és dél felé a lankás dombok között. Az út menti virágok nyílása hamarosan újabb tavasz érkezését jelzi. Oki rászokott, hogy nagy sétákat tegyen a déli dombok között, és most egyikük gerincéről nézte a bíbor naplementét.

A napfény mostanra elveszítette bíbor ragyogását, és hideg sötétkékre váltott, benne fémes, szürke árnyalatokkal. A tavasz mintha újra átadta volna helyét a télnek. A nap eltűnt, és a híg ködben nem volt immár semmi rózsaszín. Kezdett hűvös lenni. Oki lement a völgybe, és hazagyalogolt. Az egyik északi dombon állt a háza.

Szépség és szomorúság

– Itt volt egy fiatal nő Kiotóból. Bizonyos Szakami kisasszony – közölte Fumiko. – Két képet és egy doboz süteményt hozott.

– Elment már?

– Taicsiro kivitte az állomásra. Lehet, hogy próbáltak megkeresni.

– Hmm?

– Ez a lány szinte ijesztően szép – mondta a felesége, és Oki magán érezte tekintetét. – Ki ez a lány? – Oki tőle telhetően igyekezett úgy tenni, mintha nem érdekelné a dolog, de Fumikónak női ösztöne megsúghatta, hogy ez a lány valahogy kapcsolatban áll Ueno Otokóval.

– Hol vannak a képek? – kérdezte Oki.

– A dolgozószobádban. Még be vannak csomagolva. Nem néztem meg őket.

Úgy tűnik, Keiko megtette, amire Oki a kiotói állomáson kérte. Oki bement a dolgozószobájába, és kicsomagolta a képeket. Mindkettő egyszerű keretben volt. Az egyik címe az volt, *Szilvafa*, de nem látszott sem a fa törzse, sem az ágai, mindössze egy szilvavirág, akkora, mint egy baba feje. Ráadásul a virágnak vörös és fehér szirmai is voltak. A vörös szirmok mindegyike a vörös sötét és világos árnyalatainak furcsa kombinációja volt.

A hatalmas szilvavirág ugyan nem volt torz, mégsem kellett olyan benyomást, mintha merev díszítőelem volna. Inkább oda-vissza lengő, különös jelenés. Olyan volt, mintha csakugyan lengene. Talán a háttér miatt, amelyet Oki első pillantásra vastag, egymásra csúszó jégtábláknak vélt, de közelebbről nézve inkább havas hegyek sorának tűnt. Csak hegyek képesek ilyen roppant végtelenséget sugározni. De egyetlen igazi hegy sem keskenyedik el az aljánál, és nem is

Kora tavasz

ilyen csipkézett a széle – ez volt az absztrakt elem a lány stílusában. A háttér Keiko érzéseit tükrözhetette. Még ha az ember havas hegycsúcok egymásba zuhanó sorának látta is, nem volt hófehér. A hó hidegsége és meleg színe valóságos zenét alkotott. A hó nem volt egyenletesen fehér, színek sokasága harmonizált benne. Ugyanaz a tónusosság dominált benne, mint a virágszirmok vörös és fehér variációiban. De akár hidegnek látta az ember a képet, akár melegnek, a szilvavirág valósággal lüktetett festője fiatalos érzelmeitől. Keiko talán nekem festette, gondolta Oki. Az évszakhoz illő kép. És legalább a virág felismerhető.

A festményt elnézve Okinak eszébe jutott a kertjében álló öreg szilvafá. Mindig is vita nélkül elfogadta, amit a kertésze mondott. A fá torz, a természet tréfája. Egyszer sem vette a fáradságot, hogy ellenőrizze a kertész meglehetősen sekélyes botanikai ismereteit. Ez a fá vörös és fehér virágokat hajtott. Nem volt beoltva. A vörös és a fehér virágok ugyanazon az ágon nyíltak. És nem minden ág volt ilyen: némelyiken csak fehér virágok nőttek, másokon csak vörösek. A kisebb ágak többségén azonban a vörös és fehér virágok keveredek, még ha nem is ugyanazokon az ágakon minden évben. Oki szerette ezt az öreg fát. És épp mostanában nyiladoznak a bimbók.

Keiko nyilván ezt a különös fát ábrázolta egyetlen virágban. Nem kétséges, hogy Otokótól hallott a fáról. Oki és Fumiko már itt élt, amikor a férfi megismerkedett Otokóval, és bár a lány soha nem járt itt, akkoriban biztos mesélt neki a fáról. Ő pedig emlékezett rá – és mesélt róla a tanítványának.

Vajon bevallotta neki régi szerelmét is?

– Gondolom, ez Otokóé.

Szépség és szomorúság

– Tessék? – Oki megfordult. Annyira elmerült a képben, hogy észre sem vette, amikor a felesége megállt mellette.

– Ez nem Otoko festménye?

– Természetesen nem. Ő nyilván nem fest ilyen fiatalosan. Az a lány festette, aki itt járt. Látod? Ott az aláírása: Keiko.

– Különös kép. – Fumiko hangja kemény volt.

– Ugye? – Oki erőt vett magán, hogy kedvesen válaszoljon. – De manapság a fiatalok még a japán stílusú képeken is...

– Nem ezt nevezik absztraktnak?

– Hát, addig talán nem megy el.

– A másik még különösebb. Az ember nem tudja eldönteni, hogy halak vagy felhők... még soha nem láttam ilyen rikító színeket így, ilyen régi stílusban festve. – Egy kicsit Oki mögött, oldalvást térdelt.

– Hmmm. A halak és a felhők nem ilyenek. Talán egyik sem.

– Akkor micsodák?

– Annak veszed, aminek akarod. – Oki lehajolva megnézte a falnak döntött kép hátoldalát. – *Cím nélkül*. – Az a címe, hogy *Cím nélkül*.

Ezen a képen egyáltalán nem voltak felismerhető formák, és színei még erősebbek, még változatosabbak voltak, mint a *Szilvafa* címűn. Fumiko talán a sok vízszintes vonal miatt próbálta halaknak vagy felhőknek látni őket. Első pillantásra mintha nem is lett volna harmónia a színek között. Mégis szokatlanul szenvedélyes kép volt, a klasszikus japán technikával elkészítve. És természetesen nem volt benne semmi ötletszerű, találomra odavetett dolog. Az, hogy a művész nem adott címet neki, nyitva hagyta a lehetőséget minden-

Kora tavasz

féle értelmezés előtt, talán éppen azért, mert valójában felfedte alkotója rejtett érzéseit. Oki a kép szívét kereste.

– És mije ez a lány Otokónak? – tudakolta a felesége.

– A tanítványa, aki nála lakik.

– Csakugyan? Össze akarom tépni ezeket a képeket.

– Ne légy nevetséges! Miért vagy ilyen indulatos?

– Ez a lány az Otoko iránti érzéseit festette meg. Nem olyan képek ezek, amiknek a házunkban a helyük.

Okit valósággal megrémisztette a női féltékenységnek ez a fellobbanása. – Miből gondolod, hogy Otokóról szólnak? – kérdezte halkán.

– Hát nem látod?

– Képzeldsz. Kísérteteket látsz. – De miközben ki-mondta, apró láng gyúlt a szívében.

Teljesen világosnak tűnt, hogy a szilvafás kép Otoko iránta érzett szerelmét ábrázolja. És a cím nélküli képnek is ez a témája. Keiko ebben ásványi színezőanyagokat is használt, melyek vastag rétegekben keveredtek a vízfestékekkel a kép közepén és attól balra, lefelé. Oki érezte, hogy azon a különös, ablakszerű nyíláson, a vastagon festett részek között képes bepillantani a kép szellemébe. Ez Otoko máig izzó szerelmének is értelmezhető.

– Elvégre nem Otoko festette ezeket a képeket – mondta. Fumiko láthatóan gyanakodott, hogy Otokóval együtt hallgatta Kiotóban a templomi harangokat. Ám akkor egy szót sem szólt, talán mert újév napja volt.

– Akkor is gyűlölöm ezeket a képeket. – A szemhéja rángott dühében. – Nem tűröm meg őket a házban!

– Akár gyűlölöd, akár nem, akkor is a művész tulajdonai. Nincs jogod tönkretenni őket, még akkor sem, ha egy fiatal lány művei. Először is honnan vagy olyan biztos ben-

Szépség és szomorúság

ne, hogy nekünk adta, és nem csak azért hagyta itt, hogy megnézhessem?

Fumiko néhány pillanatig csöndben maradt. Aztán válaszolt csak. – Taicsiro nyitott ajtót. Mostanra biztosan kiértek az állomásra, már nagyon rég elmentek. – Tehát őt is zavarja a dolog? Az állomás nem messze volt tőlük, és tizenöt percenként indultak a vonatok. – Feltételezem, most Taicsirót csábítja el. Egy ilyen gyönyörű lány, ilyen ördögi vonzerővel...

Oki egymás mellé tette a két képet, és nekilátott visszacsomagolni őket. – Ne beszélj így. Nem szeretem. Ha az a lány olyan gyönyörű, akkor ezek a képek egyszerűen önmagáról szólnak. Egy fiatal lány narcizmusáról.

– Nem. Biztos vagyok benne, hogy Otokóról szólnak.

– Akkor lehet, hogy a lány Otoko szeretője.

– Szeretője? – Ez váratlanul érte az asszonyt. – Gondolod, hogy szeretők?

– Nem tudom. De nem lepne meg, ha kiderülne, hogy leszbikusok. Együtt élnek egy régi, kiotói templomban, és mindketten eszementen szenvedélyesek.

Attól, hogy leszbikusnak nevezte őket, Fumiko egy időre elhallgatott. Amikor újra megszólalt, már nyugodt volt a hangja. – Még ha csakugyan *azok* is, szerintem ezek a képek azt mutatják, hogy Otoko még mindig téged szeret. – Okit előntötte a szégyenkezés, amiért leszbikusnak nevezte a két nőt csak azért, hogy meneküljön kínos helyzetéből.

– Talán mindketten tévedünk. Mindketten előítéletekkel néztük ezeket a képeket.

– Különböben miért festene ilyeneket?

– Hmmm. – Realista vagy nem, egy kép mindig a művész benső gondolatait, érzelmeit fejezi ki. De Oki aggódott,

Kora tavasz

hogy hová vezet ez a társalgás. Talán meglepően pontos volt az első benyomása Keiko képeiről. És talán pontos volt az az odavetett megjegyzés is, hogy a két nő lesbikus.

Fumiko kiment a dolgozószobából. Várta, hogy a fia hazatérjen.

Taicsiro nemrégiben kezdett japán irodalmat tanítani egy magánfőiskolán. Azokon a napokon, amikor nem voltak előadásai, a könyvtárban kutatott vagy otthon dolgozott. Eredetileg a „modern irodalmat” akarta tanulmányozni – a Meidzsi-kor utáni japán irodalmat –, de apja ellenvetéseinek hatására a Kamakura- és a Muromacsi-korszakra specializálódott. A szakterületén szokatlan volt, hogy képes angolul, franciául és németül is olvasni. Elég tehetséges, de halk, szinte komor fiú volt. Éles ellentéte ok nélkül is kedélyes húgának, Kumikónak, aki a maga felszínes módján virágkölteményeket, ruhákat készít, köt, a legkülönbébb alkotások kerülnek ki a keze alól. Kumiko mindig is különcknek tekintette bátyját: még akkor sem kapott tőle normális választ, amikor korcsolyázni vagy teniszezni hívta. Taicsirót nem érdekelték a húga barátnői. Sokszor meghívta a diákjait a házukba, de eszébe sem jutott bemutatni neki valamelyiküket. Kumiko nem olyan lány volt, aki sokáig képes neheztelni, de néha duzzogott, amiért anyja annyira körüludvarolja a bátyja tanítványait.

– Amikor Taicsirónak vendégei vannak, csak teával kínáljuk őket – morgott. – De te mégis ott fontoskodszt, feltűrod a hűtőt és a szekrényeket, aztán beviszel nekik valami ennivalót is.

– Igen, mert neki nincs semmije, csak a tanítványai – felelte az anyja szipogva.

Kumiko férjhez ment, és Londonba költözött a férjével;

Szépség és szomorúság

évente kétszer-háromszor beszéltek vele. Taicsiro még nem volt anyagilag független, és soha nem is beszélt házasságról.

Oki már maga is kezdett aggódni, hogy Taicsiro túl régen elment.

Kinézett dolgozószobája kis franciaablakán. A ház mögötti domb lábánál magas földhalom állt. A háború alatt ásták ki óvóhelynek. Mostanra már benőtte a gaz. A gyom között virágok nőttek, a színük akár a *lapis lazulié*. Ezek a virágok is aprók voltak, akár a szerény kis gyomok, de színük erős, élénk. A farkasboroszlánt leszámítva ezek a virágok hamarább virágoztak, mint bármi a kertjében. És sokáig tartott a virágzásuk. Bármi legyen is ez a virág, nem lehet a tavasz valamelyik közismert hírnöke, de olyan közel nőtt az ablakához, hogy Oki gyakran gondolt arra, egyszer kezébe veszi és megvizsgálja. Még egyet sem tépett le, ám ettől még jobban szerette ezeket az apró, *lapis lazuli-kék* virágokat.

Nem sokkal utánuk a pitypang is kivirágzik a dudva közt. Ez is hosszú életű. Oki most, az esti szürkületben is ki tudta venni a pitypang sárgáját és a kis virágok kékjét. Hosszú ideig állt az ablaknál.

Taicsiro még mindig nem jött haza.

A TELIHOLD ÜNNEPE

Otoko úgy tervezte, hogy a Kurama-hegyen álló templomba viszi Keikót a Telihold ünnepén. Az ünnep mindig májusban van, de hogy melyik napon, azt a régi holdnaptár szabja meg. Kora este, az ünnepségek előtt a hold fényesen ragyogott a tiszta égbolton a Keleti-hegyek fölött.

Otoko a verandáról nézte. – Azt hiszem, szép holdunk lesz holnap – szólt oda Keikónak. Az ünnepségen részt vevőknek olyan szakés csészéből kell kortyolniuk, amelyen tükröződik a telihold, így hát csalódás lenne mindenkinek egy felhős, holdtalan este.

Keiko kijött a verandára, és finoman Otoko hátára tette kezét.

– A májusi hold – mondta Otoko.

Végül Keiko is megszólalt. – Nem megyünk el autóval a

Szépség és szomorúság

Keleti-hegyekbe? Vagy Ócu felé, hogy lássuk a holdat a Biva-tavon?

– A holdat a Biva-tavon? Mi különleges van abban?

– A szakés csészében talán jobban mutat? – kérdezte Keiko, és leült Otoko lábához. – Szépek ma este a színek a kertben.

– Igen? – Otoko lenézett a kertre. – Hozzál párnát magadnak. És kapcsold le a lámpát odabenn.

A műterem verandájáról csak a belső kertre láttak – a kilátást elvágta a templom főépülete. Elég fantáziátlan, hosszúkás kert volt, de nagyjából a fele holdfényben fürdött, s még a sétány kövei is különböző színekben játszottak a fényben és árnyékban. Az árnyékos részen növe fehér azálea mintha lebegett volna. A veranda közelében álló vörös jávorfán még friss, fiatal levelek voltak, de az este sötétre festette őket. Tavasszal sokan virágnak nézték a fa bimbózó leveleit, és azon tűnődtek, vajon miféle virágok lehetnek. Sűrű mohatakaró is volt a kertben.

– Mi lenne, ha főznék egy teát az új teánkából? – szólalt meg Keiko. Otoko pedig elmélyülten nézte az ismerős kertet, mintha nem látná mindennap. Fejét lehajtva, elgondolkodva ült, szemét a kert holdfényben fürdő felére szegezte.

Keiko, amikor visszajött a teával, megemlítette, hogy valahol azt olvasta, Rodin *A csók* című szobrának modellje még él, úgy nyolcvanéves lehet. – Nehéz elhinni – tette hozzá.

– Mert olyan fiatal vagy! Muszáj az embernek hamar meghalnia, ha egy művész halhatatlanná tette ifjúi énjét? Nem szabadna így felkutatni a művek modelljét.

Azért tört ez ki belőle, mert eszébe jutott Oki regénye. De Otoko harminckilenc évesen még mindig gyönyörű nő

A telihold ünnepe

volt. Keiko nyugodtan folytatta. – Igazából arra gondoltam, hogy megkérek, fessél le egyszer, amíg fiatal vagyok.

– Persze, ha képes vagyok rá. De miért nem festesz egy önarcképet?

– Én? Először is nem hasonlítana rám. De még ha sikerülne is, mindenféle csúnyaságot látnék a képen, és végül meggyűlölném. Az emberek pedig ennek ellenére is azt mondanák, hogy előnyös színben tüntettem fel magam, ha csak nem absztrakt képet festek.

– Úgy érted, realista képet szeretnél? De hisz ez nem jellemző rád!

– Azt szeretném, hogy te fess meg.

– Boldogan megtenném, ha képes lennék rá – ismételte Otoko.

– Talán kihűlt a szerelmed... vagy félsz tőlem? – Keiko hangja metsző volt. – Egy férfi boldogan megfestene. Akt-nak még inkább.

– Hát, ha így gondolod, megpróbálhatom. – Otokón nem látszott érzelem.

– Annyira örülök!

– De ne akt legyen. Egy akt, amit egy nő fest, soha nem lesz igazán jó. Főleg az én ódivatú stílusomban.

– Ha megfestem az önarcképet, téged is ráteszlek a képre – mondta Keiko sejtelmesen.

– Milyen képre gondolsz?

Keiko titokzatosan kuncogott. – Csak ne aggódj. Ha hajlandó vagy megfesteni, az én képem absztrakt lesz. Senki nem fog rád ismerni.

– Nem aggódtam – közölte Otoko az illatos, friss teát kortyolva.

Frissen szedett tea volt. Egy teaültetvényről kapták aján-

Szépség és szomorúság

dékba Udzsiból, ahol Otoko vázlatokat készített. A teazedő lányok nem tűntek fel a vázlatokon: a vásznat teabokrok egymást takaró sorainak lágy hullámszerűsége töltötte ki. Otoko nap mint nap visszatért, és újabb vázlatokat készített, a fény és árnyék legkülönbözőbb változatait örökítette meg. Keiko mindig elkísérte.

– Nem gondolod, hogy ez absztrakció? – kérdezte egyszer.

– Ha már megfestetted, igen. Azt hiszem, komoly feladat ez neked. Minden zöld! Szeretném megteremteni benne a fiatal és a régi levelek színének, a lágy, kerek összefonódó mintáknak a harmóniáját.

A vázlatok alapján el is készítette a festmény első változatát a műtermében.

De Otoko nem csak a fény és a sötétzöld hullámszerűségének szépsége miatt akarta megfesteni az udzsi teaültetvényt. Miután viszonya Okival véget ért, anyjával együtt Kiotóba menekült. Többször is visszalátogatott Tokióba, de azokból a napokból leginkább a Sizuoka melletti teaültetvények maradtak meg a fejében, amelyeket a vonat ablakából látott. Néha nappal nézte őket, néha este. Még középiskolába járt, és nem is sejtette, hogy egyszer festő lesz; csak épp a teamezők látványától hirtelen ránehezedett az elválás szomorúsága. Nem tudta volna megmondani, miért érintette meg ennyire a szívét ezeknek a szerény, zöld lankáknak a látványa, amikor a sínek mellett hegyek, tavak és a tenger is felbukkantak, s néha érzélgős színekre festett felhők látszottak. Talán zöldjűk melankóliája, a sorok között a szomorkás esti árnyékok hozták elő belőle a fájdalmat. S ezek kicsi, jól művelt lejtők voltak, sötét árnyékba burkolózó teraszokkal, nem maga a vad természet; a kerekded teabokrok sora szelíd, zöld birkanyájnak tetszett. Talán csak arról van szó, hogy Otoko, aki

A telihold ünnepe

már akkor szomorú volt, amikor elindultak Tokióból, Si-zuokánál jutott el a mélypontra.

Ez a szomorúság tért vissza, amikor Otoko megpillantotta az udzsi teaültetvényt. Vázlatokat készített, és közben még Keiko sem vette észre, mint érez. Meg kell hagyni, hogy ezek a tavaszi teacserjék nem olyan melankolikusak voltak, mint amelyeket a vonat ablakából látott; ahhoz túl élénkzölden ragyogtak a fiatal levelek.

Bár Keiko olvasta Oki regényét, és mindent hallott már a férfiről, amikor az ágyban hosszan beszélgetett Otokóval, mégis elkerülte a figyelmét, hogy a teaültetvényről készített vázlatokban ott rejlik Otoko régi szerelmének szomorúsága. Ő a maga részéről gyönyörködött a teabokrok puhán kerekded, egymást fedő soraiban, de minél több vázlatot készített, annál inkább elrugaszkodott a valóságtól. Otoko jókat mulatott a lány vázlatain.

– Te az egész képet zöldben képzeled, nem? – kérdezte Keiko.

– Természetesen. Teaföld aratás idején: variációk zöldre.

– Én azt próbálom eldönteni, hogy vöröset vagy bíbort használjak-e. Nem érdekel, ha az emberek nem jönnek rá, hogy ez teaültetvény.

Keiko első tanulmánya a műterem falának döntve állt, az Otokóé mellett.

– Milyen ízletes, új tea – mosolygott Otoko. – Nem készítenél még egy kicsit... de most absztrakt stílusban.

– Olyan keserű legyen, hogy ne is tudd meginni?

– Ezt nevezed absztraktnak? – A másik szobából odahal-latszott hozzá Keiko fiatalos nevetése. Enyhén megkemé-nyedett a hangja. – Amikor Tokióba mentél, ellátogattál Kamakurába is, ugye?

Szépség és szomorúság

- El.
- Miért?
- Újév napján Oki úr azt mondta, szeretné látni a képeimet. – A lány egy pillanatra elhallgatott, aztán ridegen folytatta. – Otoko, én bosszút akarok állni érted.
- Bosszút? – Otoko megdöbbsent. – Értem?
- Pontosan.
- Keiko, gyere, ülj ide. Beszéljük meg a dolgot az absztrakt teád mellett.

Keiko szótlánul mellé térdelt, térde az Otokóét súrolta. Szájához emelte az egyik csészét. – Hú, ez *tényleg* nagyon keserű. – A homlokát ráncolta. – Megyek, főzök másikat.

– Nem érdekes – tartotta vissza Otoko. – Mi a csudáért beszélsz nekem bosszúról?

- Nagyon jól tudod, miért.
- Én soha nem gondoltam ilyesmire. Nem is vágyom rá.
- Mert még mindig szereted... mert életed végéig szeretni fogod. – Keiko hangja elfült. – Ezért akarok én bosszút állni.
- De miért?
- Bennem is van féltékenység!
- Csakugyan? – Otoko Keiko vállára tette a kezét; rázkódott a tenyere alatt.
- Így igaz. Elhiheted. Pedig gyűlölöm ezt az érzést.
- Micsoda erőszakos gyermek vagy – mondta Otoko lágyan. – Mit értesz bosszún? Mit tervezel?

Keiko lehorgasztotta a fejét, nem mozdult. A kertben a holdfény sávja szélesebb lett.

– Miért mentél Kamakurába anélkül, hogy előtte szóltál volna nekem?

– Látni akartam annak a férfinak a családját, aki ilyen boldogtalanná tett.

A telihold ünnepe

- És láttad őket?
- Csak a fiát, Taicsirót. Gondolom, ilyen lehetett az apja fiatalon. A középkori japán irodalmat tanulmányozza. Egyébként nagyon kedves volt. Megmutatta a kamakurai templomokat, sőt még Enosimába is elvitt, a partra.
 - De hát te tokiói vagy, ismered ezeket a helyeket.
 - Igen, de még nemigen láttam őket. Enosima nagyon megváltozott. És élvezettel hallottam arról a templomról, amelyben a nők menedéket találhatnak a férjük előtt.
 - Ez volna hát a bosszúd, hogy elcsábítod azt a fiút? Vagy hagyod, hogy ő csábítson el téged? – Otoko keze erőtellenül lehullott Keiko válláról. – Úgy tűnik, inkább nekem kéne féltékenynek lennem.
 - Jaj, Otoko, *te* féltékeny vagy? Olyan boldoggá teszel vele! – A lány átkarolta Otokót, és hozzásimult. – Látod, téged kivéve mindenkivel gonosz vagyok, igazi boszorkány.
 - De elvitted két kedvenc képedet.
 - Még egy gonosz lány is jó benyomást akar kelteni. Taicsiro megírta, hogy a dolgozószobájában vannak a falon.
 - Ez lenne a bosszúd értem? – szólalt meg Otoko halalkan. – A bosszúd kezdete?
 - Ez.
 - Kisgyerek volt még, semmit nem tudott rólam meg az apjáról. Ami később nagyon fájt, az a húga születése volt. Most, visszagondolva, biztos vagyok benne. Gondolom, azóta az a lány már férjhez is ment.
 - Tegyem tönkre a házasságát?
 - Ugyan, Keiko. Túlságosan hiú vagy. Ilyennel viccelni sem szabad. Bajba kerülhetsz. Ez nem ártatlan tréfa.
 - Amíg itt vagy nekem, nem félek. Mit gondolsz, hogyan festenek, ha elveszítenélek? Talán ez lenne a festéstem vége. És az életemé is.

Szépség és szomorúság

- Ne is mondj ilyen szörnyűséget!
- Nem értem, miért nem tetted tönkre Oki úr házasságát. Hogy el kelljen válnia.
- De hiszen még kislány voltam... és nekik gyerekük volt.
- Én megtettem volna.
- Nem tudod, milyen erő rejlik a családban.
- Nagyobb erő, mint a művészetben?
- Hát... – Otoko félrebiccentette a fejét. Szomorúság látszott rajta. – Azokban a napokban nem gondoltam művészetre.
- Otoko. – Keiko feléje fordult, és gyengéden megfogta a csuklóját. – Miért akartad, hogy találkozzam Oki úrral, és kikísérjem?
- Természetesen azért, mert fiatal és szép vagy! Mert büszke vagyok rád.
- Utálom, amikor titkolózol előttem. És feszülten figyeltelek... féltékeny szemmel.
- Csakugyan? – Otoko Keiko szemébe nézett. Az valósággal szikrázott a holdfényben. – Nem akartam semmit eltitkolni előled. De még csak tizenhat éves voltam, amikor szakítottunk, és most már középkorú nő vagyok, akinek vastagodik a dereka. Az az igazság, hogy nem örültem ennek a találkozásnak. Félttem, hogy csalódik bennem.
- Nem neki kellett volna aggódnia inkább? Én soha senkit nem csodáltam annyira, mint téged, és csalódtam benne. Amióta veled élek, untatnak a fiatal férfiak, és azt vártam, Oki úr mélyebb benyomást tesz rám. De amint megláttam, tökéletesen csalódtam benne. Az emlékeid alapján egy sokkal finomabb személyre számítottam.
- Ilyen rövid idő alatt ezt nem lehet megállapítani.

A telihold ünnepe

- Nekem igen.
- Hogy is lehetne?
- Bármikor el tudnám csábítani Oki urat *vagy* a fiát.
- Megrémisztesz – tört ki Otoko elsápadva. – Veszélyes az ilyen önteltség!
- Egyáltalán nem – felelte Keiko zavartalanul.
- De az – erősködött Otoko. – És nem gondolod, hogy túlságosan is ragadozóként viselkedsz? Bármennyire fiatal és szép vagy is?
- Gondolom, a legtöbb nőt ragadozónak nevezhetnéd.
- Ez igaz. És ezért vitted el a kedvenc képeidet Oki úrnak?
- Nem. Nincs szükségem a képekre ahhoz, hogy elcsábítsam.
- Otoko megdermedt.
- Csak azért vittem el, mert a tanítványod vagyok, és azt akartam, hogy lássa a legjobb munkáimat.
- Hálás vagyok. De azt mondtad, alig néhány szót váltottál vele az állomáson. Volt rá valami okod, hogy neki ajándékozd a képeidet?
- Megígértem neki. Különben is, kíváncsi voltam, hogyan reagál rájuk, és kellett valami ürügy is, hogy megismerhessem a családját.
- Még szerencse, hogy nem volt otthon.
- Nyilván később látta a képeket, de felteszem, nem érintette meg őket.
- Alábecsülsz.
- Akárhány regénye van is, azóta sem írt jobbat az *Egy tizenhat éves lánynál*.
- Ez nem igaz. Te csak azért szereted annyira azt a könyvet, mert idealizálva ábrázol engem. Az ilyen fiatalos regé-

Szépség és szomorúság

nyek tetszenek a fiataloknak. Tökéletesen értem, miért nem fogadod be a későbbi műveit.

– Akárhogy is, ha ma meghalna, ez lenne az egyetlen regénye, amelyre emlékeznének.

– Ne beszélj így! – Otoko hangja szigorúan csengett. Kihúzta csuklóját Keiko szorításából, és odébb húzódott.

– Még mindig ilyen fontos neked? – csattant Keiko hangja. – Holott megígértem, hogy bosszút állok érted?

– Nem az, hogy fontos...

– Szeretted?

– Talán.

Otoko felpattant, és bement. Keiko odakinn maradt a holdfényben úszó verandán, s arcát a kezébe temetve ült.

– Otoko, én is valaki másért élek – szólalt meg remegő hangon. – De ha az egy olyan férfi, mint Oki úr...

– Bocsáss meg nekem. Amikor mindez történt, még nagyon fiatal voltam.

– Bosszút állok.

– Az nem ölné meg szerelmemet.

Keiko arcát a kezébe temetve sírt a verandán. – Fess le, Otoko... mielőtt olyan nő válna belőlem, amelyet mondtál. Kérlek! Hadd álljak modellt neked meztelenül.

– Rendben. Szívesen készítek portrét rólad.

– Annyira örülök!

Otoko jó néhány vázlatot őrzött halott gyermekéről. Teltek az évek, de ő még mindig nem tett le arról, hogy felhasználja őket egy képhez, melynek ez lesz a címe: *Egy kisdéd mennybemenetele*. Nyugati festészetet bemutató albumokban keresett képeket kerubokról és kis Jézusokról, de az ő bánatához nem illett ezeknek a kisdedeknek a duci, kicsattanó egészsége. Volt néhány híres, régi japán festmény Szent

A telihold ünnepe

Kóbóról gyerekkorában, amely visszafogott érzelmeivel és kecsességével meghatotta Otokót. De a szent nem kisgyermekként ment mennybe. Nem mintha Otoko magát a mennybemenetelt kívánta volna ábrázolni, mindössze ezt a lelkeséget, ezt az érzést akarta sugallni. De képes lesz-e valaha is befejezni ezt a képet?

Most, hogy Keiko arra kérte, fesse meg, Otokónak eszébe jutottak az *Egy kisedd mennybemeneteléről* készített régi vázlatai. Mi lenne, ha a gyermekszentről készült festmény modorában ábrázolná Keikót. Tiszta, klasszikus stílusú alkotás lenne: *Egy szent szűz portréja*. A vallásos művészetben egyes szentek portréja leírhatatlan csáberőt sugároz.

– Meg akarlak festeni, Keiko, és már ki is gondoltam, hogyan – mondta. – A buddhista hagyományokat követem, úgyhogy szó sem lehet bármiféle illetlen pózról.

– Buddhista képen? – Keiko zavartan mocorgott. – Nem hiszem, hogy tetszik az ötlet.

– Hadd próbáljam ki. A buddhista képek gyakran gyönyörűek. Az lesz a címe, hogy *Egy absztrakt lány*.

– Kicsúfolsz.

– Komolyan beszélek. Megcsinálom, mihelyt elkészültem a teaültetvénnnyel. – Otoko a műterem falára pillantott. A teaültetvényről készült képek között lógott anyja portréja.

Otoko szeme megpihent anyja képén.

Anyja fiatal és szép volt a képen, fiatalabb, mint ő maga. Talán Otoko saját életkorát ábrázolta akkor, amikor ezt a képet festette. Vagy csak így alakult valahogy.

Amikor Keiko először látta, így szólt. – Elbűvölő. Olyan, mintha önarckép lenne. – Csakugyan olyan, tűnődött Otoko.

Hasonlított az anyjára. Talán annyira előntötte a halott anya utáni vágyakozás, hogy a portréban önkéntelenül is

Szépség és szomorúság

megragadta ezt a hasonlóságot? Először egy fénykép alapján készített vázlatokat, de egyik sem hatotta meg. Aztán úgy döntött, sutba dobja a fényképet – és anyja egyszer csak ott ült vele szemben. Nem a fantomkép, hanem a valódi. Otoko egyre újabb vázlatokat készített, fűgén dolgozott, a szívét feszítették az érzelmek. De gyakran szünetet kellett tartania, amikor könnyek öntötték el a szemét. Rájött, hogy anyja képe egyre inkább az ő önarcképe.

A végeredmény pedig a kép, amely most a teaültetvénytanulmányok fölött lóg a falon. Otoko az összes korábbi verziót elégette. Amelyiknek megkegyelmezett, az hasonlított a legjobban önarcképre, Otoko mégis úgy gondolta, megfelel. Ahányszor csak ránézett, valami szomorúság költözött tekintetébe. A kép vele lélegzett. Mennyi időbe tellett vajon, hogy ebbe a portréba rögzítse anyja képét?

Otoko mostanáig nem is készített másik portrét, és alapos festményt is alig. De ma este, miután Keiko így erősödött, hirtelen kedve támadt portrét festeni. Az *Egy kisedd mennybemenetelére* soha nem gondolt így. De ez a régóta dédelgetett vágya megmagyarázza, miért a gyermekszent portréja jutott az eszébe, és miért a klasszikus buddhista stílusban akarja megfesteni Keikót. Anyja, elvesztett gyermeke és Keiko – tán nem ez az a három személy, akiket szeret? Bármennyire különbözzenek is, mindhármukat megfesti.

– Otoko – szólalt meg Keiko. – Anyád képére meredsz, és közben az jár a fejedben, hogyan fessél meg engem, ugye? Arra gondolsz, hogy irántam nem érzel ilyen szeretetet. – Bement a szobába, és leült az asszony mellé.

– Buta vagy! Egyszerűen csak látom már a hibáit. Tudod, egy kicsit fejlődtem azóta. Mindegy, azért még mindig

A telihold ünnepe

szerettem ezt a képet, minden hibája ellenére is. Ez az a kép, amibe beleadtam teljes szívem és lelkem.

– Az *én* képem miatt nem kell ilyen gyötrelmet vállalnod. Csak kend oda.

– Ugyan már – mondta Otoko, de a gondolatai máshol jártak. A portré láttán feltörtek benne az emlékek. Aztán Keiko szólt hozzá, és Otokónak ismét eszébe jutott a gyermekszent képe. A buddhista művészet elegáns, kifinomult stílusában megfestett alakok némelyike bájos kislánynak látszott, de volt bennük valami érzékiség is. Mintha csak a középkori kolostorok homoszexuális szerelmének jelképei volnának. A kolostoroké, ahová nőknek tilos volt belépniük, és a vágy tárgyai a csinos, fiatal fiúk voltak, akiket akár szép, fiatal lánynak is nézhettek. Talán ezért jutott Otoko eszébe rögtön a szent portréja, amint elhatározta, hogy megfesti Keikót. A hajviselet is némileg emlékeztetett arra a rövidre vágott csikófrizurára, amelyet manapság a lányok hordanak. Az igaz, hogy ma már csak a nőszínházban látni ilyen ragyogó brokátkimonókat; túl ódivatú lenne egy modern, fiatal nőnek. Otokónak eszébe jutottak Rjúszei Kisida képei, amelyeket lányáról, Reikóról festett. Aprólékosan kidolgozott olaj- vagy vízfestmények voltak abban a pedáns, klasszikus stílusban, amire Dürer művészete hatott; némelyikük vallásos témájú képekre emlékeztetett. De Otoko látott egy igen ritka képet is, amely kínai papírra készült, világos színekkel. Ez Reikót vörös alsószoknyában, deréktól fölfelé mezítelenül ábrázolta. A lány előírásos testtartásban ült. Nemigen lehetett Rjúszei mesterművei közé sorolni, és Otoko nem is értette, hogy a művész miért ábrázolta így a lányt egy olyan képen, amely klasszikus japán stílusban készült. Nyugati stílusban festett hasonló képeket.

Szépség és szomorúság

Miért ne fessen aktot Keikóról? Így is követhetné a gyermekszent portréjának stílusát, sőt vannak buddhista képek, amelyek még a női keblet is sejtetik. De mi legyen a hajával? Látott egy csodálatos portrét Kobajasi Kokeitől, amely tökéletes tisztaságot sugárzott, de a frizura ebben sem volt megfelelő. A különböző megoldásokon töprengve Otoko egyre határozottabban érezte, hogy a feladat meghaladja az erejét.

– Nem fekszünk le? – kérdezte.

– Ilyen korán? Amikor ilyen gyönyörű a hold? – Keiko az óra felé fordult. – Még csak tíz óra lesz öt perc múlva.

– Egy kicsit fáradt vagyok. Nem beszélgethetnénk az ágyban?

– Rendben.

Míg Otoko az öltözőködöasztalánál időzött, Keiko megvetette az ágyat. Nagyon gyorsan csinálta. Miután Otoko végzett, Keiko ült a tükör elé, hogy leszedje sminkjét. Karcsú nyakával a tükör felé hajolva elnézte az ott látott arcot.

– Otoko, én nem vagyok jó alany egy buddhista festményhez.

– Ez a művésztől függ.

Keiko kihúzta hajtűit, és megrázta a fejét.

– Kibontod a hajad?

– Igen. – Keiko a hosszú tincseket kefélte, Otoko az ágyból figyelte.

– Így hagyod éjszakára?

– Azt hiszem, már nem jó illatú. Meg kellett volna mosnom. – Keiko az orrához emelt egy tincset. – Otoko, hány éves voltál, amikor apád meghalt?

– Tizenegy, természetesen! Hányszor fogod még megkérdezni?

Keiko egy szót sem szólt. Becsukta a verandára vezető,

A telihold ünnepe

papírbetétes ajtót, és azt is, amelyik a hálósobát és a dolgozószobát választotta el, aztán lefeküdt Otoko mellé. A két ágyat összetolták.

Már napok óta úgy feküdtek le, hogy nem csukták be a külső ajtókat. A kertre néző papírárnyékolók finoman lebegtek a holdfényben.

Otoko anyja tüdőrákban halt meg, és nem árulta el Otokónak, hogy van egy másik anyától született féltestvére. Otoko ezt soha nem tudta meg.

Otoko apja selyem- és gyapjúkereskedelemmel foglalkozott. Sokan jelentek meg a temetésén, a szokásos módon hajlongtak, füstölőt gyújtottak, de Otoko anyjának így is feltűnt a gyászolók között egy különös fiatalasszony, aki kevert vérűnek tűnt. Amikor meghajolt a gyászoló család előtt, látta, hogy a szeme duzzadt a sírástól. Éles fájdalom hasított Otoko anyjába. Biccentett, hogy magához rendelje apja titkárát, aztán suttogva utasította, hogy a recepciós pultnál nézzen utána, ki ez az eurázsiaiak tűnő fiatal nő. A titkár annyit tudott meg róla, hogy a nagymamája kanadai volt, aki egy japán férfihoz ment feleségül, ő maga amerikai iskolába járt, és tolmácsként dolgozik. Azabuban lakik egy kis házban, mondta a titkár.

- Feltételezem, nincs gyermeke.
- Azt mondják, van egy kislánya.
- Láta?
- Nem. A szomszédai mondták.

Az asszony biztos volt benne, hogy a kislány az ő férje gyermeke. Semmi nem igazolta feltevését, de úgy gondolta, hogy a fiatal nő majd felkeresi őt. Nem így történt. Úgy fél

Szépség és szomorúság

év múlva Otoko anyja megtudta a titkártól, hogy a lány férjhez ment, s magával vitte gyermekét új otthonába. A férfi arra is célzott, hogy az eurázsiai lány a férje szeretője volt. Az idő múlásával az asszony megbántott féltékenysége lassan elcsitult. Arra vágyott, bárcsak adoptálhatná a kislányt. A férje gyermeke különben úgy nő fel, hogy sejtelve sincs arról, ki az igazi apja. Úgy érezte, mintha valami értékeset veszett volna el – és nem pusztán azért, mert Otoko volt az egyetlen gyermeke. Mégsem mesélhet egy tizenegy éves lánynak apja törvénytelen gyermekéről. Mostanra Otoko húga nyilván évek óta férjnél van, talán gyermekei is vannak. De Otoko számára mintha nem is létezne...

– Otoko, Otoko! – Keiko felült az ágyban, és megrázta társnőjét. – Rosszat álmodtál? Vagy fáj valamid? – Otoko levegőért kapkodott, Keiko pedig fölé hajolva a mellkasát simogatta.

– Engem figyeltél?

– Igen, egy ideje.

– Milyen gonosz vagy! Álmodtam.

– Mit álmodtál?

– Egy zöld emberről. – Otoko hangja még mindig zaklatott volt.

– Valakiről, aki zöldbe öltözött?

– Nem, nem a ruhája volt zöld, hanem ő maga, mindenütt, még a karja, lába is.

– A zöld szemű szörny?

– Ne gúnyolódj! Nem volt ijesztő kinézetű, csak éppen egy zöld alak lebegett az ágyam körül.

– Egy nő?

A telihold ünnepe

Otoko nem felelt.

– Ez jót jelent. Biztos vagyok benne! – Keiko Otoko szemére tette kezét, és lezárta; aztán másik kezével megfogta Otoko egyik ujját, és beleharapott.

– Juj! – Otoko szeme kinyílt.

Keiko lefordította az álmát. – Azt mondtad, hogy megfestesz, emlékszel? Így magamra öltöttem a teaültetvény zöldjét.

– Gondolod? És még álmodban is ott táncolsz körültem? Ez megrémiszt.

Keiko keze lehullott Otoko kebléről. A lány kicsit hisztérikusan kuncogott. – De hisz ez a *te* álmod...

Másnap felgyalogoltak a Kurama-hegyen álló templomhoz. Estefelé érkeztek meg. Már gyülekeztek a hívők. A hosszú, májusi nap alkonyi homálya már gyülekezett a környező csúcsokon és a magas fák csúcsai körül.

Kiotón túl, a Keleti-hegyek fölött felbukkant a telihold. A templom központi csarnokától balra és jobbra jelzőtüzek égtek. Előjöttek a papok, és szútrákat kántáltak, kórusban ismételték a szent szavakat a skarlát köntösbe öltözött főpap után. Harmónium kísérte őket.

A hívőknek égő gyertyákat adtak. A központi csarnok előtt jókora ezüst szakés csésze állt vízzel teli. A csésze vizén tükröződött a telihold. Ebből a vízből öntöttek a hívők kezébe; egyenként előreléptek, meghajoltak és ittak. Otoko és Keiko is ezt tette.

– Amikor hazaérünk, zöld lábnyomok lesznek a szobában – mondta Keiko. Szemlátomást felvillanyozta a hegyi szertartás hangulata.

BORÚS ÉGBOLT

Oki, amikor elfáradt az írásban, vagy egy regénnyel rosszul haladt, végignyúlt a dolgozószobája melletti nyitott folyosón álló heverőn. Délutánonként gyakran szundikált ott egy-két órát. Az utóbbi években szokott rá ezekre a kis szunyókálásokra. Azelőtt inkább sétálni ment, de már olyan régóta élt Kamakurában, hogy túlságosan ismerte a közeli templomokat, sőt még a dombokat is. Azonkívül, mivel korai kelő volt, mindig sétált egyet reggelenként. Miután felébredt, képtelen volt tovább az ágyban heverni; és nem szeretett útban lenni, amikor a cselédlány rendbe teszi a házat. Ebéd előtt nagyobb sétát tett.

A dolgozószobája melletti folyosó széles volt, a sarokban elfért egy íróasztal és egy szék is. Oki vagy ott írt, vagy a dolgozó tatamis padlóján álló alacsony asztalnál. A folyosói he-

Szépség és szomorúság

verő nagyon kényelmes volt. Amikor Oki kinyújtózott rajta, minden gondja elpárolgott. Hátborzongató volt. Amikor Oki regényt írt, rosszul aludt éjszakánként, és olyankor a munkájáról álmodott. De a folyosón álló heverőn hamar mély álomba merült, amely mindent kitörölt a fejéből. Fialtal korában soha nem szundikált. Gyakran egész délutánját elvették a látogatók. Éjszaka írt, általában éjfél-től hajnalig. Most, hogy nappal dolgozott, kezdett rászokni a sziesztára is, de a pihenőnek nem volt meghatározott ideje. Amikor úgy érezte, hogy valami gát zavarja az írásban, végignyúlt a heverőn. Néha reggel, néha kora este. De csak ritkán érezte azt, amit annak idején, amikor éjszakánként dolgozott, hogy a fáradtság serkenti a képzelőerejét.

Ezek a szunyókálások a korrall járnak, gondolta. De a heverő mégis varázserővel bírt.

Ahányszor csak megpihent rajta, elaludt, majd utána frissen ébredt. És elég gyakran előfordult, hogy új megoldásokat talált, amelyek révén túlléphetett az írásban őt gátoló nehézségeken. Varázsheverő.

Most már az esős évszakban voltak – ezt szerette legkevésbé. A ház nem volt igazán közel a tengerhez, és aombok is elválasztották az óceántól, mégis hihetetlenül nyirkos volt. A felhők alacsonyan függtek. Oki tompa nyomást érzett a jobb halántékán, mintha fölt növekedne agya barázdái közt. Voltak napok, amikor kétszer is elaludt a varázsheverőn, délelőtt is, délután is.

Egyik délután a cselédlány jelentette, hogy egy bizonyos Szakami keresi Kiotóból. Oki az előbb ébredt, és még mindig a heverőn feküdt. – Mondjam meg neki, hogy lepihent? – kérdezte a nő.

– Nem. Egy ifjú hölgy az?

Borús égbolt

– Igen, uram. Már volt itt korábban is.

– Vezesse a szalonba, kérem.

Feje visszazuhant, szeme lecsukódott. A rövid alvás enyhítette az esős évszak fejfájását, de Keiko felbukkanása még üdítőbb volt. Oki felkelt, megmosakodott, és bement a szalonba. Keiko, amint megpillantotta, felállt a székből. Enyhén elpirult.

– Elnézést, hogy így magára törtem.

– Örülök, hogy eljött. A múltkor épp sétálni voltam, és nem találkoztunk. Maradhatott volna még egy kicsit.

– Taicsiro kikísért az állomásra.

– Igen, mondták. Azt hiszem, megmutatta magának Kamakurát is.

– Meg.

– Mivel maga tokiói, nem sok újat láthatott. És persze nem is lehet Kiotóhoz vagy Narához hasonlítani.

Keiko a szemébe nézett. – Gyönyörű volt a naplemente a tenger fölött.

Oki meglepődött. Nem gondolta, hogy a fia egészen a tengerpartig ment a lánnyal. – Újév óta nem találkoztunk – jegyezte meg. – Már fél éve.

– És ez hosszú idő, Oki úr? Fél év soknak tűnik?

Oki eltűnődött, mire akar a lány kilyukadni. – Gondolom, attól függ, honnan nézzük – mondta. Keiko nem mosolygott, úgy tűnt, elégedetlen a válasszal. – Ha az ember, mondjuk, a kedvesével nem találkozik fél éven át, nem tűnne ez az idő egy végtelenségnek?

Keiko még mindig hallgatott, ugyanazzal a lekicsinylő arccal. Zöldes szeme kihívó volt. Oki kezdett kicsit bosszankodni. – Fél év terhesség után érzi már, hogy a baba mozog a méhében – folytatta, megpróbálva zavarba hozni a lányt,

Szépség és szomorúság

de az nem válaszolt. – Azonkívül akkor tél volt, most pedig nyár van, még ha ez a nyomorult esős évszak is... Még a filozófusok sem képesek kielégítő magyarázatot adni az időre. Azt mondják, az idő minden sebet begyógyít, de én ebben is kételkedem. Mi a véleménye, Szakami kisasszony? A halállal mindennek vége?

– Nem vagyok ilyen pesszimista.

– Én nem nevezném ezt pesszimizmusnak – mondta Oki, csak hogy ellentmondjon neki. – Egyértelmű, hogy ugyanaz a fél év egészen más nekem, és más egy olyan fiatal nőnek, mint maga. Vagy tegyük fel, hogy valaki rákos, és mindössze fél éve van hátra. Mások életét pedig közlekedési baleset vagy háború vágja félbe. Megint másokat meggyilkolnak.

– De ön *művész*, Oki úr, vagy nem?

– Sajnos, csak olyasmi marad utánam, amit szégyellek.

– Egyik művét sem kell szégyellnie.

– Bárcsak így lenne. De talán minden eltűnik, amit valaha írtam. Bárcsak így lenne.

– Hogy mondhat ilyet? Nyilvánvaló, hogy az a regény, amit a tanárnőmről írt, fennmarad.

– Már megint az a regény – ráncolta a homlokát Oki. – Még maga is ezzel jön, aki ismeri őt.

– Éppen azért, mert ismerem. Nem tehetek róla.

– Igen, talán csakugyan nem.

A lány arca élettel telt meg. – Oki úr, azóta volt szerelmes?

– Igen, azt hiszem, voltam. De nem úgy, ahogyan Otokót szerettem.

– Erről miért nem írt?

– Hát... – A férfi habozott. – Az illető egyértelműen közölte, hogy nem akarja.

Borús égbolt

– Tényleg?

– Talán némi gyengeséget árul el ez a részemről. De nem tudom elképzelni, hogy képes lettem volna még egyszer ennyi érzelmet kitalálni.

– Engem nem érdekelne, mit írna rólam.

– Hmm? – Mindössze harmadszor találkozik ezzel a lánnyal, már ha egyáltalán találkozonak lehet ezt nevezni. Hogy a csudába írhatna róla? Legfeljebb a szépségét veheti kölcsön valamelyik szereplője számára. Az előbb azt mondta, lement Taicsiróval a tengerpartra. Történt valami köztük?

– Szóval találtam egy jó modellt magamnak. – Oki felnevetett, hogy leplezze gyanakvását. De a lány szemének furcsa, csábító varázsa elfojtotta a nevetését. Keiko szeme párásan csillogott, mintha bármelyik pillanatban sírva fakadhatna.

– Ueno kisasszony megígérte, hogy megfest – mondta Keiko.

– Igen?

– Én pedig hoztam még egy képet, hogy megmutassam magának.

– Nem mondhatom, hogy nagyon értenék az absztrakt festészethez, de szívesen megnézem. Menjünk át a másik szobába, az nem olyan zsúfolt. Azt a kettőt, amelyet a múltkor hozott, a fiam kiakasztotta a dolgozószobájában.

– Ő ma nincs itthon?

– Nincs, ma egyetemi napja van. A feleségem pedig színházba ment.

– Örülök, hogy egyedül van – mormolta Keiko, és a bejáráthoz ment a festményért. Bevitte a japán stílusú nappaliba. A kép egyszerű, festetlen fakeretben volt. Uralkodó tónusa a zöld, de a lány bátran alkalmazott kedve szerint egyéb színeket is. Az egész felület mintha pezsgett, hullámzott volna.

Szépség és szomorúság

– Tőlem ez realista kép, Oki úr. Teaültetvény Udzsiban. Oki leguggolt, hogy jobban lássa. – Egy teaültetvény, amely kavargó hullámokból áll... egy teamező, amely duzzad az ifúságtól. Először azt hittem, hogy egy lángra lobbanó szívet jelképez.

– Olyan boldog vagyok! Annyira örülök, hogy így látja... – Keiko mögéje térdelt, állát szinte a képet tanulmányozó férfi vállára fektette. Édes lehelete melegítette Oki haját. – Olyan boldog vagyok – ismételte. – Hát nem csodálatos, hogy meglátta benne a szívem! Pedig mindössze egy kép egy teaültetvényről.

– Igazán fiatalos.

– Természetesen elmentem vázlatokat készíteni a teamezőkre, de csak az első órában láttam teacserjék sorainak.

– Hmm?

– Olyan csendes volt az ültetvény. Aztán azok a kerekded, friss, zöld, hullámzó sorok mind mozgásba lendültek, és végül ez lett belőle. Ez a kép egyáltalán nem absztrakt.

– Azt hittem, egy teamező meglehetősen szelíd látvány, még olyankor is, amikor a friss hajtások nőnek.

– Soha nem tanultam meg, miként legyek szelíd! Sem a művészetben, sem az érzelmeimben.

– Még az érzelmeiben sem? – A lány felé fordult, s válla a ruganyos mellhez ért. Tekintete megállapodott Keiko egyik fülén. – Ha így folytatja, azon kapja magát, hogy levágja az egyik bájos kis fülét.

– Nem vagyok zseni, mint Van Gogh! Valakinek le kell harapnia helyettem.

Oki riadtan odébb húzódott, Keiko pedig belékapaszzkodott, hogy el ne veszítse az egyensúlyát.

– Megvetem a szelíd érzelmeiket – mondta, és nem vál-

Borús égbolt

toztatott helyzetén. A férfi legkisebb mozdulatára is tehetetlenül hullott volna a karjába, csókra várva.

De a férfi nem mozdult. Keiko sem.

– Oki úr – suttogta a lány, és pillantása a férfira tapadt.

– Bájos a füle is, de valami kísérteties szépség sugárik a profiljából – mondta Oki.

– Örülök, hogy így gondolja! – A lány karesú nyaka enyhén elpirult. – Amíg élek, nem felejttem el. De meddig tart a szépség? Szomorú egy nőnek erre gondolnia.

Oki nem tudta, mit mondhatna erre.

– Sokszor kellemetlen, amikor megbámulnak, de minden nőnek örömet szerezne, ha egy ilyen férfi, mint ön, szépnek látná.

Okit meghökkentette ez a túlfűtött válasz. Mintha csak szerelmi vallomást hallott volna. – Nekem szerez örömet – mondta komolyan. – Bár olyanfajta szépséget, mint a magáé, még nem láttam.

– Úgy gondolja? Nem is tudom. Nem vagyok modell, csak egy lány, aki festeni próbál.

– A festők mind használnak modellt. Néha irigylem őket ezért.

– Ha a hasznomat veheti...

– Nagyon kedves.

– Azt mondtam, nem érdekelne, mit írna rólam. Sajnálom, hogy nem érhetek föl a képzeletében élő lánnyal, ennyi az egész.

– Realistának kéne lennem?

– Ahogyan gondolja.

– Tudja, egy művész modelljének vagy egy író modelljének lenni egészen más.

– Persze. – Keiko dús szempilláit rebegtette. – De a tea-

Szépség és szomorúság

ültetvényes vázlatom nem pusztán tájkép. Valahogy rólam szól.

– Minden kép ilyen, vagy nem? Még az absztrakt képek is. Pedig a modell élő ember. A regényeknek is élő emberekre van szükségük, bármennyit írjunk is benne a tájról.

– Én emberi lény vagyok, Oki úr!

– Még hozzá nagyon szép – mondta Oki, és felsegítette a lányt. – De még a festő aktmodelljének is mindössze pózolni kell. Egy regényírónak ez nem elég.

– Tudom.

– Biztos benne?

– Igen.

Oki kicsit ijesztőnek találta a lány merészségét. – Lehet, hogy kölcsönveszem a külsejét az egyik regényem hőséhez.

– Ez nem valami sok. – A lány mintha szándékosan kacérkodott volna.

– Különösek a nők – mondta Oki, hogy szabaduljon szorult helyzetéből. – Két-három nő is mondta már, hogy biztos benne, róla mintáztam valamelyik hősömet. Pedig teljesen idegenek voltak, olyan nők, akikhez semmi közöm nem volt. Miféle illúzió ez?

– Sok nő annyira boldogtalan, hogy illúziókkal vigasztalódik.

– Akkor is, valami nincs rendben velük.

– Egy nővel könnyen előfordul, hogy valami nincs rendben vele. Ön is könnyen elérheti ezt náluk, nem?

Oki nem tudta, mit válaszolhatna a kérdésre.

– Vagy csak hűvösen várja, hogy megtörténjen a dolog?

Oki igyekezett elterelni a beszélgetést. – Egyébként egy regényíró modelljének lenni egészen más. Olyan áldozat, amiért nem kap elismerést.

Borús égbolt

- Imádom feláldozni magam. Talán ezért is élek.
A lány ezzel ismét meglepte.
- A maga esetében ez szándékos, mintha csak kikövetel-
né a másik ember áldozatát.
- Nem igaz. Az áldozat a szeretetből, a szerelemből szü-
letik. A vágyakozásból.
- Otokónak áldozza fel magát?
A lány nem felelt.
- Neki, ugye?
- Lehet, hogy így volt, de Otoko mégiscsak nő. Nincs
abban semmi tisztaság, ha egy nő egy másik nőnek szenteli
az életét.
- Ez olyasmi, amit én nem tudhatok.
- Mindketten belepusztulhatnak.
- Belepusztulnak?
- Bele. – Egy pillanatnyi szünet után a lány folytatta. –
Gyűlölöm a kételyeket. Nem érdekel, ha mindössze öt vagy
tíz napig tart, de olyasvalakit akarok, aki teljesen elfeledteti
velem önmagam.
- Sok ez, még egy házasságban is.
- Kérték már meg a kezem, de az ilyen önfeláldozás
nem számít. Nem akarok magammal törődni. Mint mondtam,
megvetem a szelíd érzelmeket.
- Úgy tűnik, öngyilkosnak kell lennie néhány nappal az
után, hogy valakibe beleszeret.
- Nem félek az öngyilkosságtól. A létező legrosszabb
dolog az életuntság. Boldog lennék, ha megfojtana... miután
a modellje lehettem.
- Oki próbálta elfojtani magában az érzést: Keiko azért
jött, hogy elcsábítsa. Talán nem ilyen számító nőszemély.
Akárhogy is, érdekes modellje lenne egy regény hősének.

Szépség és szomorúság

Mégsem tűnt valószínűtlennek, hogy egy viszony, majd az azt követő elválás után Otokóhoz hasonlóan a pszichiátrián kössön ki.

Tavasszal, amikor Keiko a másik két festményét hozta, Taicsiro fogadta, aztán egészen az óceánig kísérte, Kamakurán is túl. Egyértelmű, hogy a lány megperzselte a fiát.

De tönkretenné, gondolta Oki. Igyekezett meggyőzni magát, hogy nem csak féltékeny a fiára.

– Remélem, kirakja ezt a képet a dolgozószobájában – mondta Keiko.

– Valószínűleg – felelte Oki minden meggyőződés nélkül.

– Szeretném, ha este, a félhomályos szobában pillantana rá. Akkor a teaföldek zöldje beleolvad a háttérbe, és az élénk színek lebegni kezdenek.

– Gondolom, különös álmaim lennének tőle.

– Ugyan miféle álmai?

– Hát... fiatalosak.

– Milyen kedves, hogy ezt mondja! Komolyan gondolja?

– Elvégre maga fiatal – mondta Oki. – A teacserjék lekerékített hullámai Otoko hatását mutatják, de a színek a sajátjai.

– Elég, ha csak egy napra teszi ki. Az sem érdekel, ha utána csak a szekrényben porosodik. Rossz kép. Nemsokára úgylis eljövök, és miszlikbe vágom.

– Micsoda?!

– Komolyan gondolom – mondta a lány, és különös gyengédség látszott rajta. – De ha csak egy napra kirakná a dolgozószobájában...

Oki nem tudta, mit is mondhatna. Keiko lehorgasztotta a fejét.

Borús égbolt

– Kíváncsi vagyok, hogy ez a fura kép tényleg hoz-e majd álmokat.

– Félek, hogy végül magáról álmodnék.

– Kérem, tegye, álmodjon rólam, amit csak akar. – Váratlan pír öntötte el bájos fülét. Aztán felnézett a férfira. – De Oki úr, semmit nem tett, hogy rólam álmodjon. – Fátyolos lett a szeme.

– Elkísérem, ahogy a múltkor a fiam. Nincs senki itthon, úgyhogy nem tudom vacsorával kínálni. Hívok egy taxit.

Taxijuk elhagyta Kamakurát, a Sicsiri-parton gurult. Keiko hallgatott.

Szürke volt a tenger és az égbolt.

Oki megállította a kocsit az Enosima-szigettel szemben.

Tintahalat és makrélát vett, hogy a delfíneket etessék. A delfínek kiugráltak a vízből, úgy kapdosták ki az ételt Keiko kezéből. A lány egyre vakmerőbb lett, és egyre magasabbra emelte a kezét. A delfínek pedig egyre magasabbra szálltak, hogy elérjék. Keiko úgy élvezte, akár egy gyerek. Azt sem vette észre, hogy eleredt az eső.

– Induljunk, mielőtt még jobban elered – sürgette Oki a lányt. – Gondolom, már most nyirkos a ruhája.

– Ez jó volt!

A kocsiban Oki megjegyezte, hogy néha delfinrajok úsznak ide az öböl másik oldaláról, Itón túlról. – Kiűzik őket a part közelébe, aztán az emberek levetkőznek, és pusztá kézzel fogják meg őket. A delfínek nem tudnak ellenállni, ha az uszonyuk alatt csiklandozzák őket.

– Szegény jószágok.

– Kíváncsi vagyok, hogy egy bájos, fiatal lány képes-e ellenállni.

Szépség és szomorúság

- Micsoda visszataszító ötlet! Egy lány nyilván karmolna.
- Lehet, hogy a delfinek kedvesebbek.

A taxi egy hotel előtt állt meg. Az Enosimára néző hegy csúcsán voltak. Szürke volt a sziget is, és a Miura-félsziget elmosódott körvonalai látszottak bal felől. Már nagy cseppekben szemerkélt, és az évszakra jellemző sűrű ködpára gomolygott a levegőben. Még a közeli fenyők is párában fűrödtek.

Mire a szobájukba vezették őket, mindketten csuromvizesek voltak.

- Nem mehetünk vissza. Túl sűrű a köd – mondta Oki.

Keiko bólintott. A férfi meglepődött, milyen könnyen beleegyezett.

– Fürödnünk kéne vacsora előtt. – Oki megdörzsölte az arcát. – Játsszunk delfint?

– Már megint visszataszító dolgokat mond. Egy kalap alá vesz egy hallal! Muszáj sértegetnie? Még hogy delfint játszani! – A lány az ablakpárkánynak dőlt. – Sötét az óceán.

- Elnézést.

– Mondhatta volna, hogy szeretne meztelenül látni. Vagy csak szótlanul átkarol.

- Nem állna ellen?

– Nem tudom. De az, hogy játszunk delfint, sértő. Nem valami kis szajha vagyok. Maga olyan romlott!

- Igen? – kérdezte Oki, és bement a fürdőszobába.

Lezuhanyozott, gyorsan kimosta maga után a kádat, és kezdte megtölteni. Kócos volt a haja, amikor kijött, s a testét dörgölte a törülközővel. – Eresztek magának forró vizet – mondta, s közben nem nézett a lányra. – Félig lehet a kád.

Keiko kinézett az óceánra. Eltökélt volt az arca. – Már sűrűn szitál az eső. Alig látszik a sziget meg a félsziget.

Borús égbolt

- Szomorú?
- Gyűlölöm ezeknek a hullámoknak a színét.
- Nyilván csurom víz. Fürödjön le.

A lány bólintott, és eltűnt a fürdőszobában. Nem hallatszott ki vízcso bogás. De látszott rajta, hogy frissen fürdött, amikor kijött, majd leült az öltözőködőasztalhoz, és kinyitotta a táskáját.

Oki mögéje lépett. – Hajat mostam a zuhany alatt, de csak hajkenőcsük volt, és nem tetszik a szaga.

– Próbálja ki a parfümömet. – Keiko egy kis fiolát nyújtott felé.

Oki beleszagolt. – Szórjam meg vele a hajkenőcsöt?

– Csak egy picit. – A lány elmosolyodott.

Oki megragadta a kezét. – Keiko, ne sminkeld ki magad!

– Ez fáj! – A lány felé fordult. – Bántasz.

– Úgy tetszel, ahogy vagy. Milyen gyönyörű fogsor és szemöldök. – A lány felhevült arcához érintette ajkát. Keiko halkán felkiáltott, mikor a szék billent, és vele dőlt ő is. Oki ajka most már az ajkán volt.

Hosszú csók volt.

A férfi végül elhúzta fejét, és lélegzetet vett.

– Ne, ne hagyd abba! – Keiko magához húzta.

Oki tréfálkozni próbált, hogy leplezze meglepetését. – Még a gyöngyhalászok sem bírják ilyen hosszú ideig a víz alatt. El fogsz ájulni.

– Csókolj úgy, hogy elájuljak...

– Persze, a nőkben több az életerő... – Ismét hosszan csókolták egymást. Amikor megint elfogyott a levegője, Oki a karjába kapta Keikót, és végigfektette az ágyon. A lány összekuporodott.

Nem állt ellen, mégis nehéz volt ellazítani. Időközben az

Szépség és szomorúság

is kiderült, hogy már nem szűz. Oki kezdett keményebben mozogni.

Aztán Keiko panaszosan felkiáltott alatta. – Jaj!... – nyögte. – Otoko, Otoko!

– Tessék?

Oki egy pillanatig azt hitte, hogy a lány az ő nevét mondja, de elapadt az ereje, amikor rádöbbsent, hogy valójában Otokót szólítja. – Mit mondtál? Otoko? – Kiábrándult volt a hangja. Keiko nem válaszolt, csak eltolta magától.

SZIKLAKERT

Kiotó számos híres, régi sziklakertje közé tartozik a Mohatemplomé, az Ezüstpaviloné és a Rjóandzsié; ez utóbbi talán túlságosan is híres, bár elmondható róla, hogy a zen esztétika lényegét testesíti meg. Otoko mindet jól ismerte, és agyában őrizte képüket. De miután az esős évszak véget ért, kezdett eljárni a Mohatemplomba, és vázlatokat készíteni sziklakertjéről. Nem mintha azt tervezte volna, hogy megfesti. Mindössze magába akart szívni valamennyit a kert erejéből.

Tán nem ez a legöregebb és legerőteljesebb sziklakert mind közül? Otokóban nem élt a vágy, hogy festményen örökítse meg. A hegyoldal sziklás látképéből hiányzott a lejjebb fekvő, úgynevezett mohakert gyengéd szépsége. Az arra járó nézelődőktől eltekintve Otoko szíve szerint csak néz-

Szépség és szomorúság

te és nézte volna. Talán csupán azért rajzolt, hogy megmeneküljön az emberek kíváncsisága elől, akiknek feltűnne, hogy csak áll, s előbb az egyik, majd a másik szögéből bámulja a kertet.

A Mohatemplomot 1339-ben építette újra Muszo szerzetes, aki rendbe hozatta a templom épületeit, tavacsját ásatott, és abban szigetet emeltetett. Azt mondják, a látogatókat a hegytetőn álló kilátóba vezette, hogy onnan élvezzék Kiotó látképét. Ezeket az épületeket azóta mind lerombolták. A kertet árvizek és más katasztrófák után sokszor helyreállították. A mostani, szikár látkép, amely patakot és vízesést jelképez, egy kőlámpásokkal szegélyezett, kilátóhoz vezető ösvény mellé építették. Mivel sziklából készült, feltehetően nem sokat változott azóta.

Otoko mindössze rajzolni jött, gyönyörködni a sziklakertben, és nem érdekelték a történelmi összefüggések. Keiko árnyékként követte.

– Minden sziklakompozíció absztrakt, nem? – jegyezte meg a lány egy alkalommal. – Van valami ebből az erőből Cézanne képében, amit L'Estaque-ban, a sziklás parton festett.

– Láttad? Persze, az valódi tájkép... igaz, nem hegyoldallal, de jókora sziklákkal a part mentén.

– Otoko, ha megfested ezt a sziklakertet, az absztrakt kép lesz. Én meg sem kísérelném realistán ábrázolni.

– Azt hiszem, igazad van. Bár nem hiszem, hogy megfesteném.

– Próbáld meg egy nyers vázlatot?

– Talán az lenne a legjobb. Tetszett az a kép, amit a teaültetvényről készítettél. Olyan... fiatalos volt. Ezt is elvitted Oki úrhoz, ugye?

Szikkakert

– El. Gondolom, a felesége azóta darabokra tépte... Vele töltöttem az éjszakát egy hotelban, Enosima közelében. Iszonyú züllött alaknak tűnt, de amikor kimondtam a neved, azonnal lecsendesedett. Még mindig téged szeret, és bántja a bűntudat. Eléggé ahhoz, hogy féltékeny legyek.

– De mi a csudában mesterkedtél?

– Tönkre akarom tenni a házasságát, hogy bosszút álljak érted.

– Már megint a bosszú!

– Gyűlölöm ezt a helyzetet. Bármi történt is, még mindig szerelmes vagy belé. Olyan ostobák vagyunk mi, nők... ezt gyűlölöm! – Elhallgatott egy pillanatra. – Ezért vagyok féltékeny.

– Hát féltékeny vagy?

– Persze.

– Féltékenységből töltötted velem az éjszakát? Nem nekem kéne féltékenynek lennem, ha még mindig szerelmes vagyok belé?

– Hát az vagy? Olyan boldog lennék, ha féltékeny volnál! – Keiko fűrgén rajzolni kezdett. – Nem tudtam elaludni a hotelban, bár Oki úr elégedetten aludt. Nem bírom az ötvenes férfiakat.

Otokónak az a kérdés jutott eszébe, hogy vajon francia-ágy volt-e.

– Mélyen aludt. Csodálatos érzés volt tudni, hogy megfojthatnám.

– Te *csakugyan* veszélyes vagy.

– Csak egy érzés volt. De olyan boldoggá tett, hogy nem hagyott aludni.

– És azt mondod, hogy mindezt az én kedvemért? – Otoko keze remegett, de tovább rajzolt. – El sem hiszem.

Szépség és szomorúság

– Csakis érted!

Otokót kezdte hatalmába keríteni a rossz érzés. – Kérlek, ne menj többé abba a házba. Ki tudja, mi történik?

– Amikor a kórházban voltál, egyszer sem akartad, hogy megölje magát?

– Soha. Lehet, hogy elveszítettem az eszem, de hogy bárkit is megöljek...

– Nem gyűlölted azért, mert túlságosan szeretted?

– Aztán ott volt a baba is.

– A baba? – Keiko habozott. – Esetleg lehetne tőle egy gyerekem.

– Keiko!

– Aztán tönkretenném.

Otoko a lányra meredt. Ijesztő szavak hagyják el ezt a szép száját. – Nyilván képes lennél rá – mondta, miután összeszedte magát. – De felfogod, mit jelentene ez? Ha lenne tőle egy gyereked, többé nem maradhatnál velem. És ha lenne gyereked, nem is beszélnél így. Minden megváltozna az életedben.

– Én nem fogok megváltozni.

Vajon mi történhetett a hotelban kettejük között? Otoko gyanította, hogy a lány titkol valamit. Vajon mit akar álcázni Keiko az olyan kíméletlen szavakkal, mint amilyen a féltékenység és a bosszú?

Otoko feltette magában a kérdést, hogy képes-e még féltékenységet érezni Oki miatt, és lehunyta a szemét. A sziklakertet továbbra is ott látta szemhéja mögött.

– Otoko! Baj van? – Keiko megölelte. – Olyan sápadt vagy! – Erősen belecsípett a karjába.

– Ez fáj! – Otoko megtántorodott, és Keiko megtámasztotta.

Sziklakert

- Otoko, csak téged akarlak. Senki más.
- Otoko szóttanul letörölte a hideg verítéket a homlokáról.
- Ha így folytatod, életed végéig boldogtalan leszel.
 - Nem félek a boldogtalanságtól.
 - Csak azért mondod, mert fiatal vagy és szép.
 - Amíg veled lehetek, boldog vagyok.
 - Örülök neki, de végül is én nő vagyok.
 - Gyűlölöm a férfiakat.
 - Ez így nem megy – szólalt meg Otoko szomorúan. –
- Ha ez igaz, minél tovább maradunk együtt... azonkívül a művészetben is egészen más az ízlésünk.
 - Nem kéne olyan tanár, aki ugyanabban a stílusban fest, mint én. Gyűlölném.
 - Sok gyűlölet van benned – mondta Otoko némileg le-
higgadva. – Mutasd a vázlatfüzetedet.
- Keiko átadta.
- Hát ez mi?
- Ne legyél gonosz! Természetesen a sziklakert. Nézd meg jobban. Valami olyat csináltam, amiről eddig azt hittem, nem vagyok képes rá.
- Otoko alaposan szemügyre vette a képet, és az arckifejezése megváltozott. Nehéz volt értelmezni a vázlatosan odavetett tintarajzot, de valami titokzatos élet sugárzott belőle. Valami olyan minőség, ami eddig hiányzott Keiko munkáiból. – Tehát *tényleg* történt valami közted és Oki úr között a hotelban.
 - Nem mondanám.
 - Még soha nem rajzoltál ilyet, mint ez a vázlat.
 - Az igazat megvallva, még egy hosszú csók sem telik tőle.
- Otoko hallgatott.

Szépség és szomorúság

– Minden férfi ilyen?... Tudod, most először voltam férfival.

Otokót felkavarták a szavak, az, hogy mit sugall ez az „először”. Tovább nézte Keiko vázlatát. – Bárcsak magam is szikla volnék – szólalt meg végül.

Muszo sziklakertjét a századok viharai olyan antik patinával ruházták fel, hogy a kövek olybá tűntek, mintha mindig is itt lettek volna. Pedig nem kétséges, hogy a merev, szögletes formák emberi alkotások, és Otoko még egyszer sem érezte olyan erőteljesen nyomásukat, mint most. Mintha akkora spirituális súly nehezedne rá, amekkora összezúzza. – Ne menjünk haza? – kérdezte. – Kezdenek megrémiszteni ezek a kövek.

– Rendben.

– Nem ülhetek és meditálhatok itt. – Elindultak lefelé az ösvényen, és Otoko botladozva lépkedett. – Tudom, hogy nem vagyok képes megfestereni őket. *Csakugyan* absztrakt látvány... talán elkaptál belőle valamit a nemtörődöm rajzolgatásoddal.

Keiko belékarolt. – Menjünk haza, és játsszunk delfinest.

– Játsszunk delfinest? Mi a csudát jelentsen ez?

Keiko huncut nevetéssel tűnt el baloldalt a bambuszligetben. Mintha csak a templomkertről készített fényképek gyönyörű ligete elevenedett volna meg.

Otoko arca inkább tűnt feszültnek, mint boldogtalannak. Tovább haladt a liget mellett, aztán Keiko hangját hallotta, s a lány előbukkant és megveregette a vállát. – Hipnotizált a sziklakert?

– Nem, de szívem szerint napokon át mást sem csinálnék, csak nézném.

– Ezek csak kövek. – A lány arca ugyanolyan derűs és fia-

Szikkakert

talos volt, mint máskor. – Abból ítélve, ahogyan nézed őket, biztos vagyok benne, hogy úgy látod, valami erő és mohás szépség sugárzik belőlük. De a kövek csak kövek... Emlékszem egy haikuköltő egyik tanulmányára. Valami olyasmi volt, hogy nap mint nap nézte a tengert, aztán Kiotóba költözött, és megértette, mit is jelent valójában egy szikkakert.

– A tenger egy szikkakertben? Na persze, ha az óceánra gondolsz, vagy a hatalmas, part menti szikkákra, egy kertben elrendezett kövek nagyon is emberkéz művei. De mindegy, én ezt nem tudom megfesteni.

– De hiszen csakugyan emberkéz műve. Absztrakt. Érzem, hogy meg tudnám ragadni a saját stílusomban, olyan színekben, amilyenekben csak akarnám. – Egy pillanat múltán hozzátette. – Mióta készítenek szikkakerteket?

– Nem tudom, talán a tizennegyedik század óta.

– És mennyi idők ezek a szikkák?

– Sejtelmem sincs.

– Szeretnéd, hogy a képeid még tovább éljenek?

– Még csak nem is reménykedem ilyesmiben. – Otoko arcán zavar tükröződött. – De nem gondolod, hogy ez a kert vagy a kacurai nyaraló kertje is sokat változott a századok során? Fák nőnek és meghalnak, viharok rongálják meg őket és így tovább. Bár a szikkák elrendezése nem változhatott olyan sokat.

– Talán az a legjobb, ha minden változik és eltűnik – lelkesedett Keiko. – Mostanra a teaültetvényes képemet nyilván darabokra szaggatták a miatt az enosimai éjszaka miatt.

– De hisz az csodálatos kép!

– Tényleg?

– Keiko, komolyan gondolod, hogy a legjobb műveidet mind elviszed Oki úrnak?

Szépség és szomorúság

- Igen... amíg bosszút nem álltam.
- Megmondtam már, hogy nem akarok bosszúról hallani.
- Ezt értem – felelte Keiko kedélyesen. – Amit nem értek, az a saját gyűlöletem. Vagy talán női büszkeségem? Vagy féltékenységem?
 - Féltékenységed? – ismételte Otoko halkán, megmarokolva Keiko egyik ujját.
 - A szíved mélyén még mindig szerelmes vagy belé. És ő is megőrzött téged a szíve mélyén. Már újév napján láttam. Otoko hallgatott.
 - Gondolom, még egy nő szerelme is afféle gyűlölet.
 - Hogy mondhatsz ilyet, Keiko, és éppen itt?
 - Nekem ez a sziklakert azoknak a férfiaknak az erőteljes érzéseit jelképezi, akik megépítették. Igaz, most már nem érthetem, mi volt a szívükben. A sziklák évszázadok során szerezték ezt a patinát. Vajon hogy néztek ki, amikor új volt a kert?
 - Azt hiszem, én csalódnék.
 - Ha megfesteném, tetszés szerinti színeket és formákat használnék, és olyanak ábrázolnám ezeket a sziklákat, mint amik csak most kerültek a helyükre.
 - Talán *megfesthetnéd*.
 - Otoko, ez a sziklakert sokáig él még, sokkal tovább, mint te vagy én!
 - Hát persze. – Otoko váratlanul megborzongott. – De ez sem élhet örökké.
 - Ha veled vagyok, nem érdekel, hogy a képeim rövid életűek, vagy akár rögtön elpusztítják őket.
 - Csak azért, mert fiatal vagy.
 - Valójában örülnék, ha Oki úr felesége összetépné a teaültetvényes képeimet. Azt mutatná, hogy nem tud uralkodni

Szıklakert

az érzelmeim. – Elhallgatott egy pillanatra. – Az én képeim nem érdemlik meg, hogy komolyan vegyék őket.

– Ez nem igaz.

– Nem vagyok igazán tehetséges, és nem akarok semmit az utókorra hagyni. Nem akarok mást, csak hogy veled legyek. Az is boldoggá tett, hogy a házimunkát végezhettem nálad... te mégis hajlandó voltál festészetre tanítani.

Otoko meghökkent. – Hát ezt érezted?

– A szívem mélyén.

– De hisz tehetséges vagy! Néha megdöbbsz, mennyire.

– Mint a gyerekrajzok? Az én rajzaimat mindig kirakták az osztályban.

– Sokkal kreatívabb vagy nálam. Sokszor irigyellek. Úgyhogy kérlek, ne is beszélj ilyen ostobaságokat.

– Hát jó – bólintott Keiko megadóan. – Amíg veled lehetek, megteszek mindent, ami tőlem telik. Beszéljünk másról.

– Megértettél?

Keiko ismét bólintott. – Ha nem hagysz el.

– Hogy is hagynálak – mondta Otoko. – De...

– Mi az, hogy de?

– Egy nőnek férjhez kell mennie, gyereket kell szülnie.

– Á, hát erről van szó? – nevetett Keiko. – *Nekem* ugyan nem!

– Az én hibám, elnézést kérek. – Otoko elfordult, lehorgasztotta a fejét. Letépett egy levelet az egyik fáról. Szótlanul lépkedett.

– Hát nem szánalmasak a nők, Otoko? Egy fiatal férfi soha nem szeretne bele egy hatvanéves nőbe, de néha még tizenéves lányok is beleszeretnek ötvenes vagy hatvanas éveikben járó férfiakba. És nem azért, mert valamit várnak tőlük... Nem így van? – Nem kapott választ. – De tényleg,

Szépség és szomorúság

egy ilyen férfi, mint Oki úr, reménytelen eset. Egyszerű kis szajhának tartott.

Otoko elsápadt.

– Aztán a döntő pillanatban a te neved szakadt ki belőlem... és attól fogva nem volt képes semmire!... Mintha csak fölt esett volna a becsületemen miattad.

Otoko térde elgyengült. – Enosimában? – kérdezte végül.

– Ott.

Otoko valahogy képtelen volt tiltakozni.

A taxi megérkezett a templomukhoz. Bementek a műtőrembe.

– Gondolom, akár azt is mondhatod, hogy ez mentett meg. – Keiko akarata ellenére is elpirult. – Szüljek tőle gyereket neked?

Hirtelen csípős pofont érzett az arcán. Könnyeket csalt a szemébe.

– Á, ez jó. Csináld még egyszer!

Otoko remegett.

– Csináld még egyszer! – ismételte Keiko.

– Keiko!

– Nem az én gyerekem lenne. Azt akarom, hogy a tiéd legyen. Kihordom, és odaadom neked. El akarom lopni a gyermekedet Oki úrtól...

Otoko ismét arcul csapta. Keiko zokogni kezdett. – Otoko, bármennyire szereted is, nem lehet tőle gyereked. Nem lehet! Nekem viszont igen, anélkül hogy bármit éreznék. Olyan lenne, mintha magad hordanád ki.

– Keiko!... – Otoko kiment a verandára, és csupasz lábbal belerúgott a szentjánosbogaras kalitkába.

Mintha egyszerre kezdett volna ragyogni mindegyik szentjánosbogár. Zöldesfehér fény gyúlt a mohafolton földet

Sziklakert

érő ketrecben. A hosszú, nyári nap végére felhős lett az ég, és esti köd lebegett haloványan a kert fölött, de még nappal volt. Valószínűtlennek tűnt, hogy a szentjánosbogarak ilyen fényesen ragyogjanak, Otoko tán csak képzelte, hogy fény csap ki a kalitkából, talán csak saját érzéseit vetítette ki. Merveven állt, mint aki megbénult, és úgy meresztette a szemét a mohában az oldalán heverő szentjánosbogaras kalitkára, hogy még csak nem is pislogott.

Keiko zokogása alábbhagyott. A tatamin fekvé jobb karjára támaszkodott, és hátulról nézte Otokót. Otoko merevsége egy ideig mintha saját testét is megbénította volna.

Aztán megjelent Omijo, és jelentette, hogy kész a fürdő.

– Köszönöm – mondta Otoko. Nehezen szakadt ki torakából a hang. Mellén érezte a hideg verítéket, és hogy kimonója kellemetlenül nyirkos a széles obi alatt. – Csak úgy ragadok – folytatta anélkül, hogy megfordult volna. – Talán még tart az esős évszak... örülök, hogy elkészítette a fürdőt.

Omijo házvezetőnként dolgozott a templomban az elmúlt hat évben, és Otoko szállását is rendben tartotta. Keményen dolgozott, mindent elvégzett a ház tisztán tartásától a mosásig és mosogatásig, sőt néha főzött is. Otoko szeretett főzni, és jól is főzött, de túlságosan elfoglalta a festés. Keikónak meglepő tehetsége volt ahhoz, hogy elővarázsolja a kiotói konyha rejtett ízeit, de megbízhatatlannak bizonyult. Ezért gyakran kellett beérniük az Omijo által készített, egyszerű ételekkel. Mivel két másik nő is élt a templomban – a mester fiatal felesége és annak anyja –, Omijónak jutott ideje arra, hogy ellássa Otokót. Az ötvenes évei elején járó asszony alacsony, duci nő volt. Csuklója és bokája olyan párnás, hogy húsának mély redői úgy festettek, mintha zsinag nyomai volnának.

Szépség és szomorúság

Omijo kedélyes volt, mint mindig. Kínézett a szentjánosbogaras kalitkára. – Kirakta őket, hogy igyanak az esti harmatból? – A járóköveken kiment a kalitkához, és felállította. Tán csakugyan azt hitte, hogy szándékosan került a kertbe.

Mire Omijo felállt és a veranda felé nézett, Otoko már eltűnt a fürdőszobában, és az asszony Keikóval nézett szembe. Éles ragyogás sütött a lány szeméből, és bár sápadt volt, a fél arca vörösölt. Omijo ismét lesütötte a szemét, és megkérdezte, minden rendben van-e.

Keiko nem felelt. Anélkül, hogy arckifejezése megváltozott volna, felállt. Hallotta, hogy a fürdőszobában folyik a víz. Otoko nyilván hűti a forró fürdővizet.

Keiko megállt a műterem falán függő tükör előtt, a táskájából elővett kozmetikumokkal rendbe hozta sminkjét, és kis ezüstkefével kiképezte haját. A fürdőszoba mellett, az öltözőhelyiségben volt egy egész alakos tükör és egy szárnyas, tükrös toalettasztal is, de a lány habozott, mert Otoko ott vetkőzött. Keiko kivette a szekrény felső fiókjából a kezébe kerülő első béleletlen kimonót, friss alsóneműbe öltözött, és fölvette a kimonót. Átdugta ujján a hosszú alsó ujját, és próbálta elöl elrendezni. De nehézkesen mozgott a keze. Aztán Otoko neve tolult az ajkára. Keiko lenézett a kimonóra, és Otokót látta az aljrész meg az ujjak festett mintáiban. Otoko tervezte neki. Nyári virágos mintája túlságosan is vakmerő, túl absztrakt volt ahhoz, hogy Otoko festménye legyen; az ember látta ugyan, hogy a virágok hajnalkák, de mégis álomszerűek voltak, színük a legújabb divat szerinti árnyalatban pompázott. Nagyon modern, nagyon fiatalos volt. Otoko nyilván abban az időszakban tervezte, amikor Keiko meg ő elválaszthatatlan volt.

Szicklakert

– Elmegy, Szakami kisasszony? – kérdezte Omijó a másik szobából.

– Mit bámul? – szólt vissza Keiko anélkül, hogy megfordult volna. – Inkább idejönne és segítene! – Eszébe jutott, hogy Omijó netán gyanakodni kezd, miért is köti olyan nehézkesen az alsó övét.

– Elmegy? – ismételte Omijó egy kis idő múltán.

– Nem. Nem megyek sehova! – Keiko jobb kezébe fogta kimonója alját, a balba pedig obiját, és az öltözőszoba felé indult. – Hozz, kérlek, harisnyát – mondta durván Omijónak.

Otoko hallotta a lépteit, és arra gondolt, Keiko csatlakozik hozzá a kádban. – Pont jó a víz! – szólt ki az asszony, de Keiko az egész alakos tükör előtt állva még mindig az alsó övét kötötte. Úgy meghúzta, hogy szinte a húsába vágott.

Omijó behozta a harisnyát, letette és kiment.

– Gyere be! – szólt ki Otoko ismét. A melléig érő vízben ázva az öltözőszobára nyíló cédrusajtót nézte. De Keiko nem nyitotta ki. Még ruhasuhogás sem hallatszott.

Otokóba hirtelen belehasított a félelem, hogy Keiko vonakodik együtt fürödni vele. Megmarkolva a kád szélét, kiemelkedett a vízből és kilépett a padlóra.

Talán azért habozik, mert nem akarja megmutatni a testét, miután Okival töltött egy éjszakát?

A lány több mint két hete tért vissza Tokióból. Azóta gyakran fürödtek együtt, és egyszer sem látszott rajta semmi szégyen amiatt, hogy meztelen. Csak ma, a szicklakertben gyónt váratlanul. Különös volt mindaz, amit mondott.

Otoko évek óta szinte naponta tapasztalta, milyen furcsa lány Keiko. Nem kétséges, ő maga is segített abban, hogy ilyen legyen, erősítette ezt a hajlamát. Nem mondható, hogy

Szépség és szomorúság

teljes egészében ő lenne a felelős, de az biztos, hogy táplálta a Keikóban égő lángokat.

Ahogy Otoko a fürdőszobában várt, hideg veríték jelent meg a homlokán. – Keiko, nem jössz be? – kérdezte.

– Nem.

– Nem fürdesz?

– Nem.

– Nem is mosakszol?

– Nem szükséges. – Rövid hallgatás után Keiko hangja tisztán csengett. – Sajnálom, Otoko. Kérlek, bocsáss meg nekem.

– Te bocsáss meg *nekem*... – visszhangozta Otoko. – Én vagyok a hibás. Én kérek bocsánatot.

Keiko egy szót sem szólt.

– Mit csinálsz? Csak állsz ott?

– Az obimat kötöm.

– Azt mondtad, hogy az obidat kötöd? – Otokóba belehasított a gyanú. Sietve megtörülközött, és kiment az öltözőszobába. Keiko makulátlanul, friss kimonóban állt előtte.

– Nahát, csak nem mész valahová?

– De igen.

– Hová?

– Nem tudom – mondta Keiko, és egy pillanatra szomorúság sütött csillogó szeméből.

Otoko a vállára vetette a könnyű fürdőköntöst, mintha zavarba hozná saját mezítelensége. – Veled megyek.

– Rendben.

– Nem bánod?

– Persze hogy nem. – Keiko elfordult. Arca látszott az egész alakos tükörben. – Megvárlak.

– Nem tart soká. Csak engedj oda, légy szíves. – Otoko

Szikkakert

elment Keiko mellett, és leült az öltözőasztalhoz. Megnézte magát a tükörben. – Mit szólnál Kijamacsihoz? Ofusza vendéglőjéhez. Hívd fel, foglalj asztalt a teraszon vagy az emeleti kis szobában... mindegy, a lényeg, hogy a folyóra nézzen... Ha nem megy, akkor máshová ülünk be.

Keiko bólintott. – De előbb hozok neked egy pohár jeges vizet.

– Felhevültnek látszom?

– Igen.

– Ne aggódj, nem leszek erőszakos... – Otoko egy palackból krémet öntött bal tenyerébe.

Egész nyelőcsövét hűtötte a jeges víz, amit Keiko hozott.

Keiko átment a templom főépületébe, hogy telefonáljon. Mikor visszaért, Otoko még mindig kapkodva öltözött.

– Ofusza azt mondja, fél kilencig miénk egy asztal a teraszon.

– Fél kilencig? – ráncolta Otoko a homlokát. – Rendben, jó lesz. Ha most rögtön indulunk, nyugodtan megvacsorázhatunk. – Behajtotta az öltözőasztal oldaltükeire, majd előrehajolva szemügyre vette a haját. – Azt hiszem, nem kell hozzányúlnom.

Keiko benyúlt Otoko obija alá, és gyengéden kisimította a kimonó hátsó redőjét.

LÓTUSZ A LÁNGOKBAN

A *főváros látnivalói* című könyv egyik híres bekezdése a Kamo folyó partján a nyárestét élvező emberekről szól: „Padok sorakoznak a széles part mentén, és erkélyek nyúlnak a folyó fölé az örömházakból kelet és nyugat felé egyaránt, lámpásaik csillagokként tükröződnek a vízen. Az ifjú kabukiszínészek sötétbíbor kendői lebegnek a folyóparti szellőben – ezek a gyönyörű ifjak szégyenlősek a ragyogó holdfényben, és csábosan eltakarják magukat legyezőjükkel, de oly kecsesen, hogy aki csak látja őket, megigézve a szemét is képtelen levenni róluk. A kurtizánok is most a legelbűvölőbbek, fel-alá korzóznak, bájosabbak, mint a hibiszkusz, és finom parfümöktől illatoznak...” Aztán ott vannak a bábjátékosok, pantomimesek és más csepűrágók, „majmok, birkózó kutyák, betanított lovak, bűvészek, kötélbán-

Szépség és szomorúság

cosok, akik, akár a fenevad, peckesen lépkednek. Hallani egy utcai árus furulyájának harsány hangját, a zselébolt hűsítő vizének csobogását, a kis szélharangok csilingelésének az esti szellőt hívogató visszhangját. Itt összeszedik és közszemlére teszik Japán és Kína ritka madarait, a vadállatokat a hegyekből, s mindenféle ember összegyűlik, hogy a folyó partján lakomázzék és igyék.”

1690-ben Basó, a költő is eljött ide, és így írt róla: „Az, amit egy nyári este élvezetének neveznek, itt, a folyóparton, napnyugtától hajnalig tart, amikor a hold elhalványul. Teraszok szegélyezik a folyópartot, ahol isznak és lakmároznak. A nők ragyogó csomókat kötnek az obijukra, a férfiak hosszú köpönyeget viselnek, papok és idős úriemberek vegyülnek a tömegbe, még a kádár- meg kovácsinasok is énekelnek, s olyan boldogok és gondtalanok, amennyire csak tőlük telik. Ilyen egy este a fővárosban!

*Folyami szellő –
Könnyű, rőt kimonóban
Egy nyári estén.”*

A Meidzsi-kor után a folyó medrét kimélyítették, és az Oszakába tartó vonatok járnak a keleti partján. Véget értek az esték „a parton, amely teli volt mindenféle bódéval, akrobatával, különlegességgel és ritkasággal, s mindezt lámpások, máglyák világították meg, hogy nappali volt a fényesség” – eltűntek a körhinták és kötéláncos előadások is, amelyek a Meidzsi-kor vége előtt jelentek meg. Mindössze a Kijamacsi és Ponto-csó menti teraszok emlékeztettek a régi, folyóparti nyárestékre. Mindabból, amit Otoko ezekről az estékről olvasott, leginkább az ifjú kabukiszínészekről szó-

Lótusz a lángokban

ló rész maradt meg a fejében, akik a holdfényben úszó par-ton bukkannak föl a tömegben, és sötétbíbor kendőik lebeg-
nek a folyóparti szellőben. „Ezek a gyönyörű ifjak szégyen-
lősek a ragyogó holdfényben, és csábosan eltakarják magukat
legyezőjükkel...” Csábító képek merültek föl Otoko lelki
szeme előtt.

Keiko ezekre az ifjakra emlékeztette, amikor először látta.

Otokónak ez jutott most eszébe Ofusza teaházának tera-
szán ülve. Az is lehet, hogy a fiatal kabukiszínészek nőieseb-
bek, csábosabbak voltak, mint a fiús Keiko az első találkozá-
sukkor. S mint máskor, most is megfordult a fejében, hogy
ő tette ezt a lányt olyan fiatal nővé, amilyen lett. – Keiko,
emlékszel, amikor először meglátogattál? – kérdezte.

– Muszáj megint felhoznod?

– Mintha egy fiatal boszorkány jelent volna meg.

Keiko megfogta Otoko kezét. A szájához emelte, és az
asszony szemébe nézve rágcsálni kezdte a kisujját. – Párás,
tavaszi este volt, és mintha lebegettél volna abban a halvány-
kék ködben, amely a kertre ült – suttogta.

Ezek Otoko szavai voltak. Otoko elmondta neki, hogy
az esti párában még inkább olyannak tűnt, mint egy fiatal
boszorka. Keiko nem felejtette el.

Ismét kimondta a szavakat, amelyekre emlékezett. Keiko
nagyon jól tudta, hogy kínozza vele Otokót, az asszony ma-
gát hibáztatja, és bánja ezt a kötődést. Ám ettől a kötődéstől
még rejtélyesebb hatalma van fölötte.

Papírlámpások álltak az Ofuszáéval szomszédos teaház tera-
raszának mind a négy sarkában. Itt három gésa szórakoztatott
egyetlen vendéget, kettő közülük még fiatal lány volt. A
vendég pufók, kopaszodó, fiatal férfi, aki egyre csak a folyó
felé pislogott, és közönyösen bólogatott, amikor a lányok

beszélgetni próbáltak vele. Az éjszakát várja vagy a partnerét? A lámpásokat már meggyújtották, bár a korai félhomályban nem nagyon kellett volna.

A két terasz szinte összeért. Akárcsak a többinek, amely a Kamo nyugati partján a keskeny folyó fölé nyúlt, ezeknek sem volt tetejük, de még oldalfaluk sem. Az ember egészen a legtávolabbi teraszig ellátott. A nyitott teraszok sora a folyópartnak a hűvösség érzetét adta.

Keiko nem zavartatta magát, hogy láthatják őket, és keményen beleharapott Otoko kisujjába. Otokóba belehasított a fájdalom, de meg sem rezdült. Keiko nyelve az ujjá hegyével játszott. Aztán kiejtette az ujjat a szájából. – Fürödtél, úgyhogy egyáltalán nem sós.

A Kamo folyó és a városon túli hegyek látképe elcsitította Otoko haragját, és miután érzelmei megnyugodtak, kezdett arra gondolni, csak ő tehet róla, hogy Keiko Okival töltött egy éjszakát.

Keiko nem sokkal azelőtt érettségizett, hogy először megjelent Otoko műtermében. Azt mondta, látta Otoko képeit egy tokiói kiállításon, és a fényképeit is egy magazinban, s azonnal beleszeretett.

Abban az évben Otoko egyik festménye díjat nyert egy kiotói kiállításon, és – részben a kép témája miatt is – igen ismert lett.

A festmény két fiatal gésát ábrázolt, akik kő-papír-olló játszanak. A festmény alapjául egy 1880 táján készült fénykép szolgált. A régi fénykép a híres gioni gésa, Okajo megkettőzött portréja volt: a jobb oldali lány, aki mindkét kezén kinyújtja ujjait, csaknem szemből látszik, a másik viszont, aki ökölbe szorítja a kezét, enyhén oldalt fordul. Otokónak tetszett a kezek kompozíciója, a két gésa ellentétes testhelyzete

Lótusz a lángokban

és arckifejezése. A kinyújtott ujjú lány hüvelykujja is nyújtva, a többi kicsit behajlik. Otokónak tetszetek az egyforma ruhák is (bár a színüket lehetetlen volt megállapítani a fényképről), és a régimódi, nagy mintás díszítés, amely válltól szegélyig végigfutott rajtuk. A két alak között volt egy szögletes, fa parázstartó is vaskannával meg egy szakés üveg, de ezeket Otoko kihagyta, mert zsúfolttá tették a képet.

Az ő festménye ugyanezt a fiatal gésát ábrázolta megkettőzve, amint kő-papír-ollót játszik. Megpróbált valami bizonytalan érzést kelteni, hogy az egy lány kettő, a kettő egy, vagy talán se nem egy, se nem kettő. Még az ősrégi trükkfelvételen is volt valami, ami ezt sugározta. Hogy ne pusztán ügyes ötlet legyen a műve, Otoko nagy gonddal festette meg az arcokat. A ruha mintája, amely a fényképen oly alaktalan maradt, szintén segített, és élénken kiemelte a kezeket. Bár a festmény nem pontos másolat volt, sok kiotói első pillantásra felismerhette, hogy egy kora Meidzsi-kori gésa fényképe alapján készült.

Otokót felkereste egy tokiói műkereskedő, akit érdekelt a gésás festmény. Megszervezett egy kiállítást Tokióban Otoko kisebb műveiből is. Keiko ekkor látta őket – teljesen véletlenül, mivel addig soha nem hallott az Ueno Otoko nevű kiotói művésznőről.

Nem kétséges, hogy e gésás kép – és alkotója szépsége – miatt mutatta be Otokót egy hetilap. Egy riporter és a lap fotósa vitte körbe Kiotóban, és egyik felvételt készítették róla a másik után. Vagyis inkább Otoko vezette őket, mivel azokat a helyeket akarták felkeresni, amiket ő szeret. Az eredmény egy olyan különleges, képes cikk lett, amely háromoldalnyí helyet kapott a nagyalakú magazinban. Köztük volt a gésás festmény képe és egy közeli felvétel Otokóról.

Szépség és szomorúság

de a fényképek javarészt kiotói látképek voltak, s Otoko személyes története az emberi szál, amely összekötötte őket. Talán az is volt a céljuk, hogy a szokásos, jól ismert helyeken túli érdekességeket találjanak egy kiotói művész kalauzolásával. Nem mintha Otoko úgy érezte volna, hogy kihasználják – felfogta, mit jelent három teljes oldal a lapban –, de a háttér egyértelműen nem a megszokott „kiotói látkép” volt.

Keiko azonban, aki mit sem tudott arról, hogy a képek a város rejtett báját mutatják be, csak Otoko szépségét vette észre. Megbűvölte, amit látott.

Így aztán Keiko kibukkant a halványkékes ködből, és könyörgött, hadd tanuljon festészetet Otokónál. Az asszonyt pedig megdöbbenetette ez a láz, amivel a lány közeledett. Aztán Keiko hirtelen átkarolta, és ő egy fiatal boszorka ölelésében találta magát. Olyan volt, mint a vágy váratlan fellobbanása.

De Otoko aggodalmaskodott. Megkérdezte, a lány apja és anyja tudja-e, hogy itt van. – Anélkül nem adhatok választ. Biztos megérted.

– A szüleim meghaltak – felelte Keiko. – Magam döntök.

Otoko kihívóan nézett rá. – Nincs nagybátyád, nagynénéd, nincsenek testvéreid?

– Csak teher vagyok a bátyám és a felesége vállán. Most, hogy gyerekük született, még jobban a terhükre vagyok.

– A baba miatt?

– Természetesen szeretem. De nem tetszik nekik, ahogyan dédelgetem.

Négy vagy öt nappal azután, hogy Keiko hozzáköltözött, Otoko levelet kapott a lány bátyjától. Az állt benne, hogy Keiko vad természetű, makacs lány, aki feltehetően még ar-

Lótusz a lángokban

ra sem alkalmas, hogy jó cselédlány legyen, de azért reméli, írta a báty, hogy Otoko befogadja. Keiko ruháit és a többi holmiját is elküldték. Azt a benyomást keltették, hogy tehető család.

Otoko hamar rájött, csakugyan lehetett valami abnormális abban, ahogyan Keiko a kisbát dédelgette.

Egy hétre rá történt, hogy Keiko odaköltözött? A lány rávette Otokót, hogy csinálja meg a haját. Olyanra, amilyenre neki tetszik. Otoko, miközben a frizurát csinálta, véletlenül meghúzott néhány tincset. – Húzd erősebben – szólalt meg Keiko. – Markold meg, hogy a hajamnál fogva lógnak!

Otoko elengedte, Keiko pedig feléje fordulva ajkát és fogát Otoko kezéhez szorította. – Ueno kisasszony, hány éves volt, amikor először csókolt?

– Micsoda kérdés?!

– Én három. Határozottan emlékszem. A férfi az anyai nagybátyám volt. Úgy harminc körül lehetett akkor. De kedveltem, és egyszer, amikor egyedül üldögélt a szalonban, odatotyogtam hozzá, és megcsókoltam. Annyira megrémült, hogy a szájához kapta a kezét.

Most a folyóparti teraszon Otokónak eszébe jutott ennek a gyermekes csóknak a története. Az ajak, amely háromévesen már férfit csókolt, most hozzá tartozott, és épp a kisujját szopogatta.

– Emlékszem a tavaszi esőre, amikor először vittél az Arasi-hegyre – mondta Keiko.

– Én is.

– És a nőre a tézstablóban.

Néhány nappal Keiko beköltözése után Otoko megmutatta neki az Aranypavilont, a Mohatemplomot, a Rjó-andzsi-templomot és az Arasi-hegyet. Bementek egy tézsta-

Szépség és szomorúság

boltba a folyó mellett, a Togecu-híd közelében. A vénasszony a boltban azt mondta, elnézést, hogy esik.

– Szeretem az esőt – felelte Otoko. – Kellemes, tavaszi eső.

– Köszönöm, asszonyom – mondta az asszony udvariasan, és meghajolt.

Keiko Otokóra pillantott. – Az időjárás nevében beszélt? – suttofta.

– Tessék? – Otoko számára teljesen természetesnek tűnt az asszony megjegyzése. – Igen, azt hiszem az időjárás nevében.

– Ez érdekes – folytatta Keiko. – Tetszik nekem, hogy valaki elnézést kérjen az időjárás nevében. Ez kiotói szokás?

Tény, hogy így is lehet értelmezni a megjegyzést. Errefelé természetes, hogy elnézést kérjenek az eső miatt. De Otoko válaszát nem pusztán udvariasság sugallta. Csakugyan szerette az Arasi-hegyet a finom tavaszi esőben. A vénasszony megköszönte neki. Úgy tűnt, csakugyan az időjárás vagy az esőben fürdő Arasi-hegy nevében beszél. Amellett természetes szófordulat is volt valakitől, akinek itt van üzlete, de Keiko fülében mégis különösen csengett.

– Csodás a tészta, nem? – kérdezte Keiko. – Tetszik ez a hely. – A taxisofőr ajánlotta. Az eső miatt Otoko fél napra kibérelt egy kocsit.

Bár cseresznyevirágzás ideje volt, meglepően kevesen szánták rá magukat, hogy kijöjjenek az esőben. Ez volt a másik oka, hogy Otoko örült az esőnek. A párás, tavaszi eső meglágyította a folyón túl a hegy körvonalait, és ettől még szebbnek tűnt. Olyan finoman szemerkélt, szinte észre sem vették, hogy eláztak, mire a kocsihoz értek. Nem is vették a fáradságot, hogy kinyissák ernyőjüket. Az apró esőcseppek anélkül tűntek el a folyóban, hogy fodrozták volna a felszí-

Lótusz a lángokban

nét. A cseresznyevirágok fiatal, zöld levelekkel keveredtek, a virágzó fák színeit finoman tompította az eső.

A Mohatemplom és a Rjóandzsi is elbűvölő volt a tavaszi esőben. A Mohatemplomban egy vörös kamélia hevert a nedves mohán szétszóródott fehér andromédaszirmokon, vörös a fehéren, fehér a zöldön. A tökéletes formájú kamélia felfelé nézett, mintha lebegve virágzott volna. A Rjóandzsi sziklakertjének esőáztatta kövei színesen csillogtak.

– Amikor az ember régi igai cserépszekőket használ a teaszertartásnál, először megnedvesíti őket. Ugyanez a hatása annak is – magyarázta Otoko. De Keiko nem ismerte az igai cserépszekőket, és nem is keltettek benne különösebb érzéseket a sziklakert színei.

Ám miután Otoko megmutatta neki, lenyűgözték a templomkerti ösvény menti fiatal fenyőkön csillogó esőcseppek. Mindegyik túlevél mintha virág lett volna, amelynek csúcsán egyetlen esőcseppecske csüngött; mintha csak harmatvirágok borították volna a fát. Ha az ember nem figyelt, észre sem vette; a tavaszi eső észrevétlen virágai voltak. Esőcseppek ültek meg a juhar- és más fák sarjadó levelein is.

Bárhol láthat az ember fenyőtűk csúcsán csüngő esőcseppek, de Keiko most figyelt csak föl rájuk, ezért neki ezek Kiotóhoz tartoztak. Az esőcseppek a fenyőtűkön és a tézstabilos vénasszony megjegyzése voltak Keiko első benyomásai Kiotóról. Nemcsak új volt neki a város, de Otokóval látta.

– Kíváncsi lennék, mi van azzal a nővel a tézstabilban – jegyezte meg most Keiko. – Azóta sem voltunk az Arasi-hegyen.

– Ez igaz. De legjobban télen szeretem, amikor a folyó mélynek, hidegnek látszik. Menjünk el télen.

Szépség és szomorúság

- Muszáj télig várunk?
- Hamar itt lesz a tél.
- Egyáltalán nem hamar. Még nyár közepe sincs, nem-hogy ősz.

Otoko fölnevetett. – Bármikor elmehetünk! Akár hol-nap is.

– Akkor menjünk. Megmondom a téztaboltos nőnek, hogy szeretem az Arasi-hegyet a nyári forráságban, és való-színűleg megköszöni majd. A meleg idő nevében.

– És az Arasi-hegy nevében.

Keiko a folyó felé fordult. – Télen már nem lesznek itt ezek a parton sétáló párok sem.

Sok fiatal használta sétánynak a két töltést, amely a Kamót a teraszok alatt csobogó folyótól és a keleti part men-ti csatornától elválasztotta. Csak néhányan voltak gyerekek, a többiek mind szerelmesnek tűntek. F fiatal párok sétáltak összebújva, vagy üldögéltek egymáshoz simulva a vízparton. Ahogy sötétedett, egyre többen lettek.

- Persze télen túl hideg lesz ehhez – mondta Otoko.
- Kétlem, hogy kitartana télig.
- Miről beszélsz?
- A szerelmükről. Jó páran addigra már látni sem akar-ják a másikat.
- Hát ez jár az eszedben? – Keiko bólintott. – Miért kell ilyesmi miatt aggódnod a te korodban?
- Mert nem vagyok olyan bolond, mint te, hogy húsz éven át szeressek valakit, aki tönkretette az életem!

Otoko hallgatott.

- Oki úr cserbenhagyott, de te nem vagy hajlandó elis-merni.
- Kérlek, ne beszélj így. – Otoko elfordult, Keiko pedig

Lótusz a lángokban

kinyújtotta a kezét, és eligazított néhány kósza tincset az asszony nyakán.

– Otoko, miért nem hagysz cserben?

– Tessék?

– Én vagyok az *egyetlen*, akivel megteheted. Rajta.

– Mi a csudát értesz ezen? – Otoko látszólag könnyen háritotta, de közben egyenesen a szemébe nézett. Ujját végighúzta a hajszálakon, amelyeket Keiko lesimított.

– Azt, ahogyan Oki úr cserbenhagyott – felelte Keiko konokul, állva Otoko tekintetét. – Bár úgy tűnik, te soha nem voltál képes így gondolni rá.

– Muszáj ezt a kifejezést használnod?

– Jobb, ha pontosan fogalmazok. – Szeme gonoszokán csillant. – Te minek neveznéd?

– Szakítottunk.

– De te nem! Még most is itt van benned, és te is őbenne.

– Mit akarsz ezzel mondani, Keiko? Nem értelek.

– Ma azt hittem, elhagysz.

– Bocsánatot kértem, nem?

– *Én* kértem bocsánatot *tőled*.

Otoko azért hozta a lányt Kijamacsiba, hogy kibéküljenek, de talán hiába. Egyértelmű, hogy Keiko vérmérsékletének nem felel meg egy csendes szerelem. Ezért mondott mindig ellent Otokónak, ezért veszekedett vagy duzzogott. De a vallomása, hogy Okival töltötte az éjszakát, sebet ütött Otokón. Az a Keiko, akit képes volt irányítani, most valami idegen lényé változott, aki megtámadta. Keiko ugyan azt mondta, hogy az ő kedvéért akar bosszút állni Okin, de Otokónak olybá tűnt, hogy Keiko önmaga miatt teszi. Azonkívül valami új undor fogta el Oki, a férfi iránt is.

Szépség és szomorúság

Hogy merészelt az ő tanítványával kikezdeni, amikor más nőt is találhatott volna?

– Nem hagysz el? – kérdezte Keiko.

– Ha ez a vágyad, megteszem. Amúgy is az lenne a legjobb neked.

– Hagyd abba! Nem így értettem – rázta Keiko a fejét.

– Nem az érdekel, hogy nekem mi jó. Amíg veled lehetek...

– Határozottan az lenne a legjobb neked, ha nem velem lennél. – Otoko próbált nyugodtan beszélni.

– Szíved mélyén máris eltávolodtál tőlem?

– Dehogysis!

– Annyira örülök! Olyan nyomorultul éreztem magam. Attól féltem, hogy végeztél velem.

– De hisz a te ötleted volt.

– Az enyém?... Azt hiszed, elhagynálak?

Otoko nem szólt.

– Soha az életben – tört ki Keiko, majd ismét megragadta Otoko kisujját, és beleharapott.

– Aú! – Otoko összerándult. – Ez fáj!

– Azt is akartam.

Megérkezett a vacsora. Amíg a pincérnő a tányérokat rendezgette, Keiko kimérten elfordult, és a Hiei-hegy fényeit nézte. Otoko társalgott a pincérnővel, egyik kezét a másikon nyugtatva. Félt, hogy láthatók a fognyomok.

Amikor ismét kettesben maradtak, Keiko lenézett leveses tálkájára, evőpálcikájával kivett egy apró angolnadarabkát, és így szólt: – Pedig tényleg cserben kéne hagynod.

– *Makacs* egy lány vagy, tudod?

– Afféle lány vagyok, akit cserbenhagy a szerelme. Gondolod, hogy makacs vagyok?

Lótusz a lángokban

Otoko feltette magában a kérdést, hogy a nők vajon önfejűbbek-e egymással, mint a férfiakkal, és ismét beléhasított éles tűként ugyanaz a régi, bűnös gondolat. Az ujja is úgy fáj, mintha tűt szúrtak volna belé. Lehet, hogy ő tanította Keikót fájdalmat okozni?

Egy nap, nem sokkal azután, hogy a lány odaköltözött, Keiko futva jött a konyhából, mondván, hogy az olaj ki-fröccsent a serpenyőből.

– Megégetett?

– Csíp – dugta Keiko a kezét Otoko elé. Az egyik ujj-hegye vörös volt. Otoko megfogta a lány kezét.

– Nem vészes – mondta, és gyorsan a szájába vette az ujjat. Keikót megriasztotta Otoko nyelvének érintése, és elhúzta a kezét. A maga szájába dugta.

– Segít, ha nyalogatom?

– Keiko, mi van a serpenyővel?

– El is felejtettem! – Azzal a lány visszarohant a konyhába.

Később – mikor is volt? – Otoko valahogy játszadozni kezdett vele éjjel. Ajkát Keiko szemhéjához érintette, érzékeny fülét rácsálta, amíg a lány nyögni, vonaglni nem kezdett. Ez további játékokra készítette Otokót.

És közben mindvégig arra emlékezett, hogy réges-rég Oki játszott vele így. Talán mert olyan fiatal volt, a férfi nem kapkodta el, hogy szájon csókolja. A férfi ajkát érezte újra meg újra a homlokán, a szemhéján, az arcán, és elöntötte a vágy, hogy teljesen odaadja magát. Keiko két vagy három évvel idősebb volt, mint ő akkor, és ugyanolyan nemű, de még gyorsabban reagált. Otoko hamar ellenállhatatlannak találta. De a gondolat, hogy Oki egykori cirógatásait ismétli, fojtogató büntudatot ültetett el benne. Ugyanakkor szinte remegett az életerőtől.

Szépség és szomorúság

– Ne csináld. Kérlek! – Ám miközben ezt mondta, Keiko csupasz mellét az övéhez szorította.

– A te tested talán nem ugyanolyan, mint az enyém?
Otoko hátrébb húzódott.

Keiko szorosabban bújt hozzá. – Nem így van? Ugyanolyan, mint az enyém. – Várt egy pillanatot. – Tényleg olyan.

Otoko gyanította, hogy a lány nem szűz. Keiko váratlan szóbeli döféseit még nem ismerte.

– Nem vagyunk egyformák – mormolta Otoko, Keiko keze pedig a mellére tapadt. A lány keze habozás nélkül mozgott, de érintéséből érződött valami szégyenlősség. – Ne csináld! – Otoko megfogta Keiko kezét.

– Ez nem tisztességes! – Most már erő volt Keiko ujjában.

Évekkel ezelőtt, tizenöt évesen, amikor Oki kezét érezte a mellén, Otoko azt mondta: – Ne csináld. Kérlek! – Pontosan így is jelent meg a regényben. Feltehetően anélkül is emlékezett volna rá, de mivel a szavak megjelentek a könyvben, mintha önálló életre keltek volna.

Keiko ugyanezt mondta. Talán azért, mert olvasta az *Egy tizenhat éves lányt?* Vagy minden lány ez mondaná?

A regény részletesen leírta Otoko mellét, és még valamit, amit Oki mondott arról, micsoda áldás, hogy megérintheti ezt a mellet.

Otoko soha nem szoptatott gyermeket, s így bimbója megőrizte dús színét. Még húsz év múltán sem fakult ez a szín. De a harmincas éve eleje óta melle kezdett megereszkedni.

Keiko feltehetően észrevette a fürdőben, hogy már nem feszes, és meg is győződhetett róla, amikor megérintette. Otoko kíváncsi volt, tesz-e megjegyzést rá, de a lány soha

Lótusz a lángokban

nem említette. Akkor sem szólt semmit, amikor Otoko melle reagált Keiko simogatására, és teltebb lett. Keiko hallgatása azért volt különös, mert nyilván diadalnak tekintette a dolgot.

Otoko néha úgy érezte, hogy mellének duzzadása morbid, ördögi jelenség, s néha szörnyen szégyellte magát; de legfőképp megdöbbenette, hogy teste csaknem negyvenévesen mint változik. Nagyon más volt ez, mint amit tizenöt évesen érzett, amikor melle alakja megváltozott Oki keze alatt, és tizenhat évesen, amikor terhes volt.

Azután, hogy elszakadt Okitól, több mint két évtizeden keresztül senki nem érintette a mellét. Időközben elszállt az ifjúsága és az esélye, hogy férjhez menjen. Egy másik nő – Keiko – keze érintette a mellét ismét.

Otokónak számos lehetősége akadt a szerelemre és házasságra azután, hogy anyjával Kiotóba érkezett. De elkerülte ezeket. Amint rájött arra, hogy egy férfi beleszeretett, feléledtek emlékei. Nem pusztán emlékek voltak ezek, hanem maga a valóság. Amikor elvált Okitól, arra gondolt, soha nem megy férjhez. Lesújtotta a bánat, és a rá következő napra is alig tudott terveket készíteni, nemhogy a távoli jövőre. De a gondolat, hogy soha nem megy férjhez, befészkelte magát az agyába, és idővel megmásíthatatlan döntéssé vált.

Az anyja természetesen azt remélte, férjhez megy. Azért költözött Kiotóba, hogy a lánya távol legyen Okitól, és megnyugodjon, de nem állt szándékában végleg ott letelepedni. Ám a lánya jövője miatt érzett aggodalma Kiotóban is megmaradt. Otoko tizenkilenc éves volt, amikor anyja először állt elő a házassággal. Ez az adasinói Nembucutemplomban történt, a Szaga-síkon, az Ezer fény ünnepének éjszakáján.

Szépség és szomorúság

Otoko látta, hogy anyja szeme könnyes. Ezernyi fény égett sorban a számtalan kis viharvert sírkő előtt, a meg nem siratott halottak emlékművei előtt, a holt gyermekek lelkét jelképező kavicságy előtt. A halandóság érzete lebegett a levegőben. A homályban reszkető, halovány gyertyafényektől a sírkövek még melankolikusabb látványt nyújtottak.

Sötétben gyalogoltak visszafelé a vidéki úton.

– Istenem, micsoda magány – szólalt meg az anyja. – Nem érzed magányosnak magad, Otoko? – Ezúttal a magány szónak mintha más jelentése lett volna. Elmesélte Otokónak, hogy kapott egy házassági ajánlatot egy tokiói barátján keresztül.

– Lelkiismeret-furdalásom van veled szemben, amiért nem mehetek férjhez – mondta Otoko.

– Nincs olyan, hogy egy nő ne mehessen férjhez!

– De van.

– Ha nem teszed, mindketten a meg nem siratott halottak közé kerülünk.

– Nem tudom, hogy az mit jelent.

– Nekik nincsenek rokonaik, akik meggyászolnák őket.

– Ezt értem, csak azt nem tudom elképzelni, mit is jelent. – Kis szünetet tartott. – Elvégre már meghaltak.

– Nemcsak arról van szó, amikor már meghaltál. Egy nő férj vagy gyerek nélkül ilyen, még akkor is, ha még életben van. Ha te nem lennél nekem... Fialat vagy még, de... – Anyja habozott. – Gyakran fested meg a kisbabádat, nem? Meddig akarod így folytatni?

Otoko nem felelt.

Anyja mindent elmondott, amit csak tudott a kérőről, aki banktisztviselő volt. – Ha szeretnéd megismerni, ellátogatunk Tokióba.

Lótusz a lángokban

– Mit gondolsz, mit látok magam előtt, miközben hallgatlak? – kérdezte Otoko.

– Látsz valamit?

– Vasrácsokat. Az elmeógyógyintézet ablakain levő vasrácsokat látom.

Anyja elhallgatott.

Otoko még további ajánlatokat is kapott, amíg anyja élt.

– Nincs értelme egyre Oki úrra gondolni – mondta az anyja, amikor megpróbálta rábeszélni a házasságra. Inkább könyörgés volt ez, mint figyelmeztetés. – Semmit nem tehetsz. Ha Oki úrra vársz, az olyan, mintha a múltra várnál... az idő és a folyók nem folynak visszafelé.

– Nem várok senkire – felelte Otoko.

– Egyre csak rá gondolsz, nem? Nem vagy képes elfelejteni.

– Nem erről van szó.

– Biztos vagy benne?... Gyerek voltál még, amikor elcsábított... ártatlan gyermek, már ha van ilyen egyáltalán... talán ezért is ejtett ekkora sebet. Gyűlöltem, amiért ilyen kegyetlen egy gyermekkel.

Otoko emlékezett anyja szavaira. Talán csakugyan fiatal-sága és ártatlansága miatt volt olyan szerelmes. Talán ez magyarázza vak, kielégíthetetlen szenvedélyét. Amikor megszállta valami rohamféle, és a férfi vállába harapott, még azt sem érezte, hogy Oki vére folyik.

Később, miután szakított Okival, döbbsen olvasta az *Egy tizenhat éves lányban*, hogy a férfi, amikor találkozára indult, próbálta előre eldönteni, hogyan is szeresse, és hogy általában pontosan meg is tette, amit eltervezett. Otoko rémisztőnek találta, hogy egy férfi szíve „örömtől lüktessen, mert ez jár az eszében hozzá menet”. Egy olyan spontán

Szépség és szomorúság

lánynak, mint Otoko, felfoghatatlan volt, hogy egy férfi előre eltervezze szeretkezési technikáit, ezek sorrendjét és így tovább. Ő csak elfogadta Okit, bármit tett is, és adta, amit a férfi kért, bármi legyen is az. Fiatalsága miatt nem volt benne a kérdezés kényszere. Oki különleges lánynak írta le, aki igazi nő. Hála neki, ő a szeretkezés minden módját megtapasztalhatta, írta a férfi.

Otoko, amikor ezt olvasta, majd a föld alá süllyedt szégyenében. Mégsem volt képes elfojtani szeretkezésük emlékét: teste megfeszült, remegni kezdett. Végül a feszültség kiengedett, gyönyör és kielégültség áradt szét testében. Egykori szerelme életre kelt.

Otoko nemcsak a kórházi ablak vasrácsait látta maga előtt, amikor az Ezer fény ünnepéről hazafelé igyekezett a sötét úton. Magát is látta Oki ölelésében.

Ha a férfi nem írta volna meg, talán nem marad annyi éven át élő ez a kép Otokóban önmagáról.

Otoko most elsápadt féltékeny haragjában és kétségbeesésében, amikor Keiko elmesélte neki, hogy Oki ölelésében a döntő pillanatban az ő nevét kiáltotta – „és attól fogva nem volt képes semmire!“. De érzelmei mögött azt érezte, hogy *rá* is emlékszik még Oki. Tán nem őt látta a karjában abban a pillanatban?

Az idő múlásával Otokóban ölelésük emléke fokozatosan megtisztult, s testiből spirituálissá vált. Ő maga most nem tiszta; ahogyan minden valószínűség szerint Oki sem. Ám réges-régi ölelésüket az asszony most annak látta. Ez az emlék – önmaga és mégsem önmaga, valódi és mégsem az – szent látomássá vált, ölelésük emlékének kivonatává.

Amikor eszébe jutott mindaz, amire a férfi tanította, és Keikóval szeretkezve Okit utánozta, félt, hogy beszennyezi

Lótusz a lángokban

vele, netán tönkre is teszi ezt a szent látomást. De az érintetlen maradt.

Keiko szőrtelenítő krémet használt. Azzal szőrtelenítette karját és lábát, és rászokott arra, hogy Otoko jelenlétében kenje be magát. Eleinte bezárkózott. Amikor Otoko rákérdezett, mi ez a fura szag a fürdőszobában, nem felelt. Otoko nem ismerte a szőrtelenítő szereket, soha nem volt szüksége rájuk.

Amikor látta Keikót, ahogy térdét felhúzza elsimítja lábán a krémet, Otoko a homlokát ráncolta.

– Milyen rémes szag! Mi ez? – Aztán amikor a letörölt krémmel együtt lejöttek a szőrszálak is, Otoko eltakarta a szemét. – Kérlek, ne csináld ezt! Kiráz tőle a hideg. – Megborzongott, és csakugyan érezte, hogy libabőrös lett. – Muszáj ilyen undorító dolgot csinálnod?

– Mindenki csinálja, nem?

Otoko hallgatott.

– Attól nem utálkozna, ha szőrös lennék, úgy simogatnál?

Otoko most sem találta a választ.

– Elvégre nő vagyok.

Tehát Otoko kedvéért volt az egész. Keiko egy másik nő kedvéért azt akarta, hogy nőiesen selymes legyen a bőre. Otokót lesújtotta, hogy ilyen undort érez a lehúzott szőr látán, és az is, milyen érzéseket ébreszt benne Keiko őszintesége. Orrában sokáig érezte a savas bűzt még azután is, hogy Keiko bement a fürdőszobába lemosni a krém maradékát.

Keiko, miután visszajött, felhúzta szoknyáját, és kinyújtotta karcsú, tejfehér lábát. – Érintsd csak meg. Teljesen sima. – Otoko odanézett, de nem nyújtotta ki a kezét. A lány végighúzta jobb kezét a sípcsontján, és olyan pillantást

Szépség és szomorúság

vetett Otokóra, mintha azon tűnődne, ugyan mi baja lehet.
– Zavar valami? – kérdezte, de Otoko kerülte a tekintetét.

– Keiko, kérlek, mostantól ezt ne előttem csináld.

– Soha többé nem akarok semmit sem rejtegetni előled.
Nincsenek titkaim.

– Mégsem kéne mutogatnod valamit, amit visszataszító-
nak találok.

– Hozzá kell szoknod. Olyan, mintha a lábkörmömet
vágnam.

– Az ember a lábkörmét sem vágja mások előtt. És ami-
kor a körmödet vágod, szanaszét repülnek a darabkák...
Tartsd úgy a tenyeredet, hogy ne szóródjanak szét.

Keiko jámboran beleegyezett.

Attól fogva Keiko nem hivalkodott a szőrtelenítéssel, de
nem is titkolta. Ám Otoko nem tudta megszokni. Lehet,
hogy a szőrtelenítő krém jobb lett, vagy a lány már más faj-
tát használt, de már nem volt olyan büdös. Otokónak mégis
felkavarodott a gyomra az egésztől. Nem bírta elviselni a lát-
ványt, ahogy a lábszárról és az alkarról lejött a szőr a krém-
mel együtt. Inkább kiment a szobából. Ám az undor alatt
egy kis láng remegett, eltűnt, majd újra erőre kapott. Ezt az
apró, távoli lángnyelvet alig látta lelki szemével, de olyan
tisztá, nyugodt volt, hogy nehezen hitte el, ez a bujaság láng-
ja. Okira emlékeztette, és önmagára oly sok évvel azelőtt.
Abban, hogy Keiko szőrtelenítését látva így émelyeg, benne
volt a két nő közti kapcsolat, amit a saját bőrén érzett; és el-
ső reakciója a hányinger volt. De amint Okira gondolt, az
undor azonnal alábbhagyott.

Az ő ölelésében soha nem fogta el ilyen utálkozás; fel-
sem tűnt neki, hogy maga Oki szőrös-e vagy sem. Elvesztet-
te tán a valóságérzékét? Most, Keikóval még szabadabb volt,

Lótusz a lángokban

és valami vakmerő, érett erotika fejlődött ki benne. Megdöbbsent, hogy Keiko révén ráébredt, a magányosan töltött hosszú évek során megérett. Félt, hogy ha új szeretője férfi lenne, az önmagában titokban őrzött látomás, az Okival folytatott szerelmi kapcsolatának szent látomása eltűnne a férfi érintésére.

Otoko öngyilkossági kísérlete annak idején nem sikerült, de mindig is azt kívánta, bárcsak meghalt volna. Vagy még jobb, ha gyermekágyban hal meg – még mielőtt megpróbálja megölni magát, még mielőtt a gyermeke meghal. Ám ahogy teltek a hónapok, az évek, ezek a gondolatok kitisztították az Okitól kapott sebet.

– Több vagy, mint amennyit megérdemlek. Soha nem álmodtam arról, hogy ilyen szerelmet találjak. Az ilyen boldogságért érdemes meghalni... – Oki szavai azóta sem halványultak el emlékezetében. Ezt visszhangozta a dialógus is a regényben, és mintha Okitól és tőle függetlenül önálló életre kelt volna. Az egykori szerelmesek talán nem is léteznek, Otokót szomorúsága ellenére is nosztalgikus vigasszal töltötte el, hogy szerelmüknek örök emléket állított egy műalkotás.

Otoko anyja után maradt egy borotva is, amellyel az asszony az arcát borotválta. Nem mintha Otokónak szüksége lett volna rá, de néha elővette – talán egyszer egy évben, valami emlék hatására –, és kiborotválta a tarkóját meg a haja vonalát a homlokán. Egy nap, amikor látta, hogy Keiko ismét krémezni kezdi a lábát, váratlanul kibukott belőle: – Keiko, majd én megborotvállak. – Elővette anyja borotváját az öltözőasztal fiókjából.

De Keiko, amint megpillantotta a borotvát, tiltakozni kezdett. – Ne, ne, félek – szakadt ki belőle, és kirohant a szobából. Otoko annál lelkesebben követte.

Szépség és szomorúság

– Nem veszélyes! Kérlek, bízd rám!

Miután utolérte, Keiko vonakodva hagyta, hogy visszavezesse az öltözőkódóasztalhoz. De miután beszappanozta a lány karját és hozzáérintette a borotvát, csodálkozva látta, hogy Keiko ujjai remegnek.

– Ne aggódj, tökéletesen biztonságos. Csak ne mozgasd a karod.

De izgatta Keiko félelme. Kísértés volt. Megfeszült a teste, és erő áramlott a vállába.

– Lehet, hogy most kihagyom az alkarod – mondta. – De az arccoddal semmi baj.

– Várj, hadd fűjjam ki magam – könyörgött Keiko.

Otoko megborotválta a szemöldöke fölött és az ajka alatt. Amíg a homlokán a hajvonalat borotválta, Keiko erősen összeszorította a szemét. Arcát felfelé fordítva fejét Otoko kezére fektette. Hosszú, karcsú nyaka megragadta Otoko figyelmét. Különös ártatlanság sugárzott a lány nyakából, finom és formás volt, sütött belőle az ifjúság. Otoko mozdulatlanul tartotta a borotvát.

Keiko kinyitotta a szemét. – Valami baj van?

Otokóba belehasított a gondolat, hogy ha ebbe az elbűvölő nyakba vágna borotvájával, Keiko meghalna. Ebben a pillanatban könnyedén megölhetné úgy, hogy egyetlen vágást ejt teste legbájosabb részén.

Az ő nyaka is karcsú, lányos volt valaha, bár biztosan nem ilyen szép. De egyszer, amikor Oki karja köré szorult, Otoko tiltakozott, hogy a férfi megfojtja. Erre Oki még erősebben szorította.

Ezt a fulladást érezte újra, amikor Keikóra pillantott. Megszédült.

Ez volt az egyetlen alkalom, hogy megborotválta a lányt.

Lótusz a lángokban

Attól fogva Keiko mindig visszautasította, és Otoko nem erősködött. Ahányszor csak kinyitotta az öltözőkódosztal fiókját egy fésűért, bármiért, szemébe ötlött anyja borotvája. Néha eszébe idézte azt a gyenge, de gyilkos impulzust, amely akkor átfutott az agyán. Ha akkor megöli Keikót, ő maga sem élt volna tovább. Később ez az impulzus halványan ismerős látomásnak tűnt. Megint nem élt az alkalommal, hogy meghaljon?

Otoko rádöbbsent, hogy ebben a futó, gyilkos impulzusban Oki iránti régi szerelme rejtőzött. Pedig akkoriban Keiko még nem ismerte őt. Nem állhatott kettejük közé.

Most, hogy Otoko tudomást szerzett arról az enosimai éjszakáról, fenyegetően lángolt föl benne a régi szerelem. Ám egy magányos, fehér lótuszt látott virágozni ebben a lángban. Szerelme olyan álomszerű virág volt, amelyet még Keiko sem képes beszennyezni.

Lelki szemével még mindig ezt a fehér lótuszt látta, de tekintetét a kijamacszi teaházak folyóban tükröződő fényei felé fordította. Hosszú ideig nézte ezeket a fényeket. Aztán a Keleti-hegyek sötét vonulatára pillantott, Gionon túl. Békések voltak ezek a lágyan lekerekített hegyek, de a bennük lakozó sötétség mintha titokban feléje úszott volna. A túlparton autók fényszórói közeledtek, majd tűntek el, a sétányokon párok korzóztak, a folyónak ezen az oldalán a teraszokon emberek és fények – Otoko mindezt látta, anélkül hogy valójában látta volna, s agyában szétterjedt a Keleti-hegyek esti látképe.

Folytatom az *Egy kisded mennybemenetelét*, ígérte meg magának. Ha nem festem meg most rögtön, soha nem leszek képes rá. Már most a határán van annak, hogy valami egészen más legyen belőle... elveszen belőle az a sok szeretet és

Szépség és szomorúság

szomorúság. Talán azért rohanta meg ez az érzés, mert látta a lótuszt a lángokban? Kezdett úgy tűnni, Keiko a lóbusz. Miért virágzott tűzben a fehér lóbusz? Miért nem hervadt el?

– Keiko – szólalt meg. – Most már jó kedved van?

– Ha neked is. – A lány hangja mintha kacér lett volna.

– Mondd el nekem, melyik szomorúságod volt a legmélyebb mind közül? – kérdezte Otoko.

– Nem is tudom – felelte a lány közönyösen. – Annyi volt, hogy nem tudhatom. Próbálok visszaemlékezni mind-re, és majd elmondom. De gyorsan elmúlik a szomorúságom.

– Csakugyan?

– Igen.

Otoko kemény pillantást vetett rá. Olyan higgadtan szólalt meg, amilyen higgadtan csak tudott. – Szeretnék kérni tőled valamit ma este. Kérlek, ne menj többé Kamakurába.

– Úgy érted, ne találkozzam Oki úrral? Vagy a fiával?

A kérdés Otokóba hasított. – Természetesen egyikükkel sem.

– Én csak érted akarok bosszút állni!

– Még mindig erről beszélsz? Milyen ijesztő lány vagy te! – Otoko arckifejezése megváltozott, és mintha váratlan könnyeit akarná visszafojtani, szorosán becsukta a szemét.

– Olyan gyáva vagy... – Keiko felállt, és Otoko mögé lépett. Mindkét kezével lenyomta az asszony vállát, majd a fülével játszadozott. Otoko kifejezéstelen arccal ült, és a folyó csobogását hallgatta.

FEKETE HAJTINCSEK

– **L**átogatónk van, drágám – kiáltott be Fumiko Okinak a konyhából, ahol épp reggelit készített. – Egy szép nagy Egér asszonyság tisztelt meg minket. A tűzhely alá bújt. – A felesége néha azzal idegesítette Okit, hogy túlzottan udvarias szóhasználatlal beszélt.

– Nahát.

– Úgy tűnik, hogy még csemetéi is vannak.

– Hmm?

– Jó lenne, ha kijönnél megnézni... Az egérbaba most kukucskált ki. Milyen édes pofija van.

– Ühüm.

– Olyan szép, csillogó, fekete szeme.

Oki nem szólt. *Miszoleves* átható illata szűrődött be az étkezőbe, ahol Oki a reggeli újságot olvasta.

Szépség és szomorúság

– Most pedig becsurog az eső! Egyenesen a konyhába. Hallod, drágám?

Esett akkor is, amikor Oki felébredt, de azóta igazi felhőszakadás lett. A hegyen a fenyőket és bambuszokat hajlítató szél kelet felé fordult, és most feléjük hajtotta az esőt.

– Hogy hallanálak ebben a szélben és esőben?

– Nem jönnél ki megnézni?

– Ühüm.

– Ezek a szegény kis esőcseppek... a tetőcserepeknek vágódnak, és réseken kell keresztülfurakodniuk, mintha könnyecseppek potyognának ránk, sírna a tető...

– Mindjárt én is sírok.

– Este tegyük ki az egérfogót. Azt hiszem, a kamrában van, a polcon. Levennéd később?

– Biztos vagy benne, hogy meg akarod fogni egy csapdával Egér asszonyságot és az édes kis csemetéjét? – kérdezte Oki jámboran, anélkül hogy felpillantott volna az újságból.

– Na és mi van a beázással?

– Mennyire rossz a helyzet? Nemcsak azért van, mert így fúj a szél? Majd holnap felmegyek a tetőre és megnézem.

– Veszélyes lenne egy ilyen öregembernek. Majd szólok Taicsirónak, hogy másszon föl.

– Ki öreg?

– A legtöbb szakmában ötvenöt évesen már nyugdíjba mennek.

– Örömmel hallom. Talán nekem is azt kéne tennem.

– Azt teszel, amit akarsz.

– Jó lenne tudni, mikor megy nyugdíjba az ember a regényíró szakmából.

– Aznap, amikor meghal.

Fekete hajtincsek

– Meglehet.

– Ne haragudj – mentetegetőzött Fumiko, majd a szokásos hangján tette hozzá: – Úgy értem, hogy még nagyon-nagyon sokáig írhatasz.

– Nem valami kellemes kilátás, főként egy zsémbes feleséggel. Mintha az ördög bökődne a vasvillájával.

– Nahát! Mikor zsémbeskedtem én?

– Hát, tudod bosszantani az embert.

– Hogy érted ezt?

– Például a féltékenykedéseddel.

– Minden nő féltékeny, de réges-rég megtanítottál rá, hogy keserű, veszélyes orvosság ez... kétélű fegyver.

– Amellyel megsebzod a partnered és önmagad.

– Bármilyen is, túl öreg vagyok már az öngyilkosság-hoz vagy a váláshoz.

– Az is elég rossz, amikor öreg párok elválnak, de nincs szomorúbb annál, mint amikor együtt lesznek öngyilkosok. Csak felzaklat egy idősebb embert, ha ilyen cikkeket lát az újságban. Még jobban, mint ahogy a fiatalok érznek az ifjú szerelmesek öngyilkosságával kapcsolatban.

– Csak azért, mert egyszer régen téged is felzaklatott egy kettős öngyilkosság gondolata... különben elfelejtetted megemlíteni a fiatal barátnődnek, hogy meg akartál halni vele. Talán kellett volna. Ő megpróbálta megölni magát, de nem is álmódott arról, hogy hajlandó lennél meghalni vele. Nem sajnáltad?

– Nem ölte meg magát.

– De akarta. Az ugyanaz.

Fumiko már megint Otokóról beszélt. Közben serpenyőben sístergő olaj hangja ütötte meg Oki fülét, valószínűleg sertéshús káposztával. Erősebb lett az erjesztett babpüré illata.

Szépség és szomorúság

- Túlfőzöd a *miszolevest* – jegyezte meg Oki.
 - Jól van, jól van. Tudom, hogy nem vagyok képes a kedvedre tenni ezzel a levessel... éppen eleget panaszkodsz miatta, különféle *miszók*at rendelsz az egész országból... nyilván, hogy szégyent hozz a feleségedre.
 - Tudod, hogyan írják le kínaiul ennek a levesnek a nevét?
 - Nem lehet egyszerűen fonetikusán leírni?
 - Háromszor ismétlik a „tiszteletre méltó” karaktert.
 - Hmm?
 - Mégpedig azért, mert mindig olyan jelentősége volt a konyhában, és olyan kényes, olyan nehéz jól elkészíteni.
 - Talán a tisztelőre méltó *miszód* haragszik ma reggel, mert nem elég áhítattal bántunk a te nagybecsű leveseddel.
- Már megint húzni akarja. Oki Japán nyugati részéből jött, és soha nem sajátította el teljesen az udvarias tokiói beszédet; Fumiko ezzel szemben Tokióban nevelkedett, és a férfi gyakran kérte is a segítségét. Ám nem mindig fogadta el, amit az asszony mondott. Egy-egy komolyabb vita gyakran fajult vég nélküli civakodássá, míg Oki ki nem jelentette, hogy a tokiói beszéd igazi hagyomány nélküli, vulgáris dialektus. Kiotóban vagy Oszakában még az egyszerű pletykálkodás is igen udvarias, ellentétben a tokióival. Mindenféle dolgokra – hegyekre, folyókra, házakra, utcákra, égitestekre, de még halakra és zöldegekre is – udvarias kifejezésekkel utalnak.
- Ez esetben inkább kérdezd Taicsirót. Elvégre ő a tudós.
 - Mit tudhat Taicsiró erről? Tudhat valamit az irodalomról, de soha nem tanulmányozta az udvarias beszédet. Figyeld csak meg, milyen pongyolán beszélnek ő meg a barátai! Még a cikkeiben sem képes rendes japán nyelven írni.
- Valójában Oki nem szeretett a fiától tanácsot kérni, fő-

Fekete hajtincsek

ként azt nem akarta, hogy Taicsiro irányítsa. Inkább kérdezte a feleségét. Fumikót azonban, bár tokiói volt, a férfi kérdései gyakran megzavarták.

Ma reggel Oki ismét azon kapta magát, hogy a nyelv hanyatlása miatt panaszkodik.

– A múltban a tudósok mind beszéltek kínaiul, és képesek voltak korrekt, jól szerkesztett prózában írni.

– Az emberek nem így beszélnek. Fura, új szavak születnek mindennap, mint azok az egércsemeték, és mit számít nekik, mit rágsálnak. A szavak olyan gyorsan változnak, hogy az embernek belekábul a feje.

– Tehát rövid életűek, és ha nem halnak is ki, ódivatúak lesznek, akárcsak a regények, amelyeket írunk. Csak kevés ér meg öt évet.

– Talán az is elég, ha egy új szó megéri a holnapot. – Fumiko tálcán hozta a reggelit. – Nekem sem volt könnyű túlélnem ezeket az éveket azóta, hogy arra gondoltál, meghalsz a miatt a lány miatt.

– Mert a háziasszonyok sem mennek nyugdíjba. Kár.

– De el lehet válni. Kíváncsi lettem volna, milyen érzés elvált nőnek lenni. Megtapasztalni egyszer az életben.

– Még nem késő.

– Már nem akarom. Ismered a mondást, hogy üstökön kell ragadni az alkalmat, különben késő.

– A te üstököd még megvan. Még csak nem is őszül.

– De a tied igen.

– Ez az én áldozatom, hogy elkerüljem a válást. Hogy ne legyél féltékeny.

– Tényleg felbosszantasz.

A szokásos évődéssel reggeliztek. Úgy tűnt, Fumiko jó kedvében van. Nem feledkezett meg ugyan Otokóról, de

Szépség és szomorúság

ma reggel úgy tűnt, nem olyan a hangulata, hogy felhánytorgassa a múltat.

Valamelyest enyhült az eső, de még mindig nem látszott rés a felhőtakarón.

– Taicsiro alszik még? – kérdezte Oki. – Keltsd fel!

Fumiko bólintott. – Rendben, de nem hinném, hogy sikerülni fog. Nyilván morog, hogy hagyjam aludni, mert szabadságon van.

– Nem Kiotóba megy ma?

– Ebéd után indulhat a repülőterre... Egyáltalán miért megy oda ilyen melegben?

– Talán őt kéne kérdezned. A fejébe vette, hogy ismét meglátogatja Szanetaka sírját a Niszonin-templom mögött. Azt hiszem, tanulmányt akar írni a *Szanetaka-krónikáról*... Tudod, ki volt Szanetaka?

– Udvari nemes?

– Persze hogy nemes volt! Josimasza alatt kamarási rangra emelkedett, és Szógi, a költő, meg a köre barátja volt. Szanetaka azoknak az arisztokratáknak az egyike volt, akik a tizenhatodik századi háborúk idején életben tartották az irodalmat és a művészetet. Meglehetősen érdekes egyéniség volt, aki hatalmas naplót hagyott hátra. Taicsiro fel akarja használni a korszak tanulmányozásához.

– Hmm?! És hol van ez a templom?

– Az Ogura-hegy lábánál.

– Az hol van? Nem vittél el egyszer oda?

– Valamikor rég. Az a hely volt, amelyhez mindenféle költői dolog kötődik.

– Szagában, nem? Most már emlékszem.

– Taicsiro annyi mellékes részletet kotor össze, hogy azt mondja, regényt kéne írnom belőlük. Értéktelen anekdoták-

Fekete hajtincsek

nak nevezi őket. Gondolom, komoly tudósnak képzelet magát, amikor azt mondja, életet lehelhetnék egy regénybe az értéktelen anekdotáival és felfújtt legendáival.

Fumiko diszkréten elmosolyodott.

– Na, menj, ébreszd fel a te fiatal tudósodat. – Oki felállt az asztal mellől. – Ki hallott még olyat, hogy a fiú aludjon, amikor az apja már dolgozik?

Bement a dolgozószobájába, leült az íróasztalához, és fejét a tenyerébe hajtva tűnődött az előbbi beszélgetésen, hogy mikor is vonuljon nyugdíjba egy regényíró. Egyáltalán nem tartotta mulatságosnak. Hallotta, hogy valaki a torkát öblögeti a fürdőszobában. Taicsiro bukkant elő arcát törülgetve.

– Egy kicsit késő van már, nem? – kérdezte Oki élesen.

– Csak heverésztem, álmodoztam.

– Miről álmodoztál?

– Apa, tudtad, hogy feltárták Kazunomija hercegnő sírját?

– Meggyalázták a hercegnő sírját?

– Gondolom, így is lehet mondani – felelte Taicsiro békítő hangon. – Gyakran feltárnak régi sírokat a tudomány érdekében.

– De Kazunomija hercegnő sírja még nem lehet olyan öreg. Mikor is halt meg?

– Ezernyolcszázhetvenhétben – felelte a fia azonnal.

– Még száz éve sincs!

– Ez igaz. De azt mondják, már csak csontváz maradt belőle.

Oki a homlokát ráncolta.

– Azt mondják, még a párnája és a ruhája is elporladt, csak a csontváz maradt.

– Embertelen így kiásni egy sírt.

Szépség és szomorúság

– Kedves, ártatlan pózban hevert, akárcsak egy pihenő gyermek.

– A csontváz?

– Igen. És állítólag haj volt a koponya mögött. Kevés, de fekete haj, ami azt mutatja, hogy előkelő származású, fiatal nő sírja volt.

– Róla álmodoztál?

– Igen, de volt valami más is, valami szép és titokzatos és törékeny.

– Mi volt az? – Oki nem tudott osztolni fia lelkesedésében. Undorította ez a pökhendiség, amellyel kiásták a tragikus sorsú, még harmincéves kora előtt meghalt császári hercegnő csontvázát.

– Az ember nem is gondolná. – Taicsiro a törülközőjét lóbálva felállt. – Megyek, elmesélem anyának is. – Oki bólintott.

Taicsiro elmesélte a történetet anyjának is, Oki pedig visszament a dolgozószobájába.

Levette a folyosón levő könyvespolcra a *Japán történelem lexikonát*, kinyitotta a Kazunomija szócikknél, és rágyújtott egy cigarettára. A fia kezében vékony magazinfélét látott. Megkérdezte, abban olvasható-e a cikk az ásatásról.

– Nem, ez egy múzeumi újság. Az ásatást végző csapat egyik tagja írt egy tanulmányt „Eltűnő szépség” címmel. Valami kísértetieset látott. Valószínűleg erről nem írnak a cikkben. – Röviden összefoglalta a tanulmányt. – Egy névjegynél alig nagyobb üveglemezt találtak Kazunomija hercegnő csontvázának karja között. Más nem találtak mellette. Fel tárták a Tokugava sógunok sírját Sibában, ezért kinyitották a Kazunomijáét is... A textilszakértőjük úgy gondolta, zsebtükrök lehet, vagy egy nedveslemezes fotográfia. Papírba csomagolta, és bevitte a múzeumba.

Fekete hajtincsek

– Az olyan fénykép, amelyet üvegre készítettek? – kérdezte az anyja.

– Olyan. Az ember emulziót ken egy üveglapra, és az előhívja a képet, amíg még nedves. Mint azok a régi fotográfák, tudod.

– Ja, igen.

– Az üveg átlátszó volt, de amikor a textilszakértő a múzeumban megvizsgálta és különböző szögekben a fény felé tartotta, egy ünnepi ruházatot és udvari kalapot viselő, fiatal férfi képét látta. *Fénykép* volt, csakugyan. Természetesen nagyon megfakult.

– Talán Iemocsi sógun? – tudakolta Oki. Feltámadt az érdeklődése.

– Valószínű. Feltételezhető, hogy a hercegnőt elhunyt férje fotográfiájával temették el. A textilszakértő is így gondolta, és megbeszélte, hogy másnap felkeresi a Kulturális Javak Kutatóintézetét, remélve, hogy valahogy élesebbé tudják tenni a képet. De reggelre a kép teljesen eltűnt. A fotográfiából egy éjszaka alatt egyszerű üveglap lett.

– Tényleg? – Fumiko csodálkozva nézett rá.

– Mert annyi évnyi sötétség után levegő és fény érte – mondta Oki.

– Igen. Van egy tanú is, aki bizonyítja, hogy a textilszakértő valódi fotográfiát látott. Megmutatta az egyik őrnek, aki pont arra járt, amikor ő a képet nézte, és az ő is azt állítja, hogy látta egy fiatal nemes képmását.

– Nahát!

– A tanulmány azt mondja erre, hogy „egy tünékeny élet igaz története”. – Taicsiro elhallgatott néhány másodpercre. – De a kutatónak, aki a tanulmányt írta, irodalmi ambíciói vannak, ezért ahelyett, hogy itt befejezte volna, to-

Szépség és szomorúság

vább cicomázta. Tudod, hogy Ariszugava herceg állítólag szerelmes volt Kazunomijába. Lehet, hogy a fotográfia nem is a férjét, hanem a szeretőjét ábrázolta. Talán Kazunomija, amikor haldoklott, titokban utasította kíséretét, hogy temessék mellé szeretője üvegfotográfiáját. Azt írja, hogy pontosan ezt várja az ember egy ilyen tragikus sorsú hercegnőtől.

– Csak képzelődik, nem gondolod? Persze, jó sztori, hogy a szerető képe egyik napról a másikra eltűnik azután, hogy kivették a sírból.

– Azt mondja, a képnek örökre a földben kellett volna pihennie. Kazunomija akarhatta, hogy eltűnjön azon az éjszakán.

– Feltételezem, azt akarta volna.

– Ezt a hirtelen eltűnő szépséget egy író képes csak megragadni és megható műalkotássá változtatni... így fejezi be az írását. Neked nincs kedved írni róla, apa?

– Nem hiszem, hogy tudnék – felelte Oki. – Talán egy novellát, ami az ásatáson kezdődik... De hát nem elég ez a tanulmány?

– Azt hiszed? – A fia csalódottnak látszott. – Reggel olvastam az ágyban, és belém hasított, hogy el kell mesélnem neked. Itt hagyom, hogy elolvashasd. – Apja íróasztalára tette a folyóiratot.

– Szívesen elolvasom.

Taicsiro már az ajtó felé indult, amikor Fumiko megkérdezte. – Na és mi van a hercegnő csontvázával? Azt is az egyetemre vagy a múzeumba vitték? *Micsoda* kegyetlenség lenne. Remélem, visszatemették úgy, ahogyan találták.

– Erről nem ír a cikk, de valószínűleg ez történt.

– A kép, ami nála volt, akkor is eltűnt. Szegény hercegnő magányos lehet.

Fekete hajtincsek

– Ez eszembe sem jutott – mondta Taicsiro. – Apa, mit szólnál egy ilyen befejezéshez?

– Egy kicsit érzelgős.

Taicsiro kiment a dolgozószobából. Fumiko is indulni készült.

– Dolgozni fogsz? – kérdezte.

– Még nem. Egy ilyen történet után járnom kell egyet.

– Oki felállt az íróasztalától. – Úgy látom, már nem esik.

– Biztosan kellemes, hűvös a levegő egy ilyen felhősza-
kadás után. – Az asszony kinézett a felhős égboltra. – A kony-
ha felé menj, kérlek, nézd meg a beázást.

– Az előbb arról beszéltél, milyen magányos lehet sze-
gény halott hercegnő, aztán a következő mondatodban azzal
jössz, nézzek meg egy beázást.

A sárcipője a konyhai bejáratnál levő cipős szekrényben
volt. Fumiko előszedte. – Gondolod, normális, hogy Taicsi-
ro egy sírról mesél, aztán Kiotóba megy, hogy meglátogas-
son egy másikat? – kérdezte közben.

Oki meghökkenet. – Miért ne? Te aztán tényleg képes
vagy a hirtelen következtetésekre!

– Nem hirtelen. Azóta ez jár a fejemben, hogy belekez-
dett ebbe a történetbe Kazunomija hercegnőről.

– De hát Szanetaka sírja több száz évvel régebbi.

– Azért megy Kiotóba, hogy találkozzon azzal az ifjú
hölgygyel!

Okit ismét váratlanul érte, amit a felesége mondott. Fu-
miko letérdelt, hogy felsegítse rá a sárcipőt, de most, miután
ő belebújt, az asszony felállt és a szemébe nézett.

– Azzal az ijesztően szép ifjú hölgygyel... nem gondolod,
hogy ijesztő?

Oki habozott. Titokban tartotta Fumiko előtt azt a
Keikóval töltött éjszakát.

Szépség és szomorúság

– Van valami rossz érzésem ezzel az úttal kapcsolatban. – Fumiko pillantása még mindig rajta időzött. – Még nem volt igazi vihar a nyáron.

– Rajta csak, következtess megint!

– Ha ma éjjel jön egy komoly vihar, villám csaphat a repülőgépbe.

– Ne légy nevetséges! Még nem hallottam olyat, hogy valaha is villám csapott volna egy repülőgépbe Japánban.

Oki megkönnyebbült, hogy végre kiszabadul a házból. Sötét, alacsonyan függő esőfelhőket látott az égbolton. Nyomasztóan nyirkos volt a levegő. De az sem villanyozta volna most föl, ha tiszta felette az égbolt. A gondolat, hogy a fia Keiko kedvéért utazik Kiotóba, nem ment ki a fejéből. Természetesen nem lehet biztos benne, hogy így van, de amióta a felesége elültette benne, ez egyre valószínűbbnek tűnt.

Amikor kijött a dolgozószobájából azzal, hogy jár egyet, azt tervezte, hogy valamelyik régi kamakurai templomot látogatja meg, de Fumiko különös megjegyzése miatt taszították a templomkert sírjai. Inkább a háza közelében levő kis, erdős hegyet mászta meg. Az eső után dús virág- és földillat árasztotta el a hegyet. Oki agyát pedig, mihelyt úgy érezte, elrejtik a levelek, Keiko bájos testének emléke töltötte meg.

Először a lány mellbimbóját látta. Rózsaszín volt, csaknem áttetszően rózsaszín. Egyes japán nők bőre világos, s szinte sugárzik belőle a nőiesség, talán még finomabb, fényesebb is, mint a nyugati fiatal lányok enyhén rózsaszín, ragyogó bőre. És egyes japán lányok mellbimbója a rózsaszín összehasonlíthatatlanul finom árnyalatában játszik. Keiko bőre nem volt ilyen fehér, de bimbójának rózsaszínje frissen mosottnak, nedvesnek látszott. Mintha virág bimbózna a lány krémszínű mellén. Nem voltak rajta ronda kis ráncok,

Fekete hajtincsek

sem szemcsés szövet, és mérete is kellően szerény volt ahhoz, hogy az ember szeretettel szopogassa.

De nemcsak a szépsége juttatta Oki eszébe Keiko mellbimbóját. A lány a hotelban aznap éjjel átengedte neki jobb mellbimbóját, de a bal mellét nem adta. Amikor a férfi próbálta megérinteni, Keiko a mellére szorította tenyerét. Oki próbálta elvenni a lány kezét, de Keiko forgolódott, kicsavarta a testét, elhúzódott tőle.

– Hagyd ezt abba! Kérlek!... A bal nem jó.

Oki keze megmerevedett. – Mi a baj veled?

– Nem jött ki.

– Nem jött ki? – Oki kezdett összezavarodni.

– Nem jó. Gyűlölöm. – Keiko még mindig zihálva kapkodta a levegőt. Oki egyáltalán nem értette a dolgot.

Mi nem „jött ki”? Mi „nem jó”? Lehet, hogy a bal mellbimbója torz vagy befelé fordul? Keiko azért aggódik, mert deformálnak tartja magát? Vagy csak olyan szégyenlős fiatal lány, aki nem bírja elviselni, hogy más is lássa, a két mellbimbója nem egyforma? Okinak eszébe jutott, hogy amikor a karjába kapta és az ágyra tette a lányt, az pedig szinte gombolyaggá húzta össze magát, mintha a bal mellét jobban védte volna a másíknál. Egészen rászorította a bal karját. Viszont Oki ez előtt és ez után is bőven látta mindkét mellét. Biztos felkeltette volna a figyelmét, ha bármi furcsaság van a lány bal mellén.

Viszont amikor erővel lefejtette róla Keiko kezét, és alaposan megnézte, akkor sem látott természetellenest rajta. Közlebről megnézve annyit tudott megállapítani, hogy a bal mell egy leheletnyit kisebb, mint a jobb. De ez egyáltalán nem szokatlan dolog. Miért esik Keiko így kétségbe miatta, miért nem engedi, hogy hozzáérjen?

Szépség és szomorúság

A lány ellenállása még jobban felizgatta. Hevesen nyúlt a bal mell felé. – Valami kiváltságos személynek tartogatod? – kérdezte.

Keiko a fejét rázta. – Nem. Senkinek. – Tágra nyílt szemmel nézett fel a férfira. Oki nem lehetett biztos benne, de úgy tűnt, szomorú a szeme, szinte könnyes. Az biztos, hogy ez nem egy olyan fiatal nő pillantása, akit dédelgetnek. Keiko ismét lehunyta a szemét, és hagyta, hogy Oki azt tegyen, amit akar, de mintha magába húzódott volna. Oki észrevette, és lazított szorításán, de a lány erre vonaglni kezdett, mintha ez még jobban felizgatná.

Tán Keiko bal melle az, amely már valamelyest beszennyezte szüzességét, míg a jobb szűzi maradt? Oki észrevette, hogy különböző érzést keltenek a lányban. Fel nem fogta, miért mond a lány olyat, hogy a bal „nem jó”. Micsoda vakmerőség egy olyan lánytól, akit most először cirógat! Talán ez csak egy kivételesen fondorlatos fiatal lány taktikája. Nincs az a férfi, aki ne érezné a kísértést a gondolatra, hogy egy nő a két mellén más és más gyönyörhöz jut, és ne akarná a kettőt egyensúlyba hozni. Még ha a lány így született is, és semmit nem tehet ellene, akkor is izgatóan hat ez a szabálytalanság. Oki még nem találkozott olyan nővel, akinek a két mellbimbója ennyire másképp viselkedik.

Az biztos, hogy többé-kevésbé minden nő másféle cirógatást élvez. Lehet, hogy Keiko reakciója pusztán ennek kirívó példája? Sok nő ízlését a szeretője ízlése formálja. Ez esetben az érzéketlen bal bimbó különösen csábító célpont – lehet, hogy a különbség egy tapasztalatlan férfi keze nyomának tudható be. Oki vágyát felkeltette a gondolat, hogy a bal mell még szűz. De időbe telik, mire hasonlónak tudja tenni a jobb mellhez. Oki nem hitte, hogy olyan sokszor találkoznának.

Fekete hajtincsek

Ennélfogva ostobaság volt a lány akarata ellenére is lecsapni a bal mellére most, hogy először öleli. Oki inkább nekilátott megkeresni azokat a helyeket, ahol Keiko élvezi az érintését. Meg is találta őket. És akkor, amikor már kezdett hevesebben mozogni, hallotta, hogy a lány Otoko nevét zihálja. Oki összerezzent, Keiko pedig eltolta magától. A lány felült az ágyban, fölkel, az öltözőkódóasztalhoz ment, és kifésülte összekuszálódott haját. Okinak nem volt kedve nézni közben.

Ismét feltámadt az eső, és a férfit elöntötte a magányosság. Úgy tűnt, a magány érzése tetszése szerint jár-kezel benne.

Keiko visszajött, és az ágy mellé térdelt. – Alszunk össze-ölelkezve? – kérdezte hízlegően a férfi arcához hajolva.

Oki bal karjával szó nélkül átölelte, és hanyatt feküdt. Keiko melléje húzódott, odabújt hozzá. Otoko emléke támadt föl a férfin, egyre erősebben. Egy kis idő múltán megtörte a csendet. – Most már érzem az illatot.

– Az illatom?

– Egy nő illatát.

– Igen? Ne haragudj. Meleg van, és biztos megizzadtam...

– Nem, nem erről van szó. Egy nő kellemes illatát érzem.

Ez az illat, amelyet a természet állít elő egy nő bőrén, amikor a kedvese karjában fekszik. Minden nőben megvan, még egy fiatal lányban is. Ez az illat nemcsak a vágyat kelti fel, hanem meg is nyugtatja és kielégíti a férfit. A nő egész testéből sugárzik a hajlandóság, hogy megadja magát.

Oki fejét a lány két keble közé fektette, hogy ezzel is jelezze, jó ez az illat. Nyugodtan, lehunyt szemmel feküdt az illat ölelésében.

Szépség és szomorúság

Még itt, az erdőben is az utolsó kép, amely Keiko testéről felbukkant benne, a mellbimbója képe volt. Ugyanolyan frissnek és élettelinek látta, mint akkor.

Nem szabad, hogy Taicsiro lássa – mondta magában Oki.
– Nem engedhetem.

Erősen szorította egy fa karcsú törzsét.

De mit tehetnék? Megrázta a fát, s esőcseppek záporoztak rá. A talaj olyan nedves volt, hogy sárcipője az orrán beázott. Oki a zöld levéltengerre nézett. A sűrű, zöld takaró lecsillapította.

Egy módon tarthatja vissza a fiát attól, hogy találkozzon Keikóval: elmeséli neki, hogy a lánnyal töltötte az éjszakát Enosimában. Esetleg táviratozhatna Otokónak vagy egyenesen Keikónak.

Oki hazasietett és Taicsirót kereste.

– Bement Tokióba – mondta a felesége.

– Máris? De hisz az esti géppel utazik. Gondolod, hogy hazajön előbb?

– Nem. Nem esik neki útba... Azt mondta, bemegy még az iskolába néhány anyagért.

– Csodálkozom.

– Valami baj van? Rosszul nézel ki.

Oki került a felesége tekintetét. Bement a dolgozószobájába. Nem tudott beszélni Taicsiróval, és nem táviratozott sem Otokónak, sem Keikónak.

Taicsiro a hatórás géppel repült Kiotóba. Keiko a repülőtéren várta.

A fiú zavarban volt. – Nem kellett volna – kereste a szavakat. – Sejtelmem sem volt, hogy kijössz elém.

Fekete hajtincsek

– Nem vagy hálás érte?

– De igen. De nem kellett volna fáradnod. – Keiko látta, hogy a fiú pillantása lángol, és szemérmesen lesütötte szemét.

– Kiotóból jöttél? – kérdezte Taicsiro. Még mindig feszengett.

– Igen, Kiotóból – felelte Keiko udvariasan. – Elvégre ott élek. Honnan kellett volna jönnöm?

Taicsiro bocsánatkérően nevetett. Végignézett a lányon, tekintete megállapodott az obiján. – Káprázatos vagy. Szinte fel sem fogom, hogy kijöttél élém. Hihetetlen.

– A kimonóm?

– Igen, a kimonód, az obid és... – A hajad, az arcod, mondta volna szíve szerint.

– Nyáron hűvösebb egy megfelelő kimonó, lazán kötött obival. Amikor meleg van, nem szeretem a szoros ruhát.

De a kimonó és az obi is vadonatújnak látszott.

– Nyárra szeretek szelíd színeket keresni, mint amilyen ezé az obié is – mondta a lány. – Magam festettem a mintáját. – Követte a fiút, aki elindult a poggyásztér felé.

Taicsiro megállt, és ismét megnézte az obit.

– Mit gondolsz, mi ez? – kérdezte Keiko.

– Lássuk csak... víz? Patak?

– Szivárvány! Színtelen szivárvány... pusztán az ívek világos és sötét festékekkel. Senki nem jön rá, de mégis, mint ha nyári szivárvány ölelné át a hegyekben napnyugtakor. – Keiko megfordult, és megmutatta a selyemobi hátsó részét is. A kiálló csokron zöld hegygerinc látszott, és a lenyugvó nap finom rózsaszíne.

– A két fele nem illik össze – folytatta Keiko, továbbra is a hátát fordítva Taicsiro felé. – Egy furcsa lány festette, így

Szépség és szomorúság

aztán ez is egy furcsa obi. – Taicsirót megbűvölte az enyhén vöröses rózsaszínnek és a felfelé fésült, fekete haj alatti karcú nyak krémszínű bőrének együttese.

A Kiotóba tartó utasok a légitársaság irodájánál taxiba szállhattak. Az első taxi hamar megtelt, de míg Taicsiro azon tanakodott magában, most mihez kezdjen, egy másik gördült oda, és ebben kettesben utazhatott Keikóval. – Nyilván nem vacsoráztál még – jegyezte meg, amikor elhagyták a repülőteret. – Korán kellett indulnod, hogy kiérj elé.

– És mégis idegenként bánsz velem... Még ebédelni sem volt kedvem. Majd később, együtt eszünk. – Gyengéd hangon folytatta. – Tudod, attól fogva figyeltelek, hogy kiléptél a gépből. Te szálltál ki hetediknek.

– Igen?

– Hetediknek – ismételte Keiko határozottan. – Még csak körül sem néztél, ott vagyok-e, amikor lejöttél a lépcsőn. Ha várod, hogy valaki kijöjjön eléd, nem az a természetes, hogy a kapu felé fordulsz? De lesütötted a szemed. Annyira szégyelltem magam, csaknem a föld alá süllyedtem.

– Nem vártam, hogy kijössz elé.

– Akkor miért küldtél expresszlevelet, hogy mikor érkezel?

– Azt hiszem, szerettem volna, ha tudod, hogy jövök.

– Olyan volt, mint egy távirat – az érkezés időpontja, semmi más! Azon tűnődtem, vajon próbára teszel-e, hogy kijövök-e eléd. Próbára tettél? Amúgy itt vagyok.

– De néztem volna, hogy itt vagy-e.

– Azt sem írtad, hol szállsz meg. Honnan tudtam volna meg, ha nem jövök ki a repülőtérre?

– Hát... – Taicsiro habozott. – Csak el akartam mondani neked, hogy Kiotóba jövök.

Fekete hajtincsek

– Nem tetszik ez nekem. Nem tudom, mire akarsz ki-lyukadni.

– Gondoltam, majd felhívlak.

– És ha nem, szépen hazamentél volna Kamakurába? Mindössze azt akartad, hogy tudjam, Kiotóban vagy? Meg akartál alázni azzal, hogy Kiotóban vagy és nem találkozol velem?

– Nem. Azért írtam, hogy legyen bátorságom találkozni veled.

– Bátorságod, hogy találkozz velem? – A lány hangja suttogóra halkult. – Most boldog legyek? Vagy szomorú? Mindegy, ne is válaszolj, örülök, hogy kijöttem eléd. De én nem olyan lány vagyok, akihez össze kell szedned a bátorságodat. Néha legszívesebben meghalnék. Rajta, tiporj csak össze!

– Miért törtél így ki? Ilyen váratlanul?

– *Nem* váratlanul. Ilyen lány vagyok. Szükségem van valakire, aki összetöri a büszkeségem.

– Sajnos én nem az a fajta vagyok, aki összetörné bárki büszkeségét.

– Igen, úgy tűnik, de ez így nem megy. Taposs csak rám!

– Miért mondasz ilyeneket?

– Nem tudom. – Keiko a kezét a hajához érintette, hogy ne borzolja föl a taxi ablakán beáramló szél. – Talán csak boldogtalan vagyok... Te meg, amikor bejöttél a kapun, olyan csüggedtnek látszottál, olyan komornak. Miért vagy ilyen szomorú? Kijöttem eléd, de nem is léteztem a számodra, ugye?

Taicsiro valójában pontosan a lányra gondolt, de ezt mégsem vallhatta be.

– Még ez is boldogtalanná tesz. Mert önző vagyok... Hogyan érhetném el, hogy felfogd, létezem.

Szépség és szomorúság

– Mindig rád gondolok – tört ki Taicsiróból. – Ebben a pillanatban is.

– Rám gondolsz? – mormolta Keiko. – Olyan különös, hogy itt vagyok melletted. Legszívesebben csak ülnék és hallgatnálak.

A taxi elhaladt Ibaraki és Takacuki új gyárai mellett. Jamazaki mellett, a hegyekben a kivilágított Szuntori szesz-főzde magasodott előttük.

– Rossz utad volt, ugye? – tudakolta a lány. – Aggódtam miattad. Délután komoly felhőszakadás volt Kiotóban.

– Elég simán jöttünk, de igaz, egyszer azt hittem, lezuhanunk. Egyenesen nekirepültünk valami sötét hegynek, amely elállta az utunkat.

Keiko keze a Taicsiróéra siklott.

– De kiderült, hogy fekete felhők – folytatta a fiú. Keze még mindig a lány tenyere alatt pihent. Keiko egy ideig így fogta a kezét.

A taxi beért Kiotóba, és északnak tartott az Ötödik utcán. Szellő sem borzolta a széles utcát szegélyező fűzfák földet seprő ágait, de a zápor lehűtötte a levegőt. Mesze, a fűzfák zöld során túl emelkedtek a Keleti-hegyek. A hegyek sorát elhomályosították az esti égbolton alacsonyan csüngő felhők. Itt, a város nyugati szélén Taicsiro már érezte Kiotó hangulatát.

Végigmentek a Horikava, aztán az Ojke utcán a JAL irodájába.

Taicsiro a Kiotó hotelban foglalt szobát, és azt mondta, le akarja tenni a bőröndjét. – Sétáljunk át. Csak egyutcányira van.

– Nem! Nem akarom – rázta Keiko a fejét. Visszaszállt a várakozó taxiba, és intett, hogy kövesse. – Kijamacsiba, a Harmadik utca fölött – mondta a sofőrnek.

Fekete hajtincsek

– Menet közben álljon meg a Kiotó hotelnál – tette hozzá Taicsiro. De Keiko nem engedte.

– Ne törődjön vele. Kérem, menjünk egyenesen Kijamacsiba.

Teaházhoz érkeztek, melynek bejárata keskeny sikátorra nyílt, és a folyóra néző, kis szobába vezették őket. Taicsirót lenyűgözte már a hely, és megkérdezte Keikót, honnan ismeri ezt a teaházat.

– A tanárnőm gyakran jár ide.

– Ueno kisasszonyra gondolsz? – Taicsiro feléje fordult.

– Igen, Ueno kisasszonyra. – Keiko kiment a szobából. Lehet, hogy vacsorát rendel, tűnődött a fiú. A lány úgy öt perc múlva tért vissza. – Ha nem bánod, szeretném, ha itt maradnál. Csak telefonáltam a hotelba, és lemondtam a helyfoglalásodat.

Taicsiro döbbenten meredt rá, a lány pedig jámboran nézett vissza. – Ne haragudj. Azt akartam, hogy olyan helyen legyél, amit ismerek.

A fiú nem tudta, mit mondhatna.

– Kérlek, maradj itt. Csak két-három napot leszel Kiotóban, nem?

– De igen.

Keiko ismét felnézett rá. Festetlen, gyönyörűen egyenletes szemöldöke egy árnyalattal világosabb volt, mint a szempillája, és ártatlan pillantást kölcsönzött koromfekete szemének. Finoman formált száját alig érintette a halvány rózsaszín rúzzsal. Nem látszott rajta sem erős rúzs, sem púder nyoma.

– Hagyd abba! – tört ki a lány pislogva. – Miért nézel így?

– Olyan sűrű a szempillád.

– Valódi! Húzd meg nyugodtan.

Szépség és szomorúság

– Inkább megrángatnám.

– Rajta, nem bánom. – A lány lehunyta a szemét, és közelebb hajolt. – Talán azért látszik hosszúnak, mert seprűs.

Keiko várt, de Taicsiro hozzá sem ért a szempillájához. – Nyisd ki a szemed – szólalt meg a fiú. – Nézz föl egy kicsit, és nyisd tágra a szemed. – A lány megtette, amit kért.

– Azt akarod, hogy egyenesen rád nézzek?

Ekkor lépett be a pincérnő az italokkal és az előételekkel.

– Szakét kérsz vagy sört? – kérdezte Keiko, és hátradőlt. – Én nem iszom.

A teraszra nyíló papír válaszfalakat majdnem teljesen elhúzták. Ott egy vidám társaság gésákkal szórakozott. A multság elcsendesedett, amikor kínai hegedű jajszava és vándorzenészek éneke szűrődött föl a folyóparti sétányról.

– Mik a terveid holnapra? – kérdezte Keiko.

– Először is szeretnék meglátogatni egy sírt a Niszonintemplom mögötti hegyen. Szép, régi sír, egy udvari család sírhelye.

– Veled mehetek? – A lány a ventilátor felé nézett. – Szeretném, ha elvinnél motorcsónakázni a Biva-tóra. De nem kell mindjárt holnap.

Taicsiro habozott. – Nem tudok motorcsónakot vezetni.

– Én igen.

– Tudsz úszni?

– Ha felborulnánk? – A lány feléje fordult. – Majd te megmentesz. Megmentenél, ugye? Majd beléd kapaszkodom.

– Ha belém kapaszkodsz, nem tudlak megmenteni.

– Mit *kell* tennem?

– Hátulról át kell öleljelek. – A fiú hirtelen zavarba jött.

Fekete hajtincsek

Elképzelte, ahogy a felszínen tartja ezt a gyönyörű lányt... Ha nem tartja erősen, mindkettejük élete veszélyben forog.

– Én nem bánám, ha felborulnánk – mondta Keiko.

– Nem biztos, hogy meg tudnálak menteni.

– És akkor mi van?

– Ne beszélj így! Jobb, ha nem is megyünk motorcsónakázni.

– De annyira vártam. Nincs miért aggódnod. – Öntött egy kis sört a fiú poharába. – Átöltözöl kimonóba?

– Nem, jól vagyok így.

Két éjszakai kimonó – egy férfi és egy női – feküdt szépen összehajtvva az egyik sarokban. Taicsiro igyekezett nem is nézni arra. Keiko két személyre foglalt volna szobát?

Nem nyílt másik szoba innen, és Taicsiro nem tudta rászánni magát, hogy Keiko előtt öltözzön át.

A pincérnő szótlánul hozta be a vacsorát. Keiko is hallgatott.

Lentről, az egyik folyóparti terasz felől *szamiszen* hangja szólt. A társaság a saját teraszán egyre zajosabb lett; harsány oszakai hangok hallatszottak. A kínai hegedű hangja és az érzelmes dal lassan eltűnt a távolban.

Innen, a szoba közepén levő alacsony asztal mellől, ahol ültek, nem látszott a folyó.

– Tudja, hogy Kiotóba jöttél? – kérdezte Keiko.

– Apám? Persze hogy tudja. De nem is sejti, hogy a repülőtéren vártál és veled vagyok.

– Olyan boldoggá tesz! Mintha megszőktettelek volna apádtól, hogy velem legyél.

– Nem akarok semmit sem titkolni előle... Neked így tűnik?

– De hisz így is van!

Szépség és szomorúság

– És a te Ueno kisasszonyod?

– Egy szót sem szóltam neki. De nem lennék meglepve, ha mindketten megéreznék. Ez tenne csak *igazán* boldoggá.

– Hát, ez nem valószínű. Ueno kisasszony nem is hallott rólunk, ugye? Vagy mondtál neki valamit?

– Elmondtam neki, hogy megmutattad nekem Kamakurát. Elsápadt, amikor azt mondtam, hogy kedvellek! – Keiko fekete szeme felcsillant, arca enyhén elpirult. – Gondolod, hogy közömbös tud maradni annak a férfinak a gyerekeivel szemben, aki annyi szenvedést okozott neki? Elmondta, mit érzett, amikor a húgod megszületett.

Taicsiro hallgatott.

– Ueno kisasszony egy új képen dolgozik. Az lesz a címe, hogy *Egy kisedd mennybemenetele*. Egy baba ül egy ötszínű felhőn... bár úgy tudom, az ő babája előbb meghalt, mintsem felülhetett volna. – Keiko kis szünetet tartott. – Ha az a gyerek életben marad, most idősebb lenne a húgodnál.

– Miért mondd el nekem mindezt?

– Bosszút akartam állni Ueno kisasszony miatt.

– Bosszút állni apámon?

– És rajtad is!

Taicsiro ügyetlenül próbálkozott szétszedni a roston sült halat. Keiko maga elé húzta a fiú tányérját, és gyakorlott mozdulatokkal lefejtette a húst a szálkás vázról. – Apád mondtott valamit rólam? – kérdezte.

– Nem beszéltem vele rólad.

– Miért nem?

Taicsiro arca elsötétült. Úgy érezte, mintha hideg kéz érintené.

– Soha nem beszéltem apámmal nőkről – tört ki belőle.

– *Nőkről?* – Elbűvölő mosoly jelent meg a lány arcán.

Fekete hajtincsek

– Hogyan szándékoztál bosszút állni rajtam? – kérdezte Taicsiro rekedtes hangon.

– Igazából... nem is tudom... Talán azzal, hogy beléd szeretek. – Távolságba révedő pillantás ült a lány szemében, mintha a folyót bámulná. – Nem gondolod, hogy ez mulatságos?

– Az lenne a bosszúd, hogy szerelmes leszel?

Keiko szelíden bólintott, mint aki tehertől szabadul. – Női féltékenység – mormolta.

– Féltékenység? Miért?

– Féltékeny vagyok, mert Ueno kisasszony még mindig apádat szereti... mert egy rossz szót sem lehet ejteni apádról, nem tűri.

– Annyira szereted őt?

– Annyira, hogy meghalnék érte.

– Nem tehetek arról, ami a múltban történt. De annak, hogy mi együtt vagyunk, van valami köze ahhoz, ami egykor Ueno kisasszony és az apám közt történt?

– Hát persze. Ha nem vele élnék, te nem is léteznél a számomra. Még csak nem is találkoztunk volna.

– Nem szabadna ilyeneket gondolnod. Ha egy fiatal lány így gondolkodik, az olyan, mintha a múlt kísértetei üldöznék. Talán ezért olyan karcsú és látomászerű a nyakad. Persze gyönyörűen karcsú.

– A karcsú nyak azt jelenti, hogy még soha nem szerettem férfit... legalábbis Ueno kisasszony ezt mondja. De nem akarom, hogy vastag legyen.

Taicsiro elfojtotta magában a kísértést, hogy megragadja ezt a gyönyörű nyakat. – Ez a szellem suttogása. Elvarázsoltak, Keiko.

– Nem. Ez a szerelem.

– Ueno kisasszony valójában semmit sem tud rólam, ugye?

Szépség és szomorúság

– Amikor hazajöttem Kamakurából, azt mondtam neki, apád nézhetett ki így a te korodban.

– Ez nevetséges – mondta Taicsiro hevesen. – Egyáltalán nem hasonlítok apámra.

– Haragszol emiatt? Inkább nem szeretnél apádra hasonlítani?

– Azóta próbálsz az orromnál fogva vezetni, hogy találkoztunk a repülőtéren, ugye? Nem akarod, hogy rájöjjek, *mi* jár az eszedben.

– Nem akarlak az orrodnál fogva vezetni.

– Szóval mindig így beszélsz?

– Borzasztó igazságtalan vagy velem.

– Magad mondtad, hogy rád taposhatok.

– És ezt kell tenned, hogy elmondjam neked az igazat? Nem hazudok, csak te nem vagy képes megérteni! Nem *te* rejtet el inkább a gondolataidat? Ezért vagyok boldogtalan.

– Az vagy?

– Persze hogy az vagyok. Nem tudom, hogy boldog legyek-e vagy sem.

– Én sem tudom, egyáltalán miért vagyok itt veled.

– Nem azért, mert szeretsz?

– Igen, de...

– De mi?

Taicsiro nem felelt.

– De mi? – Keiko a fiú két tenyere közé erőltette a kezét, és megrázta.

– Nem is eszel – mondta Taicsiro. A lány szinte nem is nyúlt az ételhez.

– A menyasszony soha nem eszik az esküvői vacsorán.

– Tessék, már megint miket mondasz.

– Te kezdtél el ételről beszélni!

NYÁRI VESZTESÉGEK

Otoko azok közé tartozott, akik nyáron veszítenek a súlyukból.

Fiatal lányként Tokióban soha nem zavarta; csak a húszas évei elején, amikor már Kiotóban élt egy ideje, akkor döbbent rá erre a hajlamára, hogy meleg időben vékonyabb lesz. Anyja hívta fel rá a figyelmét.

– Te is mintha elsorvadnál nyáron, Otoko – mondta az anyja. – Ezt tőlem örökölted... végül csak előjött belőled. Ugyanaz a gyengeség van benned is. Mindig is erős akaratúnak tartottalak, de fizikailag mégiscsak az én gyermekem vagy. Ez nem is vitás.

- Egyáltalán nem vagyok erős akaratú.
- Heves a természeted.
- *Nem* vagyok heves.

Szépség és szomorúság

Nem kétséges, hogy az anyja az Okival való viszonyára célzott, akkoriban mondta akaratosnak. De hisz ez nem inkább egy fiatal lány lángolása volt, az érzés tomboló intenzitása, aminek semmi köze az akarat erejéhez vagy gyengeségéhez?

Azért jöttek Kiotóba, mert Otoko anyja el akarta terelni lánya figyelmét bánatáról, ezért hát mindketten kerültek, hogy kimondják Oki nevét. Ám egyedül éltek egy ismeretlen városban, és csak egymáshoz fordulhattak vigaszért. Nem csoda, hogy rendre észrevették Okit a másik szívében. Az anya szemében a lány tükörnek tetszett, amely Oki képét tükrözi vissza, és a lány szemében ugyanilyen tükör volt az anyja. És mindketten a saját tükörképüket is látták a másik tükörében.

Egy nap, amikor Otoko éppen levelet írt, felnyitotta a szótárat a „gondol” írásjegyénél. Átnézte a karakter többi jelentését is („vágyakozik valamire”, „képtelen elfelejteni valamit”, „szomorú”), és összeszorult a szíve. Félt megérinteni a szótárat – Oki volt abban is. Számtalan szó emlékeztette rá. Bármit hallott és látott, összekapcsolta szerelmével, egyszerűen mert élt. Testének tudata elválaszthatatlan volt Oki ölésének emlékétől.

Otoko nagyon is jól értette, hogy anyja – magányos asszony egyetlen gyermekével – miért akarja annyira, hogy ő elfelejtse a férfit. De nem akart felejteni. Úgy csüngött az emléken, mintha nem volna képes élni nélküle. Talán az elmegyógyintézet rácsos ablakú szobájától is Oki iránti állhatatos szerelme mentette meg.

Egyszer, szeretkezés közben Otoko, mintha delíriumban lenne, nyögdécselni kezdett, és arra kérte Okit, hagyja abba. A férfi eleresztette, és Otoko kinyitotta a szemét. Tág, csil-

Nyári veszteségek

logó volt a pupillája. – Alig látlak, szépfiú. Homályos az arcom, mintha folyóban lennél. – Még egy ilyen pillanatban is szépfiúnak hívta.

– Tudod, ha meghalnál, nem tudnék tovább élni. Egyszerűen nem tudnék. – Könnyek csillogtak Otoko szeme sarkában. Nem a bánat, hanem a megadás könnyei.

– Akkor senki nem emlékezne rám úgy, mint te – mondta Oki.

– Nem bírnám elviselni, hogy csak emlékezzem a férfirra, akit szeretek. Inkább meghalnék. Ugye, megengednéd? – Otoko a férfi nyakához érintette arcát.

Oki először nem vette komolyan. Aztán azt mondta: – Gondolom, ha bárki kést rántana rám, vagy pisztollyal fenyegetne, te közénk állnál, hogy megvédj.

– Bármikor boldogan adnám érted az életem.

– Nem így értem. De ha valami veszély fenyegetne, te gondolkodás nélkül vetnéd magad elé, hogy oltalmazz, ugye?

– Természetesen.

– Egyetlen férfi sem tenné meg ezt értem. Csak egy kicsi lány...

– Nem vagyok kicsi! – mondta Otoko.

– Annyira megnőttél? – kérdezte Oki a lány mellét cirógatva.

Oki fejében is a még meg sem született gyermek járt, és az, hogy mi lesz vele, ha ő hirtelen meghal. Otoko ezt csak később, a regényből tudta meg.

Amikor Otoko anyja megjegyzést tett arra, hogy a lány elsorvad a nyáron, talán úgy is értette, hogy most minden bizonytalansággal nem Oki emléke miatt veszített a súlyából.

Bár Otoko törékeny alkatú volt, finom csontú és kes-

Szépség és szomorúság

keny vállú, soha nem volt komolyan beteg. A viszonya, a sok baj megviselte, ösztövért lett, szemébe különös pillantás költözött. De fizikailag hamar összeszedte magát. Testének fiatalos rugalmassága láttán sebzett érzései még kevésbé tűntek helyénvalónak. Ha Okira gondolt, bánatos pillantás költözött a szemébe, de ettől eltekintve senki nem gondolta volna róla, hogy szomorú. Az átfutó árnyék, az ifjú lány vágyódásának jele csak kiemelte szépségét.

Otoko már kisgyerekként is tudta, hogy anyja mindig lefogy nyáron. Gyakran törülgette az izzadságot anyja hátáról és melléről, és bár anyja nem említette, nagyon jól tudta, a fogyást az okozza, hogy anyja érzékeny a melegre. De túl fiatal volt ahhoz, hogy amiatt aggódjon, örökölte-e ezt a gyengeséget, amíg anyja fél nem hívta rá a figyelmét. Évek óta meglehetett benne a hajlam.

A húszas évei derekától Otoko mindig kimonóban járt, ami nem hangsúlyozta annyira karcsúságát, mint a szoknya vagy a nadrág. Mégsem lehetett letagadni, mennyire lesóványodik minden nyáron. Az utóbbi években ez halott anyjára emlékeztette.

Ahogy múltak a nyarak, Otoko gyengesége és súlyvesztése egyre nőtt.

– Nincs erre valamilyen orvosság? – kérdezte egyszer anyjától. – Olyan sok gyógyszert hirdetnek az újságokban... kipróbáltad már valamelyiket?

– Hát, azok biztos használnak valamit – felelte anyja háttározatlanul. Kis szünet után egészen más hangon folytatta. – Otoko, a legjobb gyógyszer erre, ha egy nőnek férje van.

Otoko hallgatott.

– A férfi az a gyógyszer, ami életet ad egy nőnek. Minden nőnek erre van szüksége.

Nyári veszteségek

– Még akkor is, ha mérég?

– Még akkor is. Egyszer megmérgezted magad, és még mindig nem fogod fel? De tudom, hogy megtalálod a megfelelő ellenmérget. Néha pont méregre van szükség ahhoz, hogy egy másik mérget semlegesítsen. Talán keserű az orvosság, de be kell hunynod a szemed, és le kell nyelned. Lehet, hogy még öklendezel is közben, és úgy érzed, nem megy le a torkodon.

Otoko anyja meghalt anélkül, hogy látta volna, a lánya megfogadja a tanácsát. Nem kétséges, hogy ezt bánta a legjobban. Igaz, Otoko soha nem gondolta, hogy Oki mérég. Még a rácsos ablakú szobában sem érzett iránta haragot vagy gyűlöletet. Csak épp félig megőrijtette a szerelem. Az erős szert, amelyet azért vett be, hogy végezzen magával, hamar kihajtották a szervezetéből; Oki is, a baba is elment, és várható volt, hogy a sebek, amelyeket maguk után hagytak, majd begyógyulnak. De Oki iránti szerelme nem enyhült.

Telt az idő. De az idő sok kis patakban folyik. Akár egy folyó, az idő belső folyama sebesen áramlik helyenként, más-hol nehézkesen, talán meg is torpan, és reménytelenül megreked. A kozmikus idő mindenkinek ugyanaz, de az emberi idő mindenkinek más. Az idő ugyanúgy folyik minden emberben, de minden ember másként úszik az időben.

Otoko negyvenhez közeledve eltűnődött azon, hogyha Oki így tovább él benne, az nem azt jelenti-e, hogy az időnek ez a folyama megrekedt, és nem folyik? Vagy Okiról alkotott képe vele lebeg az idő folyamában, akár a vízben úszó virág? Nem tudhatta, ő miként lebeg a férfi idejének folyójában. Oki nyilván nem felejtette el, de az idő neki biztos másként folyik. Még ha két ember szereti is egymást, időfolyamuk nem lehet ugyanaz...

Szépség és szomorúság

Ma is, akárcsak minden reggel ébredés után, Otoko ujjai hegyével megmasszírozta a homlokát, aztán végigsimított a tarkóján és a karja alatt. Nyirkos volt a bőre. Mintha a pórusaiból kipárolgó nyirkosság éjjeli kimonóját is átáztatta volna.

Keikót mintha vonzotta volna Otoko nyirkos bőrének illata és sikamlóssága, s néha le akarta hámozni róla, amit viselt. Otoko viszont határozottan gyűlölte az izzadságszagot.

Tegnap este azonban Keiko csak fél tizenkettő után tért haza, feszengve ült le, és kerülte Otoko tekintetét.

Otoko már lefeküdt, eltakarta a szemét a ventilátoros mennyezeti lámpa fénye elől, és a falra szögelt féltucatnyi gyermekarcvázlat felé fordult. Úgy tűnt, minden figyelmét rájuk fordítja, alig pillantott Keiko felé. – Későre jár, nem gondolod?

Otokónak nem mutatták meg idő előtt megszült gyermekét, csak annyit tudott róla, hogy koromfekete haja volt. Amikor többet is meg akart tudni a babáról, anyja azt mondta: – Édes kis apróság volt, pont olyan, mint te. – De Otoko úgy érezte, csak azért mondja, hogy megvigasztalja. Az utóbbi időben elég sok fényképet látott újszülöttekről, de mind csúnyának tűnt. Néha még olyan fénykép is a kezébe akadt, amelyen a baba éppen megszületik, vagy még anyjához köti a köldökzsinór, de ezek a képek taszították.

Így sejtelve sem lehetett, milyen is volt az arca, az alakja az ő kisbabájának, csak a szívében élt róla egy kép. Nagyon is jól tudta, hogy az *Egy kiseded mennybemenetelén* látható gyermek nem hasonlít majd az ő halott gyerekére, és nem is állt szándékában realista portrét festeni. A saját fájdalmát, gyászát és szeretetét akarta kifejezni, a szeretetét valaki iránt, akit soha nem is látott. Oly sokáig ápolta magában ezt a vá-

Nyári veszteségek

gyat, hogy a halott gyermek képe a vágy jelképévé vált. Erre gondolt, ahányszor csak elfogta a szomorúság. Ez a kép szimbolizálta azt is, hogy ennyi éven át sikerült életben maradnia, és ez jelképezte Oki iránti szerelmének szépségét és szomorúságát is.

De még mindig nem sikerült olyan gyermekarcot festenie, amellyel elégedett lett volna. A kerubok és a kis Jézus arcát általában határozott vonalakkal rajzolták meg, és vagy nagyon műviék, vagy olyanok, mint a miniatűr felnőttek. Otoko nem ilyen erőteljes, határozott vonású arcot kívánt festeni, inkább elmosódottat, álomszerűt, amolyan dicsfényben fürdő szellemet, amely sem ehhez, sem a túlvilághoz nem tartozik. Gyengéd és nyugtató érzéseket kell sugallnia, és közben a bánat csordultig teli poharát is. Mégsem akarta, hogy a kép absztrakt legyen.

És hogyan fesse meg egy koraszülött gyerek ráncos testét? Milyen legyen a háttér, a mellékmotívum? Otoko újra átnézte Redon- és Chagall-albumát, de az ő kifinomult fantáziájuk túlságosan idegen volt neki, hogy serkentse a képzeletét.

Ismét csak a szent gyermek régi japán portréi jelentek meg lelki szeme előtt: azok a portrék, amelyek alapjául az ifjú Szent Kóbórol szóló legendák szolgáltak. Az ifjú szentnek volt egy álma, amelyben egy nyolcszirmú lótuszvirágon ülve beszélgetett Buddhával. A képek közül a legrégebbiek tiszták és szűziesek voltak, de később egyre lágyabbak lettek, és valami érzéki vonzerővel bírtak, míg végül már a „fiúkat” is bájos kislánynak nézhette az ember.

Azon az estén, a Telihold ünnepe előtti napon, amikor Keiko arra kérte, fesse meg a portréját, Otoko már sejtette, az *Egy kisdéd mennybemenetele* olyan mélyen beléivódott,

Szépség és szomorúság

hogy emiatt tervez Keikóról egy klasszikus *Szent Szűzet*, a gyermekszentről készült portrék stílusában. Ám később felötlött benne, hogy a *Szent Kóbóról* készült képek iránti vonzalma nem önmaga iránt érzett szeretetének, rajongásának egy eleme-e. Talán mindkét esetben az a rejtett vágy munkál, hogy önarcképet készítsen. Lehet, hogy e sok szent látomás nem más, mint a szenteskedő Otoko vágya? A gyanú kardként hasított belé, akarata ellenére is a saját mellkasába döfte. Ki kellett húznia. De a sebhely ott maradt, és időnként fáj is.

Otokónak természetesen nem állt szándékában a gyermekszent képét lemásolni. De egyértelmű, hogy a kép ott lappangott szíve mélyén. Még ez a két cím, az *Egy kisedd mennybemenetele* és a *Szent Szűz* is arról árulkodott, hogy a képek révén meg akarja tisztítani, fel akarja szenteli a halott baba és a Keiko iránt érzett szerelmét.

Keiko, amikor először látta, önarcképnek vélte az Otoko anyjáról készült, fiatalos portrét. Attól fogva a kép mindig arra emlékeztette Otokót, hogy Keiko, bár a képen látható nőről azt hitte, ő az, azt is mondta rá, hogy gyönyörű. Otoko a vágyakozás miatt festette anyját ilyen szépnek és fiatalnak, de talán ebben is ott volt az önmaga iránt érzett szeretet. Hasonlóságuk nem indokolta ezt a képet. Talán csakugyan önmagát festette meg.

Otoko még mindig szerette Okit, a babáját, az anyját, de lehet, hogy ezek az érzelmek egyáltalán nem is változtak azóta, hogy a kézzelfogható valóságot jelentették? Nem lehet, hogy valami ebből a szeretetből, amit irántuk érzett, titokban az önmaga iránt érzett szeretetté változott? Ha igen, ennek nyilván nem volt tudatában. Kisbabájától és anyjától a halál választotta el, Okitól a végleges szakítás, és mindhárman to-

Nyári veszteségek

vább éltek benne. Ám egyedül Otoko adta nekik ezt az életet. Okiról alkotott képe vele úszott az időben, és szerelmük emlékét tán megfestette, átalakította az önmaga iránt érzett szeretet színe. Soha meg nem fordult a fejében, hogy a régmúlt emlékek pusztán fantomok, kísértetek. Talán ez is várható egy olyan asszonytól, aki két évtizeden át egyedül, szerelem és házasság nélkül élt. Átadja magát egy szomorú szerelem emlékeinek, és ez az elfoglaltság fölveszi az önszeretet színét.

És ha belehabarodott is a tanítványába, Keikóba, aki nemcsak sokkal fiatalabb nála, de azonos nemű is, ez tán nem a maga iránti rajongás egy másik formája? Különben nyilván nem is álmodott volna arról, hogy egy olyan lány portréját, mint amilyen Keiko – egy olyan lányét, akiben ragadozó hajlamok élnek, aki mezítelen akart modellt állni neki –, lótuszvirágon ülő, buddhista Szent Szűzként fesse meg. Otoko tán nem bájos, tiszta képet akart teremteni magáról? Egyértelmű, hogy az a tizenhat éves lány, aki Okit szerette, még mindig létezik benne, soha nem fog felnőni. És Otoko mégsem volt mindennek tudatában...

Otoko igen kényes volt, és az ilyen reggeleken, amikor a kiotói nyáréjszaka ragacsos hősege nyirkos izzadsággal itatta át a kimonóját, ébredés után általában rögtön kipattant az ágyból. De most csak feküdt, fejét a fal felé fordítva nézte a babáról készült rajzokat. Nem tudta megragadni. Bár a gyermek egy rövidke ideig élt ebben a világban, Otoko szellemgyereket akart festeni, olyan gyermeket, aki nem lépett be az ember világába.

Keiko még mélyen aludt, háttal feküdt Otokónak. A vékony, nyári lenvászon takaró a testére tekeredett, de lecsúszott a melle alá. Az oldalán feküdt, összezárt lábbal, s mindkét lábfeje kilógott a takaró alól. Mivel Keiko általában japán

Szépség és szomorúság

stílusban öltözött, természet adta karcsú, egyenes lábujjait csak ritkán préselte magas sarkú cipőbe. Lábujjai olyan karcsúak voltak, csontjai oly finomak, hogy Otoko úgy érezte, mintha nem is emberéi, hanem valami másfajta lényéi lennének. Kerülte, hogy rájuk nézzen. De amikor a kezében fogta Keiko lábujjait, különös gyönyörrel öntötte el a gondolat, hogy nem is tartozhatnak a nemzedékéből egyetlen nőhöz sem. Kísérteties érzés volt.

Parfüm illata ütötte meg az orrát. Túlságosan buja illat volt egy ilyen fiatal lányhoz, de Otoko felismerte. Keiko időnként használta, és Otoko kíváncsi volt, vajon tegnap este mi oka lehetett rá.

Amikor Keiko éjfél után hazaérkezett, Otokót túlságosan is lekötötték a vázlatok ahhoz, hogy igazán figyeljen rá. Keiko pedig anélkül, hogy megfürdött volna, ágyba bújt, és rögtön el is aludt. Vagy tán csak Otoko gondolta, hogy alszik, mert ő maga hamarosan álomba merült.

Otoko, miután fölkelt, megkerülte az ágyat, a félhomályban lenézett Keiko arcára, aztán nekiállt elhúzni a spalettákat. Keiko mindig is kedélyes volt reggelente, és amint hallotta, hogy Otoko elhúzza a spalettát, már ugrott is segíteni. De ma reggel csak ült az ágyban, és nézte. Végül felállt. – Elnézést, de csaknem három volt már, mire elaludtam. – S azal nekiállt rendbe tenni Otoko ágyát.

– A meleg zavart?

– Ühüm.

– Kérlek, ne tedd el az éjszakai kimonóm. Szeretném kimosni.

Otoko a kimonót karjára vetve ment a fürdőszobába. Keiko utánament a mosdókagylóhoz, de még a fogát is kapkodva mosta.

Nyári veszteségek

– Nem akarsz te is fürödni?
– De igen.
– Észrevettem, hogy tegnap úgy feküdtél le, hogy még rajtad volt a parfümöd illata.

– Tényleg?
– Tényleg. – A lány olyan kifejezéstelen arccal nézett rá, hogy Otoko gyanakodni kezdett. – Keiko, hol voltál tegnap éjjel?

Nem kapott választ.

– Gyere, fürödj meg. Rögtön jobban érzed majd magad.

– Jó, később.

– Később? – Otoko ránézett.

Mire Otoko kijött a fürdőszobából, Keiko éppen kimonót választott a fiókból.

– Elmész? – kérdezte Otoko élesen.

– El.

– Megbeszéltél egy találkozót valakivel?

– Meg.

– Kivel?

– Taicsiróval.

Otoko nem értette.

– Oki úr Taicsirójával – magyarázta Keiko minden habozás nélkül, de nem mondta ki a szót: fiával.

Otokót cserbenhagyta a hangja.

– Tegnap kimentem elé a repülőtérrre, és megígértem neki, hogy ma megmutatom neki a várost. Vagy ő mutatja meg... Otoko, semmit nem titkolok előled! Először a Niszonin-templomba megyünk... meg akar nézni egy sírt a hegyen.

– Egy sírt? – visszhangozta Otoko erőtlenül.

– Azt mondja, ott van egy régi udvari nemes sírja.

Szépség és szomorúság

– Hmm?

Keiko lecsúsztatta magáról éjszakai kimonóját, és meztelen hátát fordította Otoko felé. – Azt hiszem, alsókimonót is veszek. Úgy néz ki, ma is meleg lesz, de nem érezném jól magam nélküle.

Otoko szótlánul nézte, ahogy a lány öltözik.

– Most pedig szépen, szorosan megkötjük az obit. – Keiko a háta mögé tette a kezét, és erősen meghúzta az övet.

Otoko elnézte Keiko arcát a tükörben, miközben a lány sminkelte magát, és Keikónak is feltűnt az asszony tükörképe. – Ne bámulj így rám.

Otoko lágyítani próbált arckifejezésén.

Keiko az öltözködőasztal tükreinek egyik szárnyába nézve játszadozott egy hajtinccsel szépen formált füle fölött, ez volt az utolsó simítás. Aztán felállt, de rögtön vissza is ült, és egy üveg parfümért nyúlt.

Otoko a homlokát ráncolta. – Nem elég a tegnapi esti illat?

– Csak ne aggódj.

– Milyen türelmetlen vagy. – Az asszony néhány pillanatra hallgatott. – Keiko, miért találkozol velem?

– Megírta, hogy jön. – A lány felállt, a szekrényhez lépett, és kapkodva elrakott néhány kimonót, amelyeket akkor vett elő, amikor válogatott közülük.

– Hajtsd össze rendesen – szólt rá Otoko.

– Rendben.

– Újra össze kell hajtaniod.

– Rendben. – De Keiko nem is nézett a szekrény felé.

– Gyere ide, kérlek – mondta Otoko szigorúan. Keiko odament, leült mellé, és egyenesen a szemébe nézett. Otoko elfordult, majd hirtelen megkérdezte. – Reggeli nélkül akarsz elmenni?

Nyári veszteségek

- Nem számít. Tegnap este későn vacsoráztam.
- Olyan későn?
- Igen.
- Keiko – kezdte ismét az asszony. – Miért találkozol vele?
- Nem tudom.
- Akarsz vele találkozni?
- Igen.
- Tehát te vagy az, aki találkozni akart a másikkal. – Ez elég nyilvánvalónak tűnt Keiko zavarából. – Szabad kérdeznem, miért?

Keiko nem válaszolt.

– Muszáj találkoznod vele? – Otoko lesütötte szemét. – Jobb szeretném, ha nem tennéd. Kérlek, ne menj el.

- Miért ne? A dolognak semmi köze hozzád.
- Nagyon is van köze.
- De hisz nem is ismered!
- Az apjával töltöttél egy éjszakát, és most képes vagy vele randevúztatni? – Otoko nem tudta rászánni magát, hogy kimondja a két nevet: Oki és Taicsiro.

– Oki úr a régi szeretőd, de Taicsiróval még soha nem találkoztál. Semmi köze hozzád. Attól, hogy Oki úr fia... még nem a te gyermeked.

Otokóba beléhasítottak Keiko szavai. Arra emlékeztették, hogy Oki felesége egy lánynak adott életet nem sokkal azután, hogy az ő babája meghalt. – El akarod csábítani, ugye, Keiko?

- Ő írt *nekem*, hogy Kiotóba jön.
- Olyan jó viszonyban vagy vele?
- Nem tetszik, ahogy ezt mondod.
- Miért, mit kéne mondanom? Azt, hogy viszonyotok

Szépség és szomorúság

van? – Otoko keze fejével megtörölte nyirkos homlokát. – Ijesztő vagy.

Különös fény jelent meg Keiko szemében. – Gyűlölöm a férfiakat, Otoko.

– Ne menj el. Kérlek, maradj. Ha elmész, akár vissza se gyere. Ha ma elmész, ne gyere vissza soha többé!

– Otoko! – Könnyek jelentek meg a lány szemében.

– Mit akarsz Taicsirótól? – Otoko keze remegett az ölében. Most először mondta ki a fiú nevét.

Keiko felállt. – Elmegyek – mondta.

– Kérlek, ne menj.

– Üss meg, Otoko. Üss meg, ahogyan azon a napon, amikor a Mohatemplomba mentünk. – Néhány pillanattig állt, mint aki ütést vár, aztán kisietett.

Otoko hideg verítékben fürdött. Csak ült, nézte a kertet, a reggeli napfényben csillogó bambuszlevelekre szögezte a tekintetét. Végül felállt, és bement a fürdőszobába. A víz zubbogása megriasztotta – talán túlságosan kinyitotta a csapot. Sietve elzárta, aztán újra megengedte a vizet, hogy csak vékony sugárban folyjék, és mosakodni kezdett. Némileg megnyugodott, de a fejében megmaradt a feszültség. Nedves törülközőt szorított a homlokára és a tarkójára.

Visszament a másik szobába, és leült anyja arcképevel és a babáról készített vázlatokkal szemben. Megborzongott. Gyűlölte magát. Alapvetően azért, mert Keikóval él, de ez kihatott egész létére, és olyannyira elszívta erejét, hogy teljesen nyomorultul érezte magát. Miért él, miért van még mindig életben?

Anyjához akart segítségért fordulni. Aztán valahogy eszébe jutott Nakamura Cuné festménye, az *Idős édesanyja portréja*. Ez volt az utolsó képe halála előtt. Otoko mélyen meg-

Nyári veszteségek

hatónak találta, már csak azért is, mert a művész utolsó képét anyjáról festette. Az eredetit nem látta, ezért nem lehetett biztos benne, milyen is valójában, de még a fénykép is felkavarta érzelmeit.

A fiatal Nakamura Cuné erőteljes, érzéki képeket festett a nőről, akit szeretett. Rengeteg vörös színt használt, és állítólag nagy hatással volt rá Rouault. Egyik mesterműve, az *Erosenko portréja* csöndes, mély tisztelettel adta vissza a vak költő nemes melankóliáját, de mindezt meleg, ragyogó színekkel. Utolsó képén azonban, az *Idős édesanyja portréján* sötét, hideg színeket használt, és stílusa is igen egyszerű volt. Hajlott, aszott, idős asszonyt ábrázolt profilból egy félig burkolt fal előtt. A fal egyik beszögellésében vizeskorsó áll, az asszony másik oldalán hőmérő függ. Persze lehet, hogy a hőmérőt pusztán a kompozíció kedvéért festette oda a művész, de Otokóra mégis nagy hatást gyakorolt, akár csak a vénasszony ölébe ejtett ujjai közül csüngő imafüzér. Valahogy mintha a művésznek a halál iránti érzéseit jelképezték volna – hisz ő maga is a halál szélén állt. Ezt érezte Otoko az egész képről.

Elővette a szekrényből a Nakamura képeit bemutató albumot, és összehasonlította az anyjáról készített portrét a saját anyjáról festettel. Ő úgy döntött, hogy fiatalos képet készít, bár anyja akkor már nem volt életben. Azonkívül szó sem volt arról, hogy az utolsó műve lenne ez a kép, és nem is vetült rá a halál árnyéka. A stílusa is egészen más, mint a Nakamuráé volt. Hagyományos japán stílusban festette ezt a képet is. Mégis, amikor maga elé tette Nakamura képének reprodukcióját, látta benne a saját festménye érzelmeit. Lehunyta a szemét, erősen leszorította a szemhéját, és kifutott belőle minden erő.

Szépség és szomorúság

Otoko azért festette meg anyját, mert kétségbeesetten vágyott vigaszra. Csakis szépnek és fiatalnak volt képes látni. Milyen sekélyesnek és önzőnek tűnt ez a halálra készülő művész izzó odaadásához képest. Tán az ő élete nem ilyen volt?

Az első vázlatokat anyja egy régi fényképének alapján készítette, amelyen anyja még szebb és még fiatalabb volt, mint ő akkor. Munka közben nemegyszer nézte meg saját arcát a tükörben, hiszen hasonlított anyjára. Talán természetes, hogy a képben volt valami kedves báj – de kinek ne tűnne fel a mély érzelmek, a lélek hiánya?

Otokónak eszébe jutott, hogy anyja egyszer sem engedte lefényképezni magát azután, hogy Kiotóba jöttek. Amikor Tokióból eljött a magazin fényképésze, akart csinálni egy képet kettejükről is, de anyja megszökött előle. Otoko most úgy vélte, gyászában. Számkivettként, szégyenében bujkálva élt lányával Kiotóban, még a tokiói barátaihoz kötődő szálakat is elvágta. Otokóban is megvolt a számkivetettségnél ez az érzése, de mivel mindössze tizenhat éves volt, amikor Kiotóba jöttek, magánya és elszigeteltsége különbözött az anyjától. Abban is különbözött tőle, hogy továbbra is szerette Okit, bármennyire megsebezte a férfi.

A saját képét és Nakamura festményét tanulmányozva az járt az eszében, hogy talán újra meg kéne festenie anyját.

Keiko elment, hogy találkozzon Oki Taicsiróval, és Otoko úgy érezte, elveszti a lányt. Nem tudta elfojtani a félelmét.

Ma reggel Keiko egyszer sem ejtette ki a száján, hogy bosszú. Azt mondta, gyűlöli a férfiakat, de ezt nem kell komolyan venni. Elárulta magát azzal, hogy reggeli nélkül távozott, azzal a kifogással, hogy este későn vacsorázott. Mit akar Keiko Oki fiától? Mi lesz velük, kettejükkel, és ő maga mit tegyen, miután annyi éven át volt Oki iránt érzett sze-

Nyári veszteségek

relmének foglya? Otoko úgy érezte, nem képes csak ülni és várni.

Mivel nem tudta visszatartani Keikót, nincs más megoldás, mint utána menni, és beszélni Taicsiróval. De Keiko nem mondta, hol szállt meg a fiú, sem azt, hol fognak találkozni.

A TÓ

Amikor Keiko Ofusza teaházába ért, Taicsirót indulásra készen a teraszon találta.

– Jó reggelt. Tudtál aludni? – A lány odament mellé a korláthoz. – Engem vártál?

– Korán keltem – felelte a fiú. – A folyó hangja arra készítetett, hogy felkeljek, és megnézzem a napkeltét a Keleti-hegyek fölött.

– Olyan korán?

– Igen, de a hegyek túl közel vannak ahhoz, hogy ez igazi napkelte legyen. A hegyek zöldje fényesebb lesz, és a Kamo ragyog a reggeli fényben.

– Mindvégig ezt nézted?

– Érdekes volt az is, ahogy az utcák a folyó túloldalán életre kelnek.

Szépség és szomorúság

– Nem tudtál aludni? Nem érezted itt jól magad? – Aztán lágyan hozzátette: – Jólesne, ha rám gondoltál volna.

A fiú nem felelt.

– Nem mondod el?

– Rád gondoltam.

– Csak azért mondod, mert erőltettem.

– De *te* biztos jól aludtál. – Taicsiro a lányra nézett.

Keiko a fejét rázta. – Nem.

– Úgy ragyog a szemed, mintha jól aludtál volna.

– Miattad. Ha egy-két éjszaka nem alszom, nem számít.

Nedvesen csillogó szemét a fiúra szegezte. Taicsiro megfogta a kezét.

– Milyen hideg a kezed – suttogta Keiko.

– De a tiéd meleg. – Taicsiro egyenként megfogta a lány ujjait. Elámult, milyen finomak. Hihetetlenül karcsúnak, törekenynek tűntek, mintha könnyedén leharaphatná őket. Szerette volna a szájába venni ezeket az ujjakat. Egy fiatal lány kiszolgáltatottságát érezte belőlük. És a szeme előtt ott volt Keiko bájos profilja, formás füle és hosszú, karcsú nyaka.

– Szóval ezekkel a karcsú ujjakkal festesz. – Taicsiro ajkához emelte a lány kezét. Keiko lenézett a kezére. Könnyes volt a szeme.

– Szomorú vagy?

– Túlságosan boldog vagyok. Ma reggel a legkisebb érintésre is sírva fakadok... úgy érzem, valami véget ért.

– De mi?

– Jobb, ha nem kérdezed.

– Nem véget ért, csak most kezdődött. Az egyik dolog vége tán nem egy másik kezdete?

– Igen, de ami történt, megtörtént, és teljesen más. Egy nő így érez. Újjászületik.

Taicsiro éppen át akarta ölelni, amikor elszállt az erő cirogásából. A lány hozzábújt, és a fiú megmarkolta az erkély korlátját.

Lentről, a folyópartról egy kiskutya éles ugatása hallatszott. Az egyik szomszédasszony sétáltatta apró terrierjét, és találkoztak egy nagy *akita* kutyával. A férfi, aki sétáltatta, úgy festett, mint aki szakács az egyik közeli vendéglőben. Az *akita* ügyet sem vetett a terrierre, de a nőnek le kellett guggolnia, és karjába kellett kapnia a csaholó, vonagló kiskutyát. Amikor elfordította a nagy kutyától, a terrier mintha nekik ugatott volna föl a teraszra. A nő felnézett, és udvariasan elmosolyodott.

Keiko a fiú mögé húzódott. – Ki nem állhatom a kutyákat. Ha egy kutya ráugat az emberre reggel, az egész napja elromlik. – Még akkor is ott maradt Taicsiro vállába kapaszkodva, amikor az ugatás abbamaradt. – Taicsiro, boldog vagy, hogy velem lehetsz?

– Persze.

– De olyan boldog vagy, mint én?... Gondolom, nem.

Taicsiro arra gondolt, milyen nőies is mindez. Rádöbent, hogy a lány illatos lélegzetét érzi a nyakán. Keiko még közelebb húzódott hozzá, olyan közel, hogy Taicsiro érezte a lány testének puha melegségét. Keiko most hozzá tartozott. Nem volt a viselkedésében semmi megtévesztő, zavaros.

– Fel sem fogod, mennyire vágytam rá, hogy találkozzunk – mondta a lány. – Már azt hittem, soha többé nem látalak, csak ha elmegyek Kamakurába. Különös, hogy most itt vagyunk együtt.

– Nagyon különös.

– Úgy értem, olyan érzés, mintha mindvégig együtt lettünk volna, mert azóta, hogy megismertelek, csak rád gon-

Szépség és szomorúság

dolok. De te megfeledeztél rólam, ugye? Egész addig, amíg a sors Kiotóba nem hozott.

– Furcsa, hogy ezt mondod.

– Valóban? Hát eszedbe jutottam néhanapján?

– Nem mintha nem lett volna fájdalmas.

– De miért?

– Mert az eszembe juttatja a tanárnődet és anyám szenvedését. Akkor még gyerek voltam, tudod, az egész benne van apám regényében. Az, ahogyan anyám kiejtette kezéből a tányért, aztán sírva fakadt, vagy éjszakánként velem a karjában róttá az utcákat. Még az sem jutott el a tudatáig, hogy sírok. Mintha megsüketült volna – alig húsz-egynéhány évesen. – Taicsiro habozott. – Különben a regény még mindig jól fogy. A sors iróniája, hogy a jogdíjak éveken át segítettek eltartani a családot. Fizették a taníttatásomat és a húgom házasságát.

– Mi rossz van ebben?

– Nem panaszkodom, csak éppen furcsa. Nem vagyok képes szeretni egy olyan regényt, amely örült, féltékeny nőszemélyként ábrázolja az anyámat. De mégis, ahányszor egy új kiadás megjelenik, ő nyomja rá a levonat minden oldalára a szerző pecsétjét. Középkorú asszony, aki kedélyesen nyomja rá ezredszer is a pecsétet, hogy még több példányt adhassanak el egy könyvből, amely azt mutatja be, milyen féltékeny volt... Talán csak régi emlék már neki... most aránylag béke van otthon. Az ember azt hinné, lenézik, pedig inkább tisztelettel néznek rá.

– Elvégre Oki Tosjó felesége.

– Aztán ott a tanárnőd, aki azóta sem ment férjhez.

– Igen.

– Kíváncsi lennék, hogy éreznek vele kapcsolatban a

A tó

szüleim. Mintha meg is feledkeztek volna róla. A gondolatát is utálom, hogy olyan pénzből élek, amelyért egy lány feláldozta az egész életét... Te pedig azt mondod, bosszút akarsz állni érte.

– Nem. – Keiko arcát a fiú nyakához szorította. – Végeztem a bosszúval. Most csak én vagyok.

Taicsiro megfordult, és a lány vállára tette kezét.

Alig lehetett hallani Keiko hangját. – Ueno kisasszony azt mondta, vissza se menjek.

– Miért?

– Mert eljöttem, hogy találkozzam veled.

– Elmondtad neki?

– Hát persze. Megkért, hogy ne jöjjenek. Azt mondta, ha eljövök, vissza se menjek.

Taicsiro elengedte a lány vállát. A folyó túlsó partján felerősödött a forgalom, és a Keleti-hegyekben a zöld új, sötét és világos árnyalatai jelentek meg.

– Nem kellett volna elmondanom? – nézett föl Keiko a fiú arcába.

– Nem erről van szó. – A fiú elhúzódott. – Csak éppen mintha Ueno kisasszonyon álltál volna bosszút anyám nevében.

Keiko követte. – Soha nem is álmodtam efféle bosszúról. Hogy mondhatasz ilyesmit?!

– Indulunk? Vagy talán jobb lenne, ha hazamennél.

– Ne légy kegyetlen!

– Ez alkalommal én tegyem tönkre Ueno kisasszony életét?!

– Sajnálom, hogy tegnap este bosszúról beszéltem. Bocsság meg nekem.

Taicsiro leintett egy taxit a teaház előtt, és Keiko beszállt

Szépség és szomorúság

vele együtt. Taicsiro meg sem szólalt, miközben végighajtottak a városon, ki Szagába, a Nizonin-templomhoz.

Keiko is hallgatott, mindössze annyit kérdezett az egész út során, hogy kinyithatja-e az ablakot. De kezét a fiú kezére tette, s mutatoujjával gyengéden cirógatta. Sima volt a keze, s kicsit nyirkos.

A Nizonin-templom főbejáratát állítólag Hidejosi fusimi várából hozták ide a tizenhetedik század elején. Egy nagy várkastély kapujának tekintélyét árasztotta.

Keiko megjegyezte, hogy a mai nap is melegnek ígérkezik. – Most vagyok itt először – mondta.

– Egy kicsit beleástam magam Fudzsiwara Teikába – mondta Taicsiro. Megindultak fölfelé a kapuhoz vezető kőlépcsőn. Megfordulva látta, mint hullámszik a lány kimonója, ahogy Keiko fűrgén lépked utána. – Tudjuk, hogy Teikának volt egy villája az Ogura-hegyen, amelyet az „Őszi eső pavilonjának” nevezett, de három különböző helyről is állítják, hogy ott állt. Nem tudjuk, melyik az igazi. Az egyik mögöttünk van a hegyen, egy másik egy templomnál, nem messze innen, és aztán ott a „Remetelak távol a gyűlöletes világtól”.

– Ueno kisasszony egyszer elvitt oda.

– Tényleg? Akkor láttad a kutat, amelyből Teika állítólag vizet merített a tintakövéhez, amikor száz versből álló antológiáját állította össze.

– Nem emlékszem, hogy láttam volna.

– Az a víz híres... fűzfavíznek nevezik.

– És valóban azt használta?

– Teika zseni volt, és mindenféle legenda született vele kapcsolatban. Ő volt a legnagyobb középkori költő és írástudó.

– Az ő sírja is itt van?

– Nem. A Sókoku-dzsiban. De a remetelakban van egy kis kőpagoda, amely állítólag a hamvasztása emlékműve. – Keiko nem szólt többet. Láthatóan szinte semmit sem tudott Fudzsiwara Teikáról.

Korábban, amikor autójuk a Hiroszava-tó mellett haladt el, a túloldalon tükröződő gyönyörű, fenyőkkel borított hegyek látványa a Szaga-vidékhez kötődő, ezeréves történelem és irodalom felé terelte Taicsiro gondolatait. Az Ogura-hegy enyhén lejtő íve alatt az Arasi-hegy látszott.

Így, hogy Keiko mellette volt, még élőbbnek érezte a múltat. Mintha csakugyan a régi fővárosba jött volna.

Tán nem épp Keiko lobbanékonyasága, szenvedélyes intenzitása lágyította meg annyira, hogy így érezzen? Taicsiro a lányra pillantott.

– Miért bámulsz ilyen furán? – A lány mintha kissé zavarba jött volna, s kezét kinyújtva próbálta befogni a szemét. Taicsiro finoman Keiko kezére tette az övét.

– *Furcsa*, hogy itt vagyok veled... gondolkodóba ejt, hol is járok.

– Engem is. – Keiko az ujjába vágta a körmével. – És elgondolkodom azon is, ki ez itt mellettem.

Sötét árnyékok borultak a főkaputól a templomba vezető széles útra. Az utat csodálatos vörösfenyők szegélyezték, köztük egy-egy jávorfa. Még a fenyők csúcsa is mozdulatlan volt. Árnyékuk menet közben ott játszott Keiko arcán és fehér kimonóján. A jávorfák ága néha olyan mélyre lógott, hogy akár meg is érinthették.

Az út végéhez érve tetővel fedett agyagfalat láttak egy kő lépcsősor tetején. Aláhulló víz hangja hallatszott. Felmentek a lépcsőn, és balra fordultak a fal felé. A víz egy nyílásból ömlött, a fal alján, egy egyszerű kapu mellett.

Szépség és szomorúság

– Milyen kevés látogató van itt ahhoz képest, hogy milyen híres templom. – Taicsiro megállt a lány mellett. – Milyen kihaltak tűnik.

Az Ogura-hegy előttük magasodott. A templom réztető központi csarnoka nyugodt méltóságot sugárzott.

– Nézd ezt a szép, öreg magyaltölgyet – szólalt meg Taicsiro, és elindult a fa felé. Göcsörtös, a kortól csomós ágak nyúltak ki a fából a csúcsától egészen az aljáig, de sűrű, fiatal levéltakaró borította. A rövid ágak csak úgy duzzadtak az energiától.

– Mindig is szerettem ezt az öreg fát, de évek óta nem láttam ilyenek. – Taicsiro csak a tölgyfáról beszélt, egyáltalán nem a templomról.

Visszafelé menet Benten istennő csarnokából, Taicsiro felnézett egy hosszú, meredek lépcsőre. – Tudsz lépcsőt mászni ebben a kimonóban? – kérdezte.

Keiko elmosolyodott és a fejét rázta. – Nem jól. – Majd hozzátette: – Fogd meg a kezem. Aztán vihetsz.

– Majd lassan megyünk.

– Odafönn van?

– Igen. Szanetaka sírja odafönn van a lépcső tetején.

– Azért jöttél Kiotóba, hogy megnézd ezt a sírt. Nem azért, hogy velem találkozz.

– Pontosan. – A fiú megragadta a kezét, aztán el is engedte. – Egyedül megyek. Várj meg itt.

– Fel tudok menni. Tudhatnád, hogy nem tart vissza ez a lépcső. Nem érdekel, *milyen* magasra kell másznunk! – Keiko megfogta Taicsiro kezét, és elindult vele.

Látható volt, hogy a kopott, öreg lépcsőt már nemigen használják, gyom és páfrány hajtott ki a lépcsőfokok alján. Itt-ott sárga virágok nyíltak.

– Ez az? – kérdezte Keiko, amikor három pagodához értek. Egymás mellett álltak az egyik oldalon.

– Egy kicsit magasabban van – felelte Taicsiro, de megállt, és bement a pagodák közé. – Szépek, ugye? Ez a „Három császár sírja”. Valódi kőműves mestermunkák. Ez itt, ezen az oldalon, és az az ötgűrűs közepén különösen szép, azt hiszem.

Keiko odanézett, és bólintott.

– Finom patinát kapott a kő – folytatta Taicsiro.

– Középkoriak?

– Igen, de amelyiknek tíz gyűrűje van, talán kicsit későbbi, mint a többiek. Azt mondják, tizenhárom gyűrűs pagoda volt, de elvesztette a tetejét.

A kis kőpagodák kecsessége és kifinomultsága láthatóan hatott Keiko művészi érzékére. Mintha el is felejtette volna, hogy egymás kezét fogva állnak.

– Az errefelé található híres sírok egyike sem versenyezhet velük.

A kőlépcső tetején a szerény Alapító-szentélyhez értek, amelyben mindössze egy magas emléktábla volt, erre vésték, mi mindent tett Tanku szerzetes. Taicsiro fűgén elment a jobb oldalon sorakozó sírkövek mellett. – Ez az. Ezek a Szandzsónisi család sírjai. Amelyik a jobb szélen van, az a Szanetakáé, amelyiken az áll, hogy „Szanetaka nagyúr, volt kancellár”.

Keiko kis, alig térdig érő sírkövet látott, amely mellett egy még kisebb emlékkő állt Szanetaka nevével. A bal oldali sírkövek mellett is karcsú emlékkövek álltak azzal a vésettel, hogy „Kineda nagyúr, volt igazságügy-miniszter” és „Szaneeda nagyúr, volt kancellár”.

– Magas rangú tisztviselőknek mindössze ilyen egyszerű emléket állítottak? – kérdezte Keiko.

Szépség és szomorúság

– Így jó. Szeretem ezeket az egyszerű, kis köveket.

A mellettük levő névtáblákat leszámítva nem különböztek az adasinói Nembucu-templomba temetett ismeretlenek sírköveitől. Itt is öregek voltak a kövek, mohásak, földfoltosak, időtől megkopottak. Néma kövek. Taicsiro leguggolt Szanetaka sírköve mellé, mintha a múltból jövő, távoli, halk hangot akarná meghallani. Nem engedték el egymás kezét, és leguggolt Keiko is.

– Van valami vonzereje, ugye? – mondta a fiú. – Szanetakát kutatom. Nyolcvankét évet élt, és hatvan éven át írta a naplóját... hatalmas forrás ez a tizenhatodik század kutatóinak. Gyakran említik más udvari nemesek és költők naplóiban is a nevét. Lenyűgöző időszak volt ez, a kulturális pezsgés időszaka háborúk és politikai felfordulás közepette.

– Ezért szereted annyira ezt a sírkövet?

– Gondolom.

– Évek óta kutatod már?

– Három éve. Nem, most már négy vagy öt éve is megvan.

– És ebből a sírköből merítesz ihletet?

– Ihletet? Nem is tudom... – Keiko ebben a pillanatban egész súlyával rádőlt. Taicsiro még mindig guggolva a sarkára nehezedett, hogy megtartsa egyensúlyát. Aztán Keiko már az ölében feküdt, és a nyakát átkarolva nézett föl rá.

– Itt, a te imádott sírköved előtt... Mi lenne, ha *nekem* is lenne valami szép emlékem róla? Ezért a kőért ver a szíved. Csak ez számít.

– Csak ez számít? – ismételte Taicsiro a lány szavait kifejezéstelenül. – Idővel még a sírkövek is megváltoznak.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Az az igazság, hogy eljön az idő, amikor egy sírkő elveszíti jelentését.

A tó

– Tessék?

– Túl közel vagy. – Taicsiro ajka már csaknem Keiko fülét érintette.

– Ne, csiklandozol. – Keiko a fiú mellkasához dörzsölte fejét, és a szeme sarkából nézett fel rá. – Nem szabadna így csiklandoznod a leheleteddel. Utálok, ha a férfiak így ingerelnek.

– Nem ingerellek.

Taicsiro a nevetés határán döbbsent rá, hogy átkarolja Keikót, aki az ölében hever. Tudatára ébredt a lány súlyának, és érezte könnyű puhaságát.

Keiko hosszú kimonóujja felcsúszott, és csupasz karjával karolta át a fiú nyakát. Taicsiro pedig hirtelen megérezte Keiko sima, nyirkos bőrét is.

– Ingerlem a bájos fülecskéd? – A fiú igyekezett visszafogni zihálását.

– Érzékeny vagyok itt – súgta a lány.

Nagy volt a kísértés. Taicsiro gyengéden játszadozott a lány fülével. Keiko tágra nyitotta szemét, de nem mozdult.

– Akárcsak egy titokzatos virág – mondta Taicsiro Keiko fülével játszva.

– Olyan?

– Hallod, amit mondok?

– Hát persze. Akárcsak... valami...

– Valami mi?

– Nem is tudom. Akár egy méhek lepte virág... vagy pillangók.

– Azért nem hallod jobban, mert hozzáérek a füledhez.

– Élvezed, hogy nők fülét érintheted?

Taicsiro keze megmerevedett.

– Élvezed? – ismételte Keiko lágyan.

Szépség és szomorúság

– Még soha nem láttam ilyen gyönyörű fület – szólalt meg Taicsiro végül.

– Szeretem kipucolni mások fülét – mondta Keiko. – Fura, nem? Igazi szakértő lettem benne. Csináljam neked is valamikor?

Taicsiro nem válaszolt.

– Nincs semmi levegő – folytatta a lány.

– Nincs, csak a napsütötte világ.

– Mindig emlékezni fogok arra, ahogy itt fekszem a karonban egy régi sírkő előtt ezen a reggelen. Elég különös, hogy egy sírkőhöz fűződjön emlékem.

– De hisz az emlékekért emelik, nem?

– Biztos vagyok benne, hogy *belőled* hamar elpárolog ennek a délelőtnnek az emléke. – Keiko megpróbált felemelkedni a fiú öléből. – Túlságosan fáj!

– Miből gondolod, hogy én nem emlékszem majd?

– Túlságosan fáj nekem, hogy ilyen vagyok!

Próbált felemelkedni, de Taicsiro közelebb húzta magához. Ajkát a lányéhoz érintette.

– Ne, ne!

A fiút megriasztotta ez a heves visszautasítás. Keiko, mintha csak el akarná rejteni ajkát, arcát erősen a fiú mellkasához szorította. Taicsiro végigsimított a lány haján, a homlokán, és próbálta fölfelé fordítani arcát. De Keiko ellenállt.

– Ettől fáj a szemem! – tört ki, de megadta magát. Csukva volt a szeme.

– Melyik?

– A jobb.

– Még mindig fáj?

– Azt hiszem. Nem látod a könnyeket?

Nem látszott semmi a szemhéján. Taicsiro gépiesen lehajolt, és megcsókolta a lány szemét.

Keiko sóhajtott, de nem állt ellen.

A fiú ajka közt érezte a hosszú szempillákat. Feszengés fogta el, és elhúzódott. – Nem bánod? Még ha a szádat nem engeded is megcsókolni?

– Nem tudom. Hogy kérdezhetsz ilyeneket? – Keiko nehézkesen felállt, csaknem felborította Taicsirót. Fehér táskája a földön hevert. Taicsiro fölvette, felállt ő is, és odaadta a lánynak.

– Milyen nagy táskával jöttél.

– Fürdőruhát is hoztam.

– Fürdőruhát?

– Megígérted, hogy elmegyünk a Biva-tóra. – Keiko tükröt vett elő, alaposan megnézte a jobb szemét, és megdörzsölte a szemhéját. Aztán megérezve magán Taicsiro állhatatos pillantását, elvörösödött, és elbűvölő szégyenlősséggel sütötte le a szemét. Ujja végigsiklott Taicsiro fehér ingén, amelyen ott maradt rúza nyoma.

– Mit tegyünk? – kérdezte a fiú, és megfogta kezét.

– Ne haragudj, ez nem fog kijönni.

– Nem aggódom az ingem miatt. Úgy értem, most mit csináljunk?

– Nem tudom. – Keiko oldalra biccentette fejét. – Fogalmam sincs.

– Kimehetünk ma délután a tóra, jó?

– Hány óra van?

– Negyed tíz.

– Ilyen korán? Ahogy a nap átszűrődik, azt gondolnám, már dél. – Keiko körülnézett. – Az ott nyilván az Arasi-hegy. Azt hittem, nyáron is kijárnak ide az emberek.

Szépség és szomorúság

– Még ha ellátogatnak is a templomba, nem valószínű, hogy ilyen magasra felmásszanak. – Taicsiro zsebkendőjével megtörölte arcát. Némileg megkönnyebbült most, hogy ismét rendesen társalogtak. – Akarod megnézni a helyet, ahol állítólag az Őszi eső pavilonja állt? Kétszer-háromszor már jártam itt, de még egyszer sem mentem végig föl.

Fatábla mutatta az utat a lejtő alján.

– Tovább mászunk? – A lány felnézett a hegyre. – Nem érdekel, milyen magas. Ha nehéz a terep, majd mezítláb megyek.

Az ösvény sűrű fák közt vezetett fölfelé. Taicsiro hallotta, hogy ágak súrolják a lány kimonóját. Megfordult, és megfogta a kezét.

Kisvártatva elágazáshoz értek.

– Talán balra kell mennünk – mondta Taicsiro habozva. – Egy kicsit veszélyesnek látszik. – Az ösvény egy szirt szélén vitt tovább.

– Félek, hogy megcsúszom – mondta Keiko, és a fiú karjába kapaszkodott. – Menjünk inkább a jobb oldalra.

– Arra is mehetünk. Úgy látom, az is a tetőre vezet.

Az ösvénynek ezt az ágát szinte teljesen elrejtették az alacsony fák. Taicsiro hagyta, hogy most Keiko vezessen, de a lány hirtelen megtorpant. – Muszáj áttörnöm a bozóton ilyen ruhában?

Mögöttük három magas fenyő állt. A fenyőkön túl látszottak az Északi-hegyek, és lent a város széle is. – Vajon hol lehet – szólalt meg Taicsiro, Keiko pedig rátámaszkodott.

– Sejtelmem sincs. – A lány lassan a karjába roskadt. Taicsiro elvesztette az egyensúlyát, és lerogyott Keiko súlya alatt. A földön fekvő Keiko lesimította a szoknyáját.

Amikor Taicsiro ajka a lány szeme felé mozdult, Keiko

csak lehunyta a szemét. Még akkor sem próbált elhúzódni, amikor a fiú a száján csókolta meg. De ajkát erősen összeszorította.

Taicsiro végigsimított a lány karcsú, fiatal nyakán, majd keze eltűnt a kimonó alatt.

– Ezt ne csináld – markolta meg Keiko a kezét. Taicsiro keze most a kimonón siklott lefelé, a lány duzzadó jobb melléhez. Keiko keze még mindig az övéen volt, és a lány most odébb húzta a kezét a másik mellére. Résznyire nyitotta a szemét, és felnézett rá. – A jobb mellem nem szabad megérintened. Nem szeretem.

– Hmm? – A fiú keze zavartan hullott le a bal mellről is.

Keiko szeme még jobban összeszűkülte. – A jobbtól szomorú leszek.

– Szomorú?

– Igen.

– De miért?

– Nem tudom. Talán mert nem ezen az oldalon van a szívem. – Szégyenlősen lehunyta a szemét, és a bal mellét a fiúhoz szorította. – Talán mindig van valami fogyatékoság a lányok testén. Talán ennek az elvesztése is elszomorítja őket.

Taicsiro talált valami izgatót abban, ahogy a lány arról beszélt, hogy van valami fogyatékoság a lányok testén. Ám ahogyan Keiko erről beszélt, az mintha arról árulkodott volna, hogy nem első alkalommal engedett férfit a melléhez érni. Taicsirót ez is csábította. Erősen a lány hajába markolt, és megcsókolta. Keiko homloka és nyaka verítékben úszott.

Szépség és szomorúság

Lesétáltak a hegyről, elhaladtak a Szuminokura család sírjai mellett a Gion-templomig. Ott megfordultak, és egész az Arasi-hegyig elgyalogoltak.

A kicsói étteremben ebédeltek.

Aztán a pincérnő jelentette, hogy megérkezett a kocsijuk.

Taicsiro némi megrökönyödéssel nézett Keikóra. Amikor azt hitte, hogy a lány a mosdóban szedi rendbe magát, Keiko kifizette a számlát és autót bérelt.

Áthajtottak Kiotón. A Nidzsó-kastély táján jártak, amikor Keiko megjegyezte: – Nem gondoltam, hogy ilyen rövid idő alatt odaérünk.

– Hová?

– Ne legyél már olyan szórakozott. Hát a Biva-tóhoz.

A kocsí a Keleti-templom magas pagodája felé tartott, elhaladt a kiotói állomás mellett, így ment tovább a templom irányába. A város déli részében haladtak. Egy ideig a Kamo folyót követték. Itt nem a szokott, békés folyót látták, ezen a szakaszon háborgott a Kamo. A sofőrjük elmondta, hogy az előttük magasodó hegyet Usio-hegynek nevezik, ami „ökörfarkat” jelent. Balról kerülték meg, így vágtak át a Keleti-hegyeken.

Eléjük tárult a tó panorámája.

– Ez a Biva-tó – lelkendezett Keiko. – Végül csak el tudtalak hozni ide!

Taicsiro csodálkozva látta, milyen sok csónak van kinn a vízben – vitorlások, motorcsónakok, sétahajók.

Lehajtottak Ócu ősi városába. A tóra néző kilátótól nem messze balra fordultak, elhaladtak egy hely mellett, ahol motorcsónakok versenyeztek, átmentek Hama-Ócun, aztán rákanyarodtak a Biva-tó nevű szállodához vezető, fákkal szegélyezett útra. Az út mindkét oldalán autók parkoltak.

Taicsiro megriadt a gondolattól, hogy Keiko, amikor kocsit bérelt, a hotelt adta meg úti céljukul.

A hotelszolga sietett eljükk, és kinyitotta a kocsiját. Nem volt mit tenni, be kellett mennie.

Taicsiro egy pillantást sem vetett rá. Egyenesen a pulthoz masírozott. – Van szobafoglalásuk Oki névre Kicsóból, az Arasi-hegyről?

– Van. Egy éjszakára, ha jól tudom – felelte a portás.

Keiko hátralépett, hogy Taicsiro aláírhasa a bejelentőlapot. Az után, amit a lány mondott, Taicsiro kötelességének érezte, hogy valódi nevét és címét adja meg. Miután odaírta azt is a saját neve mellé, hogy „és Keiko”, valahogy rögtön jobban érezte magát.

A londiner a szobakulccsal a lifthez vezette őket, pedig mindössze egy emeletet kellett fölmenniük.

Keiko elégedettnek tűnt a lakosztállyal.

A belső hálósobán kívül volt egy nagy szoba is, amely egyik oldalon a tóra nézett, a másikon pedig a Kiotót határoló hegyekre. Talán hogy passzoljon a hotel oromzatos Momojama-stílusához, a külső erkélyt vörös oszlopos mellvéd zárta. Az alacsonyan burkolt falak, a csúszóablakok, a vastag keretű üvegajtók mind valami méltóságteljes, régi vágású hangulatot árasztottak. A széles ablakok mindegyike egy egész falat foglalt el.

Egy szobalány kisvártatva zöld teát hozott.

Keiko mozdulatlanul állt a tóra néző ablak mellett, mindkét kezével a fehér csipkefüggöny szélét szorongatta.

Taicsiro leült a kerevet közepére, és a lányt figyelte. Nem a tegnapi kimonót viselte, de ugyanazt a szívárványos obit.

A tó a lánytól balra kéklent. Vitorlásrajok cirkáltak a szélben. A vitorlák többsége fehér volt, de akadt néhány vörös,

Szépség és szomorúság

bíbor vagy sötétkék is. Itt-ott motorcsónakok csattogtak a vízen, mellettük permet fröcskölt, nyomukat tajték jelezte.

Az ablakon át behallatszott a motorcsónakok zúgása és a hotel medencéjében úszkálók hangja. Valahol fűvet nyírtak. Idebenn a légkondicionáló zümmögött.

Taicsiro egy ideig csak várta, hogy Keiko megszólaljon. Aztán megkérdezte, kér-e egy csésze teát.

A lány a fejét rázta. – Miért nem beszélsz? – kérdezte. – Miért vagy olyan hallgatag? Ez kegyetlenség. – Duzzogva húzogatta a függönyt. – Hát nem gyönyörű a kilátás?

– Gyönyörű. De nekem az jár a fejemben, hogy te milyen gyönyörű vagy. A nyakad íve, az obid...

– Arra gondolsz, ahogy a karodban tartottál a templomban?

– Arra gondolok, hogy...

– Felteszem, haragszol rám. Meg vagy döbbenve. Látom rajtad.

– Talán igen.

– Én is meg vagyok döbbenve. Ijesztő, ha egy nő teljesen feladja magát. – A lány halkán folytatta. – Hát ezért nem jössz ide mellém?

Taicsiro felállt, és mellé lépett. Kezét Keiko vállára téve gyengéden a kerevethöz terelte a lányt. Keiko szorosan mellette ült, de még mindig nem nyitotta ki a szemét. – Adj egy kis teát – suttogta. Taicsiro fölvette a csészét, és felé nyújtotta. – A szádból.

A fiú ivott néhány kortyot, aztán lassan a lány ajka közé csorgatta a teát. Keiko lehunyt szemmel, fejét hátravetve kortyolta a teát. Csak az ajka és a nyelőcsöve mozgott.

– Még – mondta anélkül, hogy megmozdult volna. Taicsiro újra megtöltötte a száját teával, aztán ugyanúgy

átadta a lánynak. – Ez jólesett. – Keiko kinyitotta a szemét. – Most nyugodtan meghalnék. Bárcsak méreg lett volna... Már végem is lenne. És neked is. – Aztán újra megszólalt: – Fordulj meg.

Félig megfordította a fiút, és arcát a vállához szorította. Átkarolta, és a keze után tapogatózott. Taicsiro megmarkolta az egyik kezét, és simogatni kezdte az ujjait.

– Bocsáss meg – mondta Keiko. – Milyen gondatlan is vagyok. Nyilván szeretnél megfürödni. Mindjárt megeresztem a vizet.

– Rendben.

– Hacsak nem zuhanyozol inkább.

– Kellene?

– Nekem jó vagy így. Még soha nem éreztem illatot, ami ennyire tetszett volna. – Egy pillanatnyi szünetet tartott. – De biztos jólesne felfrissülnöd.

Keiko eltűnt a hálósobában, majd behallatszott a fürdőből a víz csobogása.

Taicsiro éppen a hotel mólójához közeledő kirándulóhajót nézte, amikor Keiko bejött és jelentette, hogy kész a fürdő.

Taicsiro Szaga óta izzadt, és most alaposan lecsutakolta magát.

Váratlan kopogtatás riasztotta meg. Összehúzta magát. Keiko be akar jönni? Aztán hallotta a lány hangját, hogy telefonon keresik.

– Az nem lehet. Ki keresne?... Nyilván valami tévedés.

– Téged hívnak – ismételte a lány.

– Ez nevetséges. Senki nem tudja, hogy itt vagyok.

– Akkor is téged keresnek.

Taicsiro anélkül, hogy megtörülközött volna, fürdőki-

Szépség és szomorúság

monóba bújít és kiment. – Azt monddod, engem keresnek? – kérdezte gyanakodva.

A telefon a két ágy közti éjjeliszekrényen állt. Taicsiro arra indult, amikor Keiko szólt, hogy menjen át a másik szobába.

Egy kis asztalon, a tévé mellett volt a másik telefon. Mellette a kagyló. Taicsiro fölvette. – Otthonról keresnek, Kamakurából – mondta Keiko, mielőtt a fiú a füléhez emelhetné volna.

– Micsoda? – A fiú elsápadt. – Mi történt?

– Anyád van a vonalban. – Keiko feszült hangon tette hozzá: – Én hívtam. Azt mondtam, itt vagyok veled a Bivatónál, és megígérted, hogy elveszel feleségül. Azt mondtam, remélem, áldását adja.

Taicsiro szótlanul meredt rá.

Anyja persze hallotta azt is, amit Keiko az előbb mondott neki. Amikor bement fürödni és becsukta maga mögött a háló- meg a fürdőszoba ajtaját is, csobogott a víz, nem hallhatta, hogy Keiko telefonál. Azért biztatta, hogy fürödjön, mert ez is a terve része volt?

– Taicsiro? Taicsiro, ott vagy? – rezgett anyja hangja a kezében szorított kagylóból.

Taicsiro a lányra meredt, aki állta a pillantását. Nem is pislogott. Átható ragyogás sütött gyönyörű szeméből.

– Taicsiro, nem vagy ott?

– De, anya, itt vagyok – mondta a fiú, és a füléhez emelte a kagylót.

– Te vagy az, Taicsiro? – Az asszony hangja remegett. – Ne tedd! Taicsiro, kérlek, ne tedd.

A fiú nem felelt.

– Az a lány... tudod, miféle, nem? Tudnod kell.

Taicsiro most sem szólt. Keiko hátulról átkarolta. Nyakával odébb bökdöste a kagylót, ajkát a fiú füléhez szorította. – Anya – súgta halkán. – Anya, felfogtad, miért hívlak?

– Taicsiro, hallasz engem? – kérdezte az asszony. – Ki van a vonalban?

– Én – felelte a fia. Elhúzódott Keiko ajkától, és visszahelyezte a hallgatót a füléhez.

– Micsoda arcátlanság, hogy előtted beszél a telefonban! Ő hívatott fel? – Anyja nem is várt választ. – Taicsiro, gyere haza! Azonnal gyere el abból a hotelből, és gyere haza... Hallgatja, amit mondok, ugye? Nem érdekel. Azt akarom, hogy hallja. Taicsiro, ne kezdj semmit azzal a lánnyal. Félelmetes. Tudom. És nem bírnám ki, ha újra megkínoznának. Ez alkalommal belehalnék! Nemcsak azért mondom ezt, mert Ueno kisasszony tanítványa.

Keiko ajka Taicsiro tarkójához ért. – Ha nem volnék Ueno kisasszony tanítványa, soha nem találkoztunk volna – suttozta.

– Hanem azért, mert olyan rosszindulatú – folytatta anyja. – Azt hiszem, apádat is megpróbálta elcsábítani!

– Mi? – kérdezte Taicsiro alig hallhatón. Megfordult, és Keikóra nézett. A lány feje az övével együtt mozdult, ajka még mindig a fiú nyakát érintette. Taicsiro úgy érezte, sérti az anyját azzal, hogy miközben őt hallgatja a telefonban, Keiko csókját érzi a nyakán. Mégsem tehetette csak úgy le. – Majd megbeszéljük, ha hazamentem.

– Igen. Gyere azonnal haza! Nem csináltál vele semmi rosszat még, ugye? Nem maradhatsz ott éjszakára. – Nem kapott választ. – Taicsiro, nézz a szemébe! Gondolkodj el azon, amit mond. Mit gondolsz, miért akarna hozzád menni, ha Ueno kisasszony tanítványa? Ördögi terv az egész. Ez

Szépség és szomorúság

a lány gonosz, legalábbis ha rólunk van szó. Biztos vagyok benne. Nem csak képzelődöm. Mindvégig volt bennem egy olyan érzés, hogy balszerencsét hoz, ha most Kiotóba mész, és igazam volt! Apád is aggódott, és azt mondta, gyanús a dolog. Taicsiro, ha nem jössz haza, a legközelebbi géppel mindketten Kiotóba repülünk.

– Értem.

– Mit értesz? – Aztán, hogy biztos legyen benne, megismételte. – Azonnal hazajössz, érted? Ugye hazajössz?

– Rendben.

Keiko berohant a hálósobába, és becsukta az ajtót.

Taicsiro mozdulatlanul állt az ablak mellett, és a tavat nézte. Kisrepülőgép húzott el alacsonyan a víz felett, nyilván kirándulókkal. Néhány motorcsónak vadul száguldott, szinte a víz fölött, egyikük egy vízisíző lányt vontatott.

Hangokat hallott a medence felől. Három fürdőruhás, fiatal nő hevert kihívóan az ablaka alatti fűben.

Keiko hívta a hálósobából. Taicsiro kinyitotta az ajtót. A lány fehér fürdőruhában állt. A fiúnak elakadt a lélegzete a látványtól. Elfordult. Keiko enyhén napbarnított bőre olyan káprázatosan ragyogott, hogy Taicsiro szinte észre sem vette rajta a fehér gyapjúholmit.

– Gyönyörű – mondta a lány, és az ablakhoz lépett. A fürdőruha csupaszon hagyta az egész hátát. – Nézd, milyen szép az égbolt a hegy fölött.

Élesen metszett, arany napsugarak csaptak le ferdén a hegyre. – Ez a Hiei-hegy? – kérdezte Taicsiro.

– Igen. Mintha lándzsák döfnének keresztül a sorsunkon. És mi van anyáddal? – A fiú felé fordult. – Azt akarom, hogy idejöjjön apáddal együtt.

– Ne légy nevetséges.

– Komolyan. – Keiko hirtelen a nyakába vetette magát. – Gyere, ússzunk egyet. Hideg, hideg vízben akarok lenni. Megígérted. Megígérted azt is, hogy elmegyünk motorcsónakázni. Amióta csak megjöttél, várom. – Ismét hozzábújt, a fiú teste tartotta a súlyát. – Visszamész Kamakurába, mert anyukád azt mondta? Meglásd, úgyis eljönnek. Lehet, hogy apád nem akar, de anyád ráveszi.

– Keiko, elcsábítottad az apámat?

A lány a fiú mellkasához támasztotta arcát, úgy rázta a fejét. – Téged elcsábítottalak? Elcsábítottalak, Taicsiro?

A fiú keze a lány csupasz hátán volt. – Nem magamról beszélek. Ne változtass témát.

– Te ne változtass! Azt kérdeztem, elcsábítottalak-e. Te így gondolod? – Keiko kis szünetet tartott. – Hogy lehet egy férfi ilyen kegyetlen a lánnyal, akit a karjában tart, hogy azt kérdezi tőle, elcsábította-e az apját? – Keiko sírva fakadt. – Mit akarsz, mit mondjak? Azt hiszem, vízbe fojtom magam...

Taicsiro megmarkolta Keiko remegő vállát. Keze alatt érezte a fürdőruha vállpántját. Lecsúsztatta, félig lecsupaszítva a lány mellét, aztán a másik pánt következett. Keiko, hátát ívbe feszítve, előretolta mezítelen mellét. – Ne! A jobbat ne. Kérlek! Kérlek, a jobb mellem ne! – Szorosan lehunynt szeméből folyt a könny.

Keiko jókora fürdőlepedőt terített a vállára, és úszni indult. Taicsiro rövid ujjú ingben volt. Így mentek át az előcsarnokon, a tóparti kertbe. Előttük egy magas fa, tán hibiszkusz, fehéren virágzott.

A kert két oldalán medencék voltak. A gyeplal oldalán

Szépség és szomorúság

levő medencében gyerekek lubickoltak. A bal oldali medencét egy kis teraszba ásták és körülkerítették.

Taicsiro megállt a bal oldali úszómedence kapujánál.

– Nem jössz? – kérdezte Keiko.

– Nem. Itt várlak. – A fiút feszélyezte, hogy egy olyan lány társaságában van, aki ennyire magára vonja a figyelmet.

– Csak megmártózom – mondta a lány. – Idén először úszom, kíváncsi vagyok, hogy megy.

Fűz- és cseresznyefák sorakoztak a fűben a part mentén.

Taicsiro leült egy öreg szilfa árnyékába, és a medence felé nézett. Keikót nem látta, csak amikor a lány már az alacsony trambulínon állt ugrásra készen. Fesztes testének körvonalai élesen rajzolódtak ki a Biva-tó és a távoli hegyek előterében. A hegy ködbe burkolózott. Tünekény, szinte észrevétlen rózsaszín festette be a tó sötétedő vizét. A jachtok vitorláit már az este nyugodt színeit tükrözték. Keiko vízpermetet fröcskölve vetette magát a vízbe.

Miután kijött a medencéből, motorcsónakot bérelt, és hívta Taicsirót, menjen vele.

– Sötétedik – szabadkozott a fiú. – Menjünk inkább holnap.

– Holnap? – A lány arca felderült. – Tehát maradsz? Tényleg maradsz?... Ki tudja, mit hoz a holnap. Tán nem így van? Ezt az egy ígéreted tartsd meg nekem. Hamar visszajövünk. Csak szeretnék egy kis ideig kinn lenni veled a vízen. Azt akarom, hogy átvágjunk a sorsunkon, és együtt mozogjunk a hullámokkal. A holnap mindig megszökik előlünk. Menjünk inkább ma. – A karjánál fogva húzta a fiút. – Nézd, milyen sok csónak van még kinn a vízen.

Ueno Otoko három óra múlva, a rádióban hallotta, hogy egy motorcsónakot baleset ért a Biva-tavon. Kocsival a hotelhoz sietett. A hírekből annyi kiderült, hogy egy Keiko nevű lányt kimentett egy vitorlás. Keiko ágyban feküdt, amikor Otoko megérkezett.

Otoko belépett a hálószobába. Megkérdezte a szobalányt, hogy Keiko még eszméletlen-e.

– Nyugtatót kapott – felelte a szobalány.

– Tehát túl van a veszélyen?

– Az orvos azt mondta, nincs mitől tartani. Amikor kihozták a partra, halottnak tűnt, de mesterséges légzést alkalmaztak, és hamar feléledt. Dühödten dobálta magát, és azt a férfit szólongatta, aki vele volt.

– Ő hogy van?

– Még nem találták meg, pedig sokan keresik.

– Nem találják? – Otoko hangja remegett. Visszament a másik szobába, és kinézett a tóra. A hoteltól balra eső tószakaszon motorcsónakok fényei köröztek fáradhatatlanul.

– A környékről az összes motorcsónak kinn van, nemcsak a mieink – szólalt meg a szobalány. – Kifutottak a rendőrségi csónakok is, és máglyákat raktak a parton. De lehet, hogy már késő, nem tudják kimenteni.

Otoko megmarkolta a függönyt.

A motorcsónakok bizonytalanul kavargó fényeitől távolabb vörös lámpásokkal díszített kirándulójó haladt lassan a hotel mólója felé. A túlparton tűzijátékot rendeztek.

Otoko rádöbrent, hogy remeg a térde. Aztán egész teste is remegni kezdett, és a kirándulójó lámpásai mintha inogtak volna. Erőt vett magán, és elfordult. A hálószoba ajtaja nyitva volt. Keiko ágyára esett a tekintete, és visszasi-

Szépség és szomorúság

tett a hálósobába, mintha elfelejtette volna, hogy az előbb már járt ott.

Keiko békésen aludt. Nyugodt volt a légzése.

Otoko még jobban zavarba jött. – Így hagyjuk?

A szobalány bólintott.

– Mikor fog felébredni?

– Nem tudom.

Otoko Keiko homlokára tette a kezét. Ragacsosnak érzete a lány hűvös, nyirkos bőrét. Minden szín eltűnt a lány arcáról, a halványpirost kivéve.

Haja kócosan terült szét a párnán, olyan fekete volt, hogy szinte vizesnek látszott. Szétnyílt ajka közül kivillant szép fogsora. Karját az oldalához húzta a takaró alatt. Tiszta, ártatlan, felfelé fordított arca mélyen meghatotta Otokót. Mintha búcsút mondott volna Otokónak és az életnek is.

Feléje nyúlt, hogy felrázza, amikor kopogtak a másik szoba ajtaján. A szobalány kiment ajtót nyitni.

Oki Tosjó és a felesége lépett be. A férfi megtorpant Otoko láttán.

– Szóval maga Ueno kisasszony? – kérdezte Fumiko.

Most először találkoztak.

– Szóval maga az, aki megölette a fiamat. – Nyugodt, érzelemmentes volt a hangja.

Otoko ajka megmozdult, de nem jött ki hang a torkán. Fél kezére támaszkodva Keiko ágya fölé hajolt. Fumiko elindult feléje, mire Otoko összehúzta magát.

Fumiko két kézzel megmarkolta Keiko éjszakai kimonója hajtókáját, és megrázta a lányt. – Ébredj fel! Ébredj fel! – Egyre erősebben rázta, és Keiko feje előre-hátra csuklott. – Miért nem ébredsz fel?

– Hiába – mondta Otoko. – Nyugtatót kapott.

– Kérdeznem kell tőle valamit – próbálta Fumiko még mindig életre kelteni a lányt. – Élet-halál kérdése ez a fiának.

– Várjunk egy kicsit. Az a sok ember odakinn mind őt keresi – mondta Oki. Átkarolta az asszony vállát, és kimentek a szobából.

Otoko sóhajtott, lerogyott az ágyra, és Keiko alvó arcába nézett. Könnyek csordultak elő a szeme sarkából.

– Keiko!

A lány kinyitotta a szemét, és felnézett Otokóra. Könnyecseppek csillogtak a szemében.

Tartalom

Templomi harangok	5
Kora tavasz	25
A telihold ünnepe	49
Borús égbolt	67
Sziklakert	81
Lótusz a lángokban	97
Fekete hajtincsek	121
Nyári veszteségek	147
A tó	165

Ulpus-ház Könyvkiadó
Budapest, 2004
Felelős kiadó: Kepets András
Tördelés: Jeges Erzsé

Készült a Gyomai Kner Nyomda Rt.-ben,
a nyomda alapításának 122. esztendejében
Felelős vezető: Papp Lajos vezérigazgató
Telefon: 66/386-211
<http://www.lang.hu/gykner.nyomda>
E-mail: knernyomda@gyomaikner.hu